

SERIA
AMPRENTA

EDGAR

WALLACE

Comandoul de asalt

Editura DATINA

EDGAR WALLACE

COMANDOUL DE ASALT

Coperta : NICOLAE SÂRBU

Titlul original: „The Flying Squad“

ISBN 973—95817—6—5

EDGAR WALLACE

COMANDOUL DE ASALT

Editura „DATINA“

„Lady's Stairs“ era o cabană de lemn blazară, dincolo de râul dintre canalul „Grand Union“ și Tamisa. Cel mai bine se putea vedea dinspre ecluză, de acolo de unde se termina canalul și începeau largile guri ale Tamisei. Arăta ca un șopron cocoțat pe niște stâlpi și pe fațada jerpelită se mai puteau ghici că odată fusese zugrăvită. Era atît de ștearsă și roasă de vreme, încît ar fi trecut neobservată dacă nu ar fi fost îngrămădită între un mare depozit și acoperișul masiv al unei fierării. Pe dedesubt curgea râul care în timpul fluxului ajungea pînă sub dușumeaua sufrageriei lui Li Joseph.

Aici stătea de obicei Li Joseph și privea la șlepurile cu cărbuni care în timpul fluxului acostau la cheiul „Brands“ și la barjele care dispăreau încet prin ecluză. Iar atunci cînd scotea capul pe geam putea să vadă marile vapoare olandeze navigînd pe Tamisa în jos, înspre mare.

Poliția nu deținea nimic compromițător împotriva lui. Știa că se ocupă cu contrabandă

și cu tănuirea faptelor altor indivizi certați cu legea, dar nu avea dovezi clare. Vecinii îl considerau pe Li putred de bogat și erau convinși că nu era chiar în toate mințile. Deseori avea obiceiul să poarte discuții aprinse cu prieteni invizibili. Când se strecura pe ulițe ca o umbră și își arăta fața plină de riduri, vorbea cu însoțitorii săi imaginari și gesticula într-un fel care stârnea teamă. De cele mai multe ori se întreținea cu ei într-o limbă despre care mulți credeau că este germană, dar în realitate era rusă. Nu făcea un secret din faptul că putea lua legătura cu spiritele, atât cu cele bune cât și cu cele rele, că discuta cu morții, istorisind apoi cele mai năucitoare povești. Trecea, totodată, drept un prezicător iscusit.

Acum mergea în sus și în jos prin camera sa cu dușumele strîmbe, mormăind și suduind de unul singur. Încăperea era înaltă și stranie, iar singura lumină din ea era răspîndită de trei lumînări, ce insuflau parcă și un fel de teamă. Pereții văruiți cîndva, băteau acum în verde-gălbui din cauza dîrelor de apă de ploaie ce se infiltrau prin tavan. Aceasta era sufrăgeria sa ; de dormit, dormea însă într-un fel de cameră garderobă destul de mare, al cărei singur avantaj era acela că era construită pe pămînt. Încăperea cea mare o folosea ca birou, depozit și loc de destindere. Aici se întreținea cu marinarii olandezi, nemți ori francezi care veneau pe furiș cu bărcile pînă sub stîlpii înverziți de mușchi ce susțineau partea suspendată a casei și aduceau fel de fel

de mărfuri. Nici în timpul zilei acest spațiu nu era prea luminat. Li avea și el aici o barcă cu motor legată de un stîlp și cu care rareori se aventura pe fluviu. În această noapte o va face însă. Dăduse pînă acum de două ori la o parte covorul plin de pete și coborîse printr-un chepeng, pe o scară de frînghie, în barcă și scoase de undeva, din mîl, un obiect pe care îl ridică și îl puse în barcă. Isprăvind, se putea dedica acum mîsafirilor pe care îi avea.

Începu să discute cu ei în rusește, glumi, își frecă mîinile și rînji bucurosi la auzul răspunsurilor lor. Sporovăiră așa toată ziua. Pe un om normal l-ar fi trecut fiorii ; pe Li, nu. O singură dată auzi chiar și vocea unui spirit.

Deodată, se auzi un clopoțel. Li se furișă spre o intrare laterală. Coborî o scară abruptă și se duse la ușă.

— Cine-i acolo ? întrebă el.

Auzind răspunsul abia șoptit, răsuci cheia în broască.

— Ori vii prea devreme, ori prea tîrziu.

Li avea o voce gravă, răgușită, marcată de un ușor accent. După ce închise ușa, urcă scara în urma oaspetelui său.

— Timpul nu înseamnă nimic, continuă el. Nu mă interesează dacă e noapte sau zi. Pentru treburile mele contează doar fluxul și faptul că apoi pot să stau la taifas cu micii mei prieteni.

Se duse într-un colț al camerei și se făcu că sărută mîna cuiva.

Mark McGill se răsuci pe călcîie și îl admonestă :

— Lasă palavrele tale cu stafiile ! Discară vine sora lui !

Cel cu fața galbenă îl fixă atent.

— A cui soră ?

— A lui Ronnie Perryman ; direct de la Paris.

Li Joseph se uită atent la țăntoșul său vizitator, dar nu mai puse nici o întrebare.

Nu era tocmai ușor să capeți încrederea lui Mark McGill. El era un bărbat înalt, cu umeri largi. Deși trăsăturile îi erau grosolane, figura lui avea oarecare distincție. Teama pe care o inspira supușilor săi nu se datora forței sale fizice evidente, ci mai ales, privirii sale albastre cenușii.

Își mută țigara dintr-un colț al gurii în celălalt și privi gânditor fluviul întunecat.

— Fluxul începe peste o oră, mormăi el.

Li se uita la el așa cum se uită pisica la un șoarece ; noul venit apucă în mîini o vioară de pe pat.

— Iar ai scîrțîit toată ziua ? Ce ? Iar a fost poliția aici ?

Li Joseph negă dînd din cap.

— S-a mai interesat de Ronnie ? S-ar putea să mai vină. Am căutat să-i țin pe copoi cît mai departe. Totuși, știi ce ai de spus.

După un răstimp, Li dădu afirmativ din cap.

— Ei l-au omorît. L-au prins în barcă cu marfa pe care o găsisese pe un vapor. „— De unde ai asta ?“, l-au întrebat și l-au bătut pînă a căzut în apă și s-a înecat.

McGill ciuli urechile.

— Ah ! Vin Tiser și fata. Dă-le drumul !

Li coborî fără zgomot scara și reveni după câteva clipe însoțit de Tiser, un bărbat nervos, care atunci cînd rîdea își dezvelea o dantură neregulată. Fruntea veșnic transpirată și cilindrul pe care îl purta pe cap îl făceau să arate de-a dreptul respingător. Lui Ann Perryman îi deveni antipatic chiar din clipa în care se prezentase la gară să o ia. Un bărbat lunecos, cu un zîmbet prefăcut care o călca pe nervi.

Ann rămase calmă în mijlocul camerei și se uită atentă la mobilierul sărac din jur. Îl scrută câteva clipe și pe Mark, ceea ce îl făcu să se simtă stîmjenit. Era o tînră înaltă și suplă. În penumbra din casa lui Li, părul ei căpătase reflexe aurii, dar la soare bălca în roșcat. Avea fruntea înaltă și se pieptănase lins, ceea ce îi dădea un aer demodat. Ținuta dreaptă lăsa impresia că este un om plin de sine și că nu te puteai apropia de ea cu una cu două. Bărbații o găseau distantă și rece, lipsită de umor și feminitate. Ochii ei depărtați și de culoare cenușie aruncau cîteori priviri tăioase. Singurul care știa cît de duiosî puteau fi ei, era Ronnie, dar Ronnie era mort și nici un alt bărbat nu mai văzuse lucind dragostea în ei.

Ann Perryman avea în ea stofă de martir. Sufletul îi era croit pentru încercări grele; voința neclintită, curajul nezdruccinat.

Aceasta era deci Ann Perryman ! McGill, care o vedea acum pentru prima dată, se simți ca lovit de un trăsnet. Ea îi întinse o

mîna rece. El o apucă imediat. Făcu un efort și reuși să articuleze :

— Desigur, Tiser v-a povestit...

Ann dădu scurt din cap.

— Nu mi-am închipuit, șovăi ea o clipă, că Ronnie a trăit sub un nume fals.

— Puteam să vă înștiințez mai demult, dar am așteptat să se mai liniștească lucrurile. Vocea lui era plină de compasiune. Surprins, Tiser îl privi fix. Mark se descurca de minune.

— Am fost într-o situație foarte dificilă, continuă Mark pe un ton grav. Cred că mă înțelegeți. Eu și Ronnie am încălcat legea. Desigur, nimănui nu îi face plăcere să recunoască așa ceva.

Ann dădu afirmativ din cap.

— Absolut ! Știu că Ronnie... Aici tăcu. Bietul de el ; toată viața lui a fost urmărit de ghinion. Unde a fost găsit ?

Mark arătă spre rîu.

— Am să fiu sincer cu dv., miss Perryman. Eu și fratele dv. am făcut contrabandă. Este o faptă reprobabilă, nu vreau să mă scuz, ci am să vă spun totul pe șleau. Poliția ne-a întins o cursă și a presupus că Ronnie e un tip slab de înger. Întîmplător am aflat că i s-a cerut de mai multe ori să-și trădeze amicii.

Ann se uita cînd la el, cînd la Tiser. Li Joseph se strecurase în dosul perdelelor, într-o nișă.

— Mr. Tiser mi-a spus că Ronnie ar fi fost ucis de poliție. Nu vi se pare incredibil ? Întrebă fata.

Mark ridică din umeri.

— Când este vorba despre poliția londoneză, nimic nu este incredibil. Nu vreau să spun că ar prefera să ucidă, dar folosesc bătaia. Pe Ronnie l-au prins când se întorcea cu marfa de la un vapor și, ori i-au dat o lovitură care l-a aruncat peste bord, ori l-au bătut și când au văzut în ce hal arată, l-au aruncat în apă.

— Cine este răspunzător ? Inspectorul Bradley ?

— Exact ! Acesta i-a purtat întotdeauna pică lui Ronnie. Bradley este unul dintre acei tipi zeloși de la Scotland-Yard, cu o brumă de pregătire și stăpîniți de complexe de inferioritate.

Din spatele perdelelor răzbătu un sunet subțire, scîncit. Mark se întoarse mînios. Ann îl prinse însă de braț și îi sugera să se calmeze. Din nișă se auzeau cadențele melodioase ale piesei muzicale „Adieu“ de Tosti.

— Cine cîntă ? Întrebă ea în șoaptă.

— Li Joseph, evreul, omul pe care am vrut să vi-l prezint, răspunse Mark nervos.

— Li Joseph ? Omul care a văzut cum a fost ucis Ronnie ?

Tiser interveni :

— De departe, scumpa mea, ciripi el. Nu a văzut prea clar, doar v-am explicat. Prietenul nostru l-a văzut pe cel dispărut doar cum se lupta cu poliștii.

Mark îl privi încruntat.

— Ajunge, Tiser ! Spuneți-i lui Li să iasă de acolo !

Muzica încetă. Imediat apărură Li Joseph, puțin adus de spate și frecându-și mâinile. O privea pe fată de jos în sus. Ann îl găsi respingător.

— Ea este Miss Perryman, sora lui Ronnie.

Li făcu o grimasă ușoară.

— Chiar acum am vorbit cu el, spuse el. Avea o voce foarte gravă și scotea sunetele într-un fel gutural.

Ann îl privi uimită.

— Ați vorbit cu el ?

— Nu vă luați după el, interveni Mark aspru. Este puțin sărit. Vede fantome și multe altele.

— Multe altele, interveni evreul ; multe lucruri ciudate pe care nimeni în afară de mine nu le poate vedea. Figura lui se strîmbă într-un surîs. Rămase privind în gol.

— Ah ! Ești aici ! ? șopti el apoi. Am știut că ai să vii, micuța mea Frieda. Se aplecă și mîngîie un copil imaginar pe creștet. Ești o fată cuminte de cînd te-ai înecat în canal, nu ? Arăți așa de fericită.

— Încetează, Joseph ! îl întrerupse Mark. O băgați în sperieți pe domnișoara.

— Nu mă sperie cîtuși de puțin, replică Ann.

Li Joseph se întoarse înapoi în nișa lui, scuturîndu-se de rîs.

— Așa este mereu ? întrebă Ann.

— Mereu ! întări Mark. Joseph, veniți încoace ! Povestiți-i domnișoarei ce ați văzut.

Cel strigat se întoarse, pășind încet și se opri la câțiva pași în fața lui Ann. Își ținea mâinile pe piept ca pentru rugăciune.

— Am să spun ceea ce am văzut. Începu el cu o voce inflexibilă. Mai întâi Ronnie ; era într-o barcă, se desprindea de un vapor. Ronnie văduse cît putea, dar șalupa poliției a fost mai iute. I-am auzit luptându-se, apoi a plesăit ceva în apă. Imediat vocea lui Bradley : „— L-am terminat. Calcă-l !“

Li se uita fix în ochii tinerei. Ei i se păru că ghicește în privirile lui o oarecare îndârjire, ca și cum s-ar fi îndoit că ea ar putea să îl creadă.

— Ați văzut acestea cu ochii dv. ?

Bătrînul dădu din cap. Atunci ea se adresă lui Mark :

— De ce nu au fost acuzați, de ce nu s-a făcut măcar o plîngere împotriva acestor oameni ? De ce se acceptă clasificarea cazului drept crimă cu autori necunoscuți ? În această țară, poliția este cumva sacrosanctă ? Poate să-și permită să comită o crimă fără teama de a fi pedepsită ?... Cum adică ? În caz de crimă cine o acuză ?

Lui Mark îi era dat acum pentru prima dată să simtă forța interioară a acestei femei. Avea o voce hotărîtă.

— Bradley ? Cine este acesta ? N-am să-i uit numele. Se uită iarăși la bătrînul care stătea acum cu ochii închiși și cu mâinile lăsate pe lângă corp.

— Ar fi în stare să depună o reclamație la poliție ?

Mark zîmbi.

— La ce bun ? Cred că sînteți de acord cu mine că poliția se află în orice țară deasupra legii, nu numai aici. Aș putea să vă dau cîteva exemple din New York.

— Nu mă privește ce se întîmplă acolo. Ann își ieșise puțin din fire. Pot să am încredere în acest om ? întrebă ea arătînd spre Li.

— Absolut ! exclamă Mark cu convingere.

— Absolut, scumpa mea ! sări Tiser. Vă asigur că este un om cît se poate de respectabil. Nu trebuie ca din cauza originii lui... Înțîlnind privirea aprigă a lui Mark, cuvintele i se pierdură într-un murmur.

Ann lăsă capul în jos și duse un deget la frunte. Mark o pofti să ia un loc, dar ea refuză. Acum o aștepta să spună ceva.

— Spuneți-mi, ce a însemnat Ronnie pentru dv. ? întrebă ea după un răstimp. Puteti să vă încredeți în mine. Ronnie mi-a vorbit descori despre dv., iar eu am avut, mai demult, impresia că faceți împreună o serie de lucruri nepermise. Posibil ca educația mea să difere destul de mult, dar oricum nu voi mai fi la fel de șocată ca atunci cînd am aflat prima dată. V-a fost de mare folos, nu-i așa ? Disparația lui vă costă mult, nu ?

McGill nu răspunse imediat. Părea să cîntărească ce se ascunde în spatele acestor întrebări.

— Da ! începu el. Era mîna mea dreaptă. Un tînăr pe care îl puteai trimite în toată țara, fără să trezească nici cea mai mică suspiciune. Era și un as al volanului, fapt care pentru noi însemna foarte mult, fiindcă recent poliția a înființat o grupă de intervenții sub comanda inspectorului Bradley, de care reușești cu greu să scapi. Ronnie lua în primire mărfurile de contrabandă, le ducea la destinație și prezenta încredere absolută. Dar de ce mă întrebați ?

— Spuneți-mi, vă rog, ce fel de om este acest Bradley ? insistă ea.

Înainte ca Mark să poată să scoată un cuvînt, Ann auzi un chicot ușor și se întoarse. În cadrul ușii apăruse un bărbat. De cînd stătea acolo, nu putea să-și dea seama, dar avusese timp suficient să se facă comod. Pălăria moale de fetru și-o trăsese pe o sprînceană și în ciuda faptului că noaptea era destul de răcoroasă, nu purta nimic peste haină. Avea o statură înaltă, ovalul feței era prelung, expresia amabilă și ochii lui somnoroși priveau amuzîndu-se la cei de față.

— N-aș fi surprins ca dv. să fiți Miss Perryman, exclamă el, scoțîndu-și pălăria. V-ar face plăcere să faceți prezentările, Mr. Mark.

— Numele meu este McGill ! spuse el aspru.

— Formidabil ! izbucni noul venit. Ați purtat acest nume toată viața ? Expresia ironică dispăru de pe fața lui. În timp ce se îndrepta spre Miss Perrymann, locul ei îl luă

tristețea. Fata pricepu instinctiv cine putea fi acest individ și îi aruncă priviri tăioase.

— Mai întâi, condoleanțele mele, domnișoară, începu el. Tare aș vrea și eu să știu cine îl are pe fratele dv. pe conștiință. Tăcu ; își mușcă buza de jos și aruncă lui Mark o privire împăciuitoare. Era un truc de-al lui. Am făcut tot ce mi-a stat în putință, să-l țin, pe Mark departe de anturajele deocheate, dar... Făcu iar o pauză. Aștepta o replică. Ann însă tăcea. Atunci își roti ochii în jur.

— Unde e spiritistul nostru meloman ? reluă el. Hallo, Li ! Ai musafiri !

Li Joseph apăru aplecat de spate, cu o figură încordată și îi aruncă detectivului o privire iute, care lui Mark i se păru ciudată. Expresia lui Bradley rămase însă neschimbată.

— Mă întreb, ce anume v-a adus aici ? se adresă inspectorul lui Ann, dar trăsesse cu coada ochiului și spre Tiser, ale cărui pleoape tresăreau des. Sper că nu au încercat să vă păcălească, adică, să vă spună că poliția v-a ucis fratele. Presupun că sînteți destul de inteligentă ca să nu credeți asemenea gogorițe. Fratele dv. a fost omorît pe uscat și aruncat în apă. Tăcu iar, o privi pe fată și înțelese că nu era convinsă.

— Ce urmăriți, de fapt ? sări Mark.

Inspectorul Bradley ridică din sprîncene.

— Vă rog, să mă scuzați ! exclamă el, exagerat de politicos. N-am știut că i-ați luat casa lui Li și acum funcționați pe post de

gazdă. La noapte, între orele zece și două voi fi la Scotland Yard.

Pe Mark McGill îl trecură fiorii. Cui îi erau adresate aceste cuvinte ? Lui în nici un caz, domnișoarei Ann Perryman nici atât, și nici lui Tiser. De ce venise Bradley aici ? Mark îl cunoștea destul de bine, ca să știe că nu și-ar fi făcut apariția dacă ar fi bănuț ceva despre o eventuală vizită a lui Ann Perryman. Așadar, la Li a venit ! Precizarea că la noapte va fi la Scotland Yard, îl viza pe Li.

Bradley se întoarse și se îndreptă spre ușă, fluturînd pălăria. Coborî scara, dar în fața ușii se opri, făcu un semn de rămas bun și spuse :

— Oricum, mi-ar face plăcere să stau de vorbă cu dv., Miss Perryman. Aș putea să trec mîine pe la dv. la hotel ?

Fata nu-i răspunse. Îi aruncă doar o privire plină de ură și dispreț.

Pașii lui Bradley se mai auziră pe trepte, apoi ușa se închise în urma lui. Mark se întoarse spre Tiser și îl admonestă, scrișnind din dinți :

— Tu ai lăsat ușa deschisă, tu ! Du-te și închide-o ! Să stai acolo pînă am să te chem eu. Trînti ușa în urma lui și îl lăsa în întuneric.

— Acesta e Bradley ? îl întrebă Ann cînd reveni în încăpere.

— Bineînțeles ! Cea mai vicleană vulpe din Scotland Yard. Ce impresie v-a făcut ?

Ea lăsa gînditoare privirile în jos.

— Cine va lua locul lui Ronnie în cadrul echipei dv. ?

Mark ridică din umeri.

— Este greu de spus. Un om ca el e greu de înlocuit.

— Eu cred că aş putea să-i iau locul !

Mark rămase cu gura căscată de uimire.

— Dv. ? Cum... ?

— Da ! Eu ! Conduc maşina la fel de bine ca şi bietul Ronnie.

Mark continua să fie descumpănit. El se aşteptase să aibă de-a face cu o rudă mai neajutorată a lui Ronnie, care să aibă nevoie de sprijinul lui, nicidecum cu o fată care accepta să-şi asume astfel de riscuri. Dacă şi-ar fi imaginat aşa ceva, nu ar fi adus-o niciodată la „Lady's Stairs“. Prin minte îi treceau fel de fel de gânduri, dar nici unul nu era cel salvator.

— Deci, aţi vrea să lucraţi cu noi, nu ? Ridică deodată braţele în sus şi spuse plin de entuziasm :

— Perfect ! Micuţo, dv. sînteţi partenerul pe care îl căutam !

— Nu sînt micuţa dv. Puteţi să-mi spuneţi Ann, iar relaţia noastră va fi strict de afaceri.

Un astfel de afront nu mai înghiţise Mark de mult.

La „Lady's Stairs“ nu exista telefon. Li Joseph era un tip econom care nu făcea cheltuieli inutile. După ce îi plecară musafirii, stătu mult timp tolănit într-un șezlong vechi, necapitonat, pe care îl trăsesese aproape de masă. Pe masă ardea o lampă ; lângă ea se afla o scrisoare începută, pe care o scosese dintr-un cufăr, de lângă patul lui.

Li se ridică greoi și se duse în cămăruța de alături. Privi pe fereastră înspre râu. Lămpile de poziție ale unui șlep care își aștepta rîndul să treacă prin ecluză îl fascinară cu lumina lor. Stătu nemișcat și le privi pînă ce șlepu dispăru din privirile lui. Atunci luă vioara, o strînse sub bărbie și apăsă arcușul pe coardele ei. Sunetele pe care le scoase din bătrînul instrument, îi transmiseră o stare de neliniște. Lăsă vioara jos și se întoarse la masă.

Nu-i era tocmai la îndemînă să scrie o scrisoare, dar trebuia să isprăvească ceea ce începuse. După ce o va termina, va ieși afară, îl va căuta pe bătrînul Sedeman, care lo-

cuia în vecinătate, într-o odaie prăpădită. Îi va da scrisoarea, iar el o va duce inspectorului Bradley, care îl va răsplăti pentru asta. Așa că, se apucă de scris.

„... McGill știa că Ronnie era în relații cu dv. Când era beat, Ronnie nu mai prezenta nici o încredere, iar de băut, obișnuia să bea zilnic. Odată trăsese o ceartă cu McGill și îi spusese acestuia că el vrea să iasă din afaceri. Discutase și cu mine acest lucru și chiar și eu i-am spus că mă preocupă gândul să mă întorc la Memel, unde locuiesc nepoții și nepoatele mele. Cred că McGill a prins de veste, fiindcă în noaptea cu pricina m-am pomenit cu el aici, după ce mai întâi îl urmărise pe Ronnie prin toată Londra. Ronnie era destul de beat. La ora 1,00 noaptea sosiră McGill și Tiser. Izbucni cearta. Ronnie spunea că nu vrea să aibă de a face cu nici o crimă. Se referea la atacul asupra băncii „Nothorn and Soutern“, unde fusese împușcat un paznic, faptă de care părea să fie vinovat McGill. Se mai și laudă că, dacă mișcă doar un singur deget, ajungem cu toții în pușcărie. Dacă nu ar fi spus asta, acum eram eu de mult pe lumea cealaltă, dar în aceste condiții suspiciunile lui McGill s-au oprit asupra lui. Ronnie a vrut să bea din paharul cu vin pe care îl avea pe masă. Atunci, McGill se repezi la el cu un ciomag. Îl lovi puternic de câteva ori și acesta căzu la pământ. McGill îl înfășură într-un cearceaf și îl coborî prin chepengul din dușumea în barca mea. A plecat împreună cu Tiser. Unde au aruncat corpul lui Ron-

nie nu am aflat, dar s-au întors după o jumătate de oră și mi-au spus că acesta și-ar fi revenit și ar fi plecat singur acasă. Totuși, McGill m-a amenințat că, dacă scot vreo vorbă despre acest incident, mă omoară. Atunci nu îmi spusese nimic în legătură cu explicațiile pe care urma să le dau surorii lui Ronnie. Abia mai târziu, după ce a înștiințat-o pe ea, a venit cu pretenția asta...“.

Dădu foaia la o parte. Nu mai avea ce să scrie. Împături informarea și o băgă într-un plic. Începu să șoptească ceva în rusește :

— ... trebuie să fac asta, porumbița mea, altfel îi leagă bătrînului Li o funie de grumaz și voi veni să-ți țin de urît, micul meu spiriduș ! Se răsuci și mîngîie un chip imaginar, pe care numai ochii lui tulburi îl zăreau.

— Mai bine să piară infamul de McGill. Ar fi păcat ca frumoasa făptură care a venit azi să devină prietena lui...

Auzi o cheie răsucindu-se în broască și cineva deschise ușa de la intrare. Se uită uimit și vîrî repede plicul în buzunarul interior al hainei. Recunoscuseră mersul lui Mark, apoi și pe cel al lui Tiser.

Mark veni direct la masă și văzu tocul și o coală de hîrtie.

— Ai scris o scrisoare ? De ce ? Ai și expediat-o ?

Bătrînul clătină din cap.

— Dragă prieten, scînci Tiser, poate este vreo eroare. Spune-i lui McGill că greșește dacă te suspectează.

— Nu-i nevoie să-i sufli tu, ce are de spus. Tonul lui Mark nu prevestea nimic bun. Arată scrisoarea ! N-ai avut cînd să o expediezi. Petele de cerneală de pe masă sînt încă proaspete.

Li Joseph dădu din cap, negînd. Mark se repezi la el și mai înainte să poată schița vreun gest de rezistență, acesta smulse haina de pe el. Din buzunarul interior ieșea afară un colț al plicului. Inevitabilul se produsese. Scrisoarea însemna condamnarea la moarte a autorului ei.

— Bradley, ... m-am gîndit că ... îngăimă bătrînul.

Mark rupse plicul și parcurse iute conținutul.

— Așa-i ? Ai vrut să ciripești ? De-aia trebuia să aștepte Bradley de la 10,00 la 2,00, la birou.

Li stătea înlemnit. După cîteva clipe se duse la chepeng. Nu mai avea nici o scăpare. Poate doar spiritele cu care deseori vorbea îi vor veni în ajutor.

— Asta-mi ești, Li, izbucni Mark. În ochii lui lucea setea de a ucide.

— Pe mine nu poți să mă omori ! strigă bătrînul. Chiar dacă mor, mă întorc. Gîndește-te la fantomele mele... Se aplecă brusc, ridică chepengul și coborî pe prima treaptă a scării, care acum însemna scăparea lui. Mark scoase pistolul din buzunar. Amortizorul montat în capătul țevii se agăță în căptușea-

lă, pentru Li. Însă, nu mai era nici o șansă de salvare.

Se auziră două împușcături. A doua îl nimeri pe Li între omoplați. Corpul lui căzu în apă, pleoscăind puternic.

— Închide chepengul ! Mark era galben la față. De-abia reușise să îngaime cuvintele.

Tiser făcui doi pași, scoțind un fel de che-lălăit și trase chepengul.

— Acum așează covorul ! Mark se duse la fereastră, o deschise și se uită afară. Noaptea era ca smoala, burnița și apele fluviului se umflau.

Tiser se lăsă greu pe un scaun și oftă de parcă ar fi fost epuizat după un mare efort. Abia cînd auzi fereastra închizîndu-se, ridică ochii din podea.

— Gata ! Vino-ți în fire ! Și nu uita ce-ai văzut, Tiser.

Acestuia însă îi clănțăneau dinții în timp ce cobora treptele în urma sinistrei sale căpetenii.

În aceeași clipă se auziră bătăi în ușă. Tiser duse palma la gură pentru a-și înăbuși un strigăt. Bătăile continuară.

— Deschideți !

McGill urcă treptele înapoi în cameră, împletindu-se. Se duse direct la o fereastră cu jaluzele pe care o deschise, după ce mai întilstinse lumina. La capătul străzii erau două

mașini, o a treia tocmai apăru. Nici nu opri bine și din ea săriră șase bărbați, care se îndreptau spre casa lui Li. În lumina puternică a unui far văzu o figură care îi stârni ura ; era Bradley.

— E grupa de intervenții ! Au înconjurat casa ! exclamă el cu glas gîtuit.

Mark aprinse iarăși lumina. Se uită prin toată încăperea, cercetă petele de cerneală de pe masă și arată spre ușă.

— Coboară scările și dă-le drumul ! ordonă el.

Bătăile în ușă se întăriră. Erau puternice și insistente.

— Așteaptă ! strigă Mark.

Tiser era lângă ușă. Mark rulă covorul, ridică chepengul și luminează cu lanterna în golul de dedesupt ; numai ape întunecate. Lăsa să-i cadă pistolul. Auzi un plescăit slab, apoi puse chepengul la loc și rulă covorul peste el.

— Acum lasă-i să intre ! spuse el scurt.

Primul intră Bradley. Îl urmau trei polițiști ; unul ținea în mână un revolver.

— Mîinile sus ! strigă Bradley.

Mark se supuse.

— Unde este „pocnitoarea“ ? continuă polițistul, pipăindu-l cu mîinile de-a lungul corpului.

— Dacă vă referiți la pistol, vă pierdeți timpul degeaba. Pot să vă întreb de ce faceți tot acest circ ?

— Unde este Li Joseph ? se interesă Bradley.

Mark ridică din umeri.

— Și eu aș vrea să știu. Ne distram destul de bine, cînd, deodată, a spus că are întîlnire cu cineva. A plecat și a promis că se întoarce în zece minute.

Bradley își țuguie buzele.

— Foarte plauzibil. Adulmecă aerul și se încruntă. Ciudat, totuși ! Miroase a praf de pușcă ! Ați făcut exerciții de tragere ? Hei ! Tiser !

Tiser era galben ca ceara și îi clănțăneau dinții. Pentru Bradley acest gen de comportare nu însemna prea mult. Tiser era un laș care nu suporta ideea de a avea de-a face cu poliția. Polițistul intră în cămăruța de alături. Ridică vioara și arcușul și le privi gînditor.

— Hm, nu și-a luat și orchestra cu el, observă el și ciupi ușor coardele. Știați că sînt meloman ?

— N-am bănuț ! Știu doar că vă place să jucați teatru și s-ar putea ca într-o bună zi talentul să vă fie răsplătit, îl persiflă Mark.

Bradley îl fixă cu priviri severe.

— Lăsați glumele, mr. McGill ! Mai bine spuneți-mi unde este Li Joseph.

Mark se făcu stacojiu de minie ; ochii lui erau plini de ură.

— Pot să vă lămuresc doar în legătură cu prezența mea aici. Eu și Tiser ne căznim să-i ajutăm pe cei pe care îi ruinați dv.

Bradley zâmbi.

— Vă referiți la sălașul unde se adăpostesc pușlamalele ? Deșteaptă idee ! Un loc ideal pentru întâlnirile cu astfel de indivizi. Din câte am auzit, Tiser ține prelegeri acolo.

Tiser rânji respingător, dar nu scoase o vorbă.

— Ori poate aveți intenția să-l luați și pe Li în acel anturaj ? Dacă e așa...

În acea clipă se auzi vocea unui coleg de-al lui Bradley, care era afară. Acesta coborî scările și schimbă câteva cuvinte cu el.

— Bine, Miss Perryman poate să vină aici, decise el.

Ann Perryman urcă în încăpere privind la unul, când la celălalt.

— Unde este Li Joseph ? întrebă ea.

— Exact asta am întrebat și eu, remarcă Bradley bine dispus.

Ea se făcu că nu îl bagă în seamă și repetă întrebarea :

— Habar n-am ! răspunse Mark. Acum câteva minute a plecat și încă nu s-a întors.

O mînă o apucă pe Ann de braț și o răsuci în loc. Îl văzu pe polițist și începu să tremure de indignare față de îndrăzneala acestuia.

— Miss Perryman, spuneți-mi, ce căutați din nou aici ? Vă întreb în calitate de inspector de poliție.

— Am venit, fiindcă Li mi-a trimis o scrisoare ca să vin.

— Puteți să mi-o arătați ?

Tiser rămase cu gura căscată. Figura lui McGill îl trăda că este în mare încurcătură.

Ann Perryman șovăi o clipă, apoi desfăcu poșeta și scoase o foaie de hârtie. Brandley citi cuvintele mîzgălite pe ea :

„La ora 10,00 va trebui să discutăm.

Este foarte important“.

— Cu plicul ce-ați făcut ?

— L-am aruncat ! Ann respira agitat, vocea îi tremura. Bradley bănuia însă că nu teama era cauza.

— Vi l-a trimis printr-un intermediar, nu-i așa ? Mai întâi a vrut să-l pună la poștă, pentru mîine seară, dar tot atunci aveam eu înțîlnire cu el. Bradley urmări reacția lui Mark. Acesta rămase însă mut.

— Pot să știu și eu ce înseamnă toate acestea ? întrebă Ann, stăpînindu-se cu greu.

— Ce înseamnă toate acestea ? repetă Bradley. Eu sunt șeful grupei de intervenții. Sunt inspectorul Bradley. Am vrut să-l iau pe Li Joseph de aici, înainte să i se întîmple ceva. În seara asta voia să-mi trimită un mesaj ; bănuiesc că prin același intermediar, prin intermediul căruia a luat legătura și cu dv. Nu trădez un secret de serviciu dacă vă spun că mă temeam pentru soarta lui Li și voiam să-l duc într-un loc sigur, înainte să i se întîmple ce i s-a întîmplat fratelui dv.

Buza de jos a lui Ann căpătă un tremur ușor ; dar reuși să-și stăpînească sentimentele.

— Vă referiți la faptul că a fost omorât de poliție ? reuși ea abia să șoptească. Ce a pățit

fratele meu, urma să pățească și bătrînul, nu ? Mi-am dat seama cît sînteți de brutal, după felul în care m-ați apucat de braț.

— Cine a afirmat că eu l-aș fi omorît pe fratele dv ? întrebă Bradley calm.

— Li Joseph, răspunse tînăra.

Pentru cîteva secunde se făcu tăcere.

— E cea mai mare tîmpenie pe care am auzit-o vreodată ! izbucni el, apoi deveni iarăși oficial. Să zicem că la noapte aș vrea să stau iarăși de vorbă cu voi, McGill și Tiser. Pînă atunci puteți să o ștergeți acasă. În ceea ce vă privește pe dv., am să vă escortez personal pînă la hotel. Mîine dimineată va trebui oricum să stăm de vorbă.

— Compania dv. nu-mi face nici o plăcere. Voi pleca cu McGill.

— Ba, veți veni cu mine ! Cel puțin în noaptea asta să fiu sigur că nu riscați nimic.

— Cum adică, Bradley ? izbucni McGill. Ce dovezi aveți împotriva mea ? M-am săturat de toate aluziile astea ! Afară !

Bradley făcu semn unuia dintre subordonații săi.

— Conduceți-o pe miss Perryman la mașina mea.

Ea îi aruncă niște priviri mînioase, dar se supuse. După ieșirea ei, Bradley spuse :

— Am să vă destăinui ce dovezi am împotriva dv., McGill. În toată țara infracțiunile cu violență s-au înmulțit în ultima vreme. Pentru prima dată a apărut în mediul delincvenților noștri infractorul care face uz de armă. Acum o săptămână, în Oxley Street, a

fost împușcat un polițist. La fel, în Islington ; o bandă de spărgători, fiind surprinși în timp ce operau într-un magazin de bijuterii, au reușit să scape trăgînd focuri de pistol asupra urmăritorilor. Procedeu este neobișnuit. Știți doar că delincvenții englezi nu obișnuiesc să poarte armă. Schimbarea s-a produs pentru că în țară și-a făcut apariția un alt soi de criminal ; cel care face uz de armă. De aceea am unele suspiciuni în legătură cu dv., mr. McGill.

— Vreți să spuneți că patronez vreo baracă de tir ? îl persiflă acesta.

— Exact ! Și încă una de un fel de-a dreptul diabolic. Cine cunoaște cît de cît felul cum lucrează gangsterii americani, știe ce se petrece în prezent în Anglia. Ați descoperit canale noi prin care alimentați cu droguri mediile delincvenților. Dacă, într-o zi, pun mîna pe dv., sunteți terminat. Aventura asta nu are cum să vă coste mai puțin de douăzeci de ani. Și am să vă mai zic ceva ! Nu știu ce intenții aveți cu miss Perryman, dar am să fiu cu ochii pe dv. ca un uliu și în caz că observ ceva în neregulă, vă arestez chiar și fără probe !

— Să-mi puneți în cîrcă ce n-am făcut ? pufni Mark.

— Dacă va fi nevoie, voi găsi eu o posibilitate, replică inspectorul cu o politețe simulată.

Pe drumul de întoarcere în oraș, Bradley o interogă pe Ann cu așa o iscusință, încît aceasta nici măcar nu realizează intențiile lui. Trecură pe lîngă numeroase stații de taxi, dar autoturismul în care erau nu își încetinește mersul niciodată. Abia la intersecția dintre „Westminster Bridge“ și „Victoria Embankment“ opri polițistul la bordură.

— Vă fac repede rost de un taxi, miss Perryman, spuse el.

În dimineața următoare, într-un salon din hotelul în care se cazase tînăra, avu loc discuția dintre ea și Bradley. Între timp reuși să-și pună ordine în gînduri și să-și recîștige calmul ei obișnuit. Acum îl privea neconținut pe polițist, urmărindu-i totodată ideile, iar lui nu îi scăpă faptul că Ann nutrea un mare dispreț pentru el și profesia lui.

— Li Joseph a dispărut fără urmă, afirmă el. Îl vom găsi, însă. Barca pe care o avea sub podeaua locuinței am recuperat-o la cîțiva kilometri în aval, pe Tamisa ; era goală.

Ea îl privea calmă. În mod normal, ar fi trebuit să îl simpatizeze pe polițistul din fața ei. Avea ținuta unui intelectual distins, ochi mari, adânci și privirea sigură. Chiar și surîsul îi era atrăgător. Ca atunci când ea începuse să-i povestească despre anturajul în mijlocul căruia îl cunoscuse pe Li Joseph. Nu spusese nimic, dar zîmbi într-un fel care interlocutoarei lui nu îi displăcu. Avea umeri largi și talia suplă, ca un atlet ; brațele puternice și le sprijinea pe masă, fiindcă Ann nu îl invitase să ia loc. Simțea că îl urăște și mai mult, cu cât își dădea seama că este mai atrăgător. Întrebărilor puse de el răspunse laconic. La un moment dat însă, făcu o afirmație care pe Bradley îl lăsă interzis.

— Nu e nevoie să lansați nici o ipoteză mai credibilă, mr. Bradley ; Li Joseph a fost eliminat de poliție, la fel ca și Ronnie ! Și ați făcut-o fiindcă n-a vrut să vă destăinuie ceea ce știa. Pe lângă asta, mai fusese martor și la o crimă. Așa că nu putea să vă scape.

Bradley o privi, mijind ochii.

— Aha ! Știți cumva cu ce se ocupa frațele dv. sau în ce fel de relații era cu Li ?

Ann nu răspunse.

— Aș vrea să vă ajut. Sunteți profesoară la o școală din Paris, nu-i așa ? Sper că vă veți întoarce acolo și că veți da uitării povestea asta urită. Fratele dv. a fost un om care mi-a plăcut. Într-un anume sens, am fost prieteni. Eu sunt ultima persoană care trebuia să stea de vorbă cu el.

Observă expresia disprețuitoare de pe chipul ei, dar continuă :

— Gândiți astfel, fiindcă sânteți sub imperiul unor impresii de moment. De ce să-i fi făcut poliția ceva ? Și, de ce tocmai eu ? Mai degrabă i-aș fi dat o mână de ajutor. Îi cunosc trecutul în cele mai mici amănunte. Știu cât era de labil...

— Putem renunța la acest subiect ! îl întrerupse ea. Dacă plec la Paris sau nu, este treaba mea. Știu că îl urați și de aceea cred că dv. i-ați făcut de petrecanie. Oricare dintre vecinii lui Li Joseph este convins că, pe Ronnie, poliția îl are pe conștiință. Nu vreau să spun că a făcut-o cu intenție, dar totuși a făcut-o !

El ridică mâinile într-un gest de disperare.

— Aș vrea să mai discut o dată cu dv., când vă veți elibera de impresiile de acum. Ann se ridică brusc.

— Nu veți avea niciodată această ocazie. Vă urăsc pe dv. și pe cei ca dv. ! Totul este numai minciună ! Nelegiuirile vi le acoperiți prin jurăminte false, greșelile prigonindu-i pe cei nevinovați. Faceți carieră, călcând pe cadavre. Mai mult nu am ce să vă spun.

Bradley rămase cu gura căscată. Nu se așteptase la așa ceva. Zâmbi stânjenit, își luă pălăria și ieși.

Mai târziu, Ann regretă izbucnirea avută. Apoi se enervă, fiindcă nu putea să-și înăbușe acest sentiment. Doar individul ăsta l-a ucis pe Ronnie... Nu era singura care nutrea

această convingere. Chiriașii din cocioabele învecinate, precum și locuitorii din „Stock Gardens” își formaseră propria lor părere pe ceea ce văzuseră. Toți știau că Ronnie venea des la „Lady's Stairs” ; toți știau, de asemenea, că poliția făcuse recent o razie acolo, iar Bradley fusese auzit spunând :

„— Scot eu adevărul din băiatul ăsta, chiar de-ar fi să-i crăp capul !”

Aceste cuvinte le auzise Harry zis „Măciucă”, care, în momentul sosirii echipajului de poliție, la ora 1,00, noaptea, nu reușise încă să adoarmă.

— Vă rog, să mă credeți, spune el. L-au înșăfat, i-au dat una după ceafă și când au văzut că l-au dat gata, l-au azvîrlit în nămol. Am recunoscut gorilele. Ultima oară când am fost înăuntru, m-au bătut și pe mine țol vărgat !

Era poreclit „Măciucă”, fiindcă, atunci când avusese de furcă cu poliția, se folosisese de un astfel de instrument ca să scape. Pentru așa ceva ispășise două condamnări.

Nimănui nu îi trecea prin minte că Li Joseph ar putea fi criminalul. În ceea ce îl privește pe polițiști nici aceștia nu erau convinși, că ei ar fi putut să facă una ca asta.

Poliția îl declarase pe Ronnie, dispărut și lansă zvonul că, în noaptea cu pricina, se urcase pe un vapor olandez și plecase din țară.

Casa lui Li fusese încuiată și cheia predată unui negustor de imobile. Reuși să rămână însă proprietarul locuinței sale, fiindcă fusese

de acord să plătească anticipat impozitul pe venit și taxele comunale.

La o oră după plecarea lui Bradley, Mark McGill își făcu apariția la hotel. Față de Ann se comportă sincer, deși nu știa ce anume putuse să-i spună inspectorul, ori ce secrete îi destăinuise eventual acesta. Își dădu repede seama că găsisese în ea o frumoasă și deosebit de utilă parteneră de afaceri, ceea ce îi făcu o mare bucurie.

— Nu are rost să vă ascund nimic, miss Perrynam. Eu și Tiser ne ocupăm cu contrabanda ; Ronnie tot din asta trăia. În Tiser nu pot avea însă prea mare încredere. Este bețiv și afemeiat. Asta nu înseamnă că sunt un sfânt. Totuși, sînt mai atent la relațiile pe care mi le fac. În ceea ce privește legea, presupun că știți că delictele de proprietate sunt mai aspru pedepsite decît cele contra libertății persoanei. Oricine își bate nevasta ceva mai tare, se poate aștepta doar la trei luni de pușcărie ; cel ce șterpelește doar cîțiva șilingi însă ori ușurează vreun bancher de cîteva sute de lire, se poate considera norocos dacă scapă cu o pedeapsă de șase luni.

Ann găsea totul oarecum periculos și romantic. În mintea ei încolți un gînd. Mark își continuă argumentația :

— Există o serie de mărfuri supuse unor taxe vamale deosebit de ridicate. Pentru zaharină, de exemplu, se plătesc trei șilingi și nouă penny pe uncie. Eu și Ronnie am reușit să păcălim vama, trecînd săptămînal neobservați cu cîte zece mii de uncii, păgubind-o

de un câștig de aproape o mie de lire. Desigur, am procedat la fel și cu alte articole. Ronnie va mai dat probabil și alte amănunte, așa că ați putut să vă dați seama că respectul nostru nu era acordat întâi și întâi legii. Cu toate acestea nu am prejudiciat pe nimeni ; doar pe guvern. În schimb însă cumpărătorii au beneficiat de prețul mai redus al acestor mărfuri. Presupun că dispariția lui Ronnie vă influențează situația personală. Dacă v-ați răzgîndit și nu vreți să mai colaborăm...

— Nu ! Am luat o dată o decizie, așa rămâne.

— Bradley vrea să vă convingă că facem contrabandă cu narcotice. E o aiureală. Intenția lui este să ne prezinte în cele mai sumbre culori. Cît despre narcotice, vă spun ! Mai bine îmi tai mîna dreaptă.

Ann intră în serviciul lui McGill chiar din acea zi. Ciudat era doar faptul că nu mai pusesese nici o întrebare în legătură cu dispariția lui Li Joseph. Bradley, dimpotrivă, se gîndea zi și noapte la acest lucru și oamenii lui scooteau rîul din bărci, căutînd cu cîngile în locurile mîloase, doar, doar vor da de trupul nefericitului bătrîn.

Un an mai târziu, într-o seară de primăvară timpurie...

Ann percepu slab zumzetul îndepărtat al motorului unui avion. Deschise ușa, coborî din cocheta limuzină în care se afla și se uită la ceas. Era ora 7,45'. Pilotul era de o punctualitate pînă la secundă. Luă un binoclu și se depărtă cîțiva metri de locul în care era ascunsă mașina și care îi împiedica vizibilitatea. Avionul se apropiase. Se întoarse la mașină și pipăi cu mîna o manetă aflată sub bordul acesteia. Capota neagră era formată din două bucăți de tablă îmbinate pe mijloc, de-a lungul vehicolului. La comanda lui Ann, cele două părți ale capotei lunecară în lateral, dezvelind un geam mare reflectorizant. Razele soarelui ce asfințea se reflectară puternic în el. Ann acționează maneta de trei ori ; de trei ori se deschise și se închise capota limuzinei.

Pilotul recepționează mesajul și răspunse cu trei semnale luminoase. Făcu un viraj scurt și coborî pînă la cîțiva metri deasupra vîrfurilor copacilor. Zgomotul motorului creștea în

intensitate. Ajungînd deasupra locului unde era Ann, pilotul lansă o mică parașută de care atîrna un pachet, apoi luă înălțime și dispăru în zare.

Tînăra alergă și luă repede coletul ce îi picase din cer. Îl ascunse în portbagaj împreună cu parașuta. Conținutul lui era ușor. Mark nu permitea ca ea să transporte decît coletele cele mai ușoare, dar care ocoliseră punctele vamale.

Începu să se întunece. Ea conducea mașina atent, printre dealurile de la Ashdown-Forests. Fără îndoială, excursioniștii care umblau prin zonă, văzuseră avionul, dar de la o oarecare depărtare, fiindcă Ann alesese un loc destul de izolat.

După ce ieși de pe drumeagul plin de hîrtoape în autostradă, apăsă pe accelerație și se îndreptă cu toată viteza spre nord, în direcția Londrei.

Una dintre pasiunile ei era să conducă cu toată viteza. Nimic nu o încînta mai mult decît să stea la volanul unei limuzine sport și să vadă acul kilometrajului oscilînd în jurul valorii de 150 km/h.

Mașina începu să urce șoseaua în pantă, dinspre Kingston Hill. În urma ei auzi vocea unui polițist. Semnaliză și așteptă. Cu un an mai înainte nici nu ar fi băgat în seamă un asemenea ins. Dar Mark i-a inoculat ideea că trebuie să dea ascultare reprezentanților ordinii publice, atunci cînd este vorba de situații fără importanță. Personal, însă, îi ura pe polițiști. Simpla vedere a unui agent de cir-

culație într-o intersecție, îi ridica sîngele în obraji. Pentru ea, poliția însemna viclenie, cruzime, ba chiar crimă. Acum reduse totuși viteza. Bărbatul în uniformă, care îi strigase ceva, zîmbi, intră în depășire și trecu înaintea ei.

Ann simți un soi de satisfacție, bucurie. Dacă ar fi știut el cu cine are de a face... Dacă ar fi oprit-o...

Cînd intră pe Hammersmith Broadway frîna apăsât. Reclamele luminoase luaseră locul razelor de soare. Intră în coloana de mașini și începă să se tîrască aproape ca un melc din cauza inevitabilului ambuteiaj. Deodată, recunoscă pe trotuar un bărbat ; își feri fața, ca el să nu o vadă, dar nu reuși. Acesta se apropie încet de ea. Era Bradley.

— Ați făcut o mică plimbare, miss Perryman ? întrebă el, sprijinindu-se de rama geamului lateral al limuzinei.

Îl ura. Ura tonul lui ironic, ura tot ce avea legătură cu acest om. Cu toate astea se mai întîlnise de cîteva ori cu el. Nu numai fiindcă o îndemnase Mark. La fel a gîndit și ea. Moartea lui Ronnie o mai durea încă, dar își jucase bine rolul de fiecare dată. Reușise chiar să afle cîte ceva de la el.

— Mr. Bradley ! Nu v-am văzut ! se arătă ea surprinsă.

— E greu să mă vedeți, dacă vă uitați în partea opusă, replică el amabil. Privirile lui scrutau interiorul mașinii.

— Și sînteți și singură ! Splendid ! Și mie îmi place să stau singur.

Coloana de mașini dădea semne că se va pune în mișcare.

— Nu cumva aveți drum înspre Marble Arch ? Aș face economie la banii de autobuz. E posibil ca vreunul dintre înaintașii mei să fi fost scoțian.

Ea șovăi. Ce-ar fi să țipe, dacă se așează lângă ea. Dar Mark a spus...

— Pofțiți ! Urcați ! Pot să trec pe la Marble Arch.

— Așa îmi mai cresc și mie acțiunile, glumi el. Dacă mă vede șeful într-o companie atît de selectă, săptămîna viitoare mă avansează precis. Ce soi de birocrați mai sîntem și noi !

Siguranța sa de sine și cinismul erau aproape insuportabile. I se păru că rîde de ea, că știe exact ce rol joacă în trupa lui Mark și că, în loc să se mire, se amuză. În timp ce se strecura printre autocamioane și tramvaie în direcția Shepherd's Bush, gura ei căpătă un rictus.

— Ce mai face Mr. McGill ? întrebă Bradley.

— Nu prea am idee ! replică ea prompt. Îl văd doar ocazional.

— Normal, mormăi el. Asta din cauză că locuiți în aceeași clădire. Cum merge treaba la cămin ? Ce mai acte de binefacere ? Dacă aș fi fost bancher, aș fi făcut și eu o donație. Mergeți diseară la teatru, miss Perryman ?

— Nu, replică ea scurt.

— Poate vreți să serviți masa undeva.

Mark îi explicase că există pericolul ca poliția să o folosească în anumite scopuri, chiar împotriva voinței ei.

— Chiar aveți de gînd să-mi faceți vreo invitație ?

— De ce nu ?

Domnișoarei Ann i se păru că însoțitorul ei trage cu coada ochiului spre partea dinapoi a mașinii, dar nu spuse nimic. Pînă la Marble Arch nu mai discutară nimic.

— Drăguț din partea dv., că m-ați luat cu mașina, miss Perryman, remarcă Bradley cînd coborî.

Ea demară imediat, pentru a nu îi mai da posibilitatea să lungească vorba.

Pentru întreținerea mașinii, Mark angajase un mecanic ; un șchiop, care locui chiar deasupra garajului. Cînd Ann sosi, acesta o aștepta la capătul străzii.

— Bună seara, miss Ann. Ați picat cam tîrziu.

Îngrijorarea lui o făcu să zîmbească. Mark îi cunoscuse la cămin și de acolo îl luă în serviciul lui.

— Nu-i nimic, Manford. Am avut un pasager căruia nu-i făcea bine viteza.

În clipa următoare un taxi trecu pe lîngă ei și luă curba înspre Cavendish Square. Fata făcu cîțiva pași spre capătul străzii și constată că taxi-ul oprise. Din el coborî un ins a cărui siluetă nu îi era complet necunoscută. Sau poate era doar o confuzie. Oricum, bărbatul se oprise pe trotuar la o distanță apreciabilă și părea să aștepte pe cineva. Era o

făptură grotească, într-un contrast vădit cu fațadele stilate ale clădirilor liniștite din Cavendish Square. Cînd urcă scara ce ducea spre ușa apartamentului ei, se întoarse și avu sentimentul că acel individ o urmărește.

Prin fereastra de deasupra ușii văzu că înăuntru este lumină. Mark era înăuntru ; o aștepta, își închipui ea. Într-adevăr, după ce deschise ușa cu cheia, îl văzu stînd comod pe un fotoliu, cu spatele la focul din cămin și citind un ziar. În ciuda relațiilor apropiate în care ajunseseră treptat, ele semănau mai mult cu cele dintre un frate și o soră.

— Bine că te-ai întors ! Te-a văzut pilotul ? Era de așteptat ; e un as al pilotajului.

Ann își scoase gluga și își aranjă părul în oglindă.

— Pe distanța de la Hammersmith pînă la Marble Arch am avut un însoțitor. Ai dreptul la trei încercări, ca să ghicești cine a fost.

— N-am timp de asta ! Și nu-ți cunosc toate cunoștințele.

— Încearcă, totuși !

Mark McGill oftă.

— Nu-mi arde de ghicit. Te-ai gîndit vreodată ? Care o fi explicația faptului că autoritățile vamale percep taxe așa de ridicate asupra zaharinei ? Pasagerul tău e desigur un tip interesant.

— A fost inspectorul Bradley.

El tresări.

Ann incepu să ridă la torrentul lui de întrebări.

— N-a vrut decît să-l iau cu mașina ; atît ! Nu puteam să-l refuz. M-a întrebat și de tine !

— Curios individ ! Rise el forțat.

Ann ședea în fața oglinzii cu un pieptene de aur în mînă. Imaginea figurii ei îl frapă pe Mark ; la fel, buzele roșii, ochii mari, cenușii, părul blond...

— De la un timp, de cîte ori mă privesc în oglindă, mi se pare că sînt o infamă. Cred că am să-mi vopsesc părul. Am să-l fac negru !

El nu răspunse. Un răstimp domni tăcere. Ședea pe brațul fotoliului și privea absent desenul covorului.

— Uneori simt că îmi e din ce în ce mai greu să suport. Acest Bradley, de exemplu, ar fi trebuit să simt dezgust față de el și totuși, nimic... Îmi repetam mereu. Lîngă tine e omul care l-a ucis pe Ronnie. Oare, a făcut el asta ? Poate că, mai degrabă, brutalul Simmonds... Ori, poate un altul.

— Nu ! Bradley e făptașul ! replică Mark ! Și pe bătrînul Li tot el îl are pe conștiință ! Incepu să se plimbe cu brațele încrucișate înc-oace și încolo prin cameră. Întreaga lui atitudine trăda faptul că se enervase.

— Nu-mi face plăcere să discut despre Ronnie. Dar, fiindcă, este a doua oară cînd deschizi luna asta discuția despre el, am să-ți arăt ceva. Se duse la birou și dintr-un sertar scoase un plic. Îl scutură și din interior căzu un decupaj dintr-un ziar. Era din „South-Eastern Herald“. Își puse ochelarii și începu să citească.

„Miercurea trecută, dis-de-dimineată, o echipă specială a poliției, sub conducerea inspectorului Bradley, a făcut o descindere la locuința unui anume Eliah Joseph, dînd astfel curs unei sesizări făcută de organele vamale, potrivit căreia acesta ar deține mărfuri sustrase controlului vamal. La sosirea echipei, în locuință nu mai era nimeni, dar dezordinea constatată indica faptul că, cu puțin timp înainte, acolo avusese loc o luptă. Au fost găsite urme de sînge pe rama ferestrei dinspre rîu și pe dușumea. Continuînd căutările, poliția a descoperit în mîlul Tamisei, aproape de vîrsare, un cadavru, care a fost identificat ca fiind al lui Ronald Perryman, domiciliat pe Brook Street 904. Moartea i-a fost cauzată de o lovitură aplicată cu un corp dur în zona capului. Totodată, mr. Joseph a fost dat dispărut. Scotland Yard-ul deține unele dovezi care ar putea conduce la arestarea sa. Proprietarii de garaje din zonă, care au adăpostit un autoturism străin după comiterea crimei din strada Meadow Lane, sînt rugați să ia imediat legătura cu Scotland Yard-ul.“

— Asta e versiunea poliției, își dădu Mark cu părerea. Eu cred că în realitate situația a fost alta. Casa lui Li a fost depistată ca depozit de mărfuri de contrabandă. Eu și Ronnie am apelat o dată sau de două ori la serviciile lui. Li avea încredere în Ronnie. În noaptea respectivă, Ronnie urma să intre în posesia unei cantități mari de tutun și se dusesse la bătrîn să se înțeleagă cu el asupra depozitării

acestuia. Când poliția a intervenit, Ronnie era în casa lui Li.

— Dar cu Li, ce s-a întâmplat ? întrebă Ann.

— Habar n-am ! Probabil că, la primul semnal de alarmă a șters-o. Avea multe relații printre marinarii olandezi și germani ; făcea afaceri cu ei. Și-a luat barca și a vîslit neobservat pînă la vaporul la care a vrut el. Poliția l-a surprins însă pe Ronnie și a vrut să-l facă să vorbească. El a refuzat. Atunci, l-au lovit. Dar au fost urmăriți de ghinion, fiindcă au dat prea tare. Ca să nu iasă scandal, au născocit istorioara asta.

— Dar tu nu ai încercat de loc să dai de urma lui Li Joseph ?

El șovăi puțin, apoi spuse :

— Am trimis pe cineva să se intereseze de soarta lui în Olanda și Lituania. Li și-a dat obștescul sfîrșit la Utrecht, dar lucrul ăsta îl știm doar noi doi.

Ea îi aruncă o privire ciudată. Un moment, Mark avu impresia că Ann nu îl credea, ba, chiar că a aflat ce se întîmplase cu adevărat la „Lady's Stairs“.

— Cum arăta ? Ai putea să mi-l descrii ?

— Dar ce ? Nu-ți mai amintești cum arăta Li Joseph ? În jur de șaiszeci de ani, înalt, adus de spate. Purta și vara și iarna același

pardesiu, închis cu nasturi pînă la gît, și o șapcă rusească de piele. Ce-i nu ți-l mai amintești ?

Ea făcu ochii mari.

— L-am văzut acum un sfert de oră în fața casei !

Mark McGill se făcu alb la față.

— L-ai văzut pe Li Joseph în fața casei ? articolă Mark, simțind că se sufocă. Aici ? Pe Cavendish Square ? Scuză-mă, dar nu ești în toate mințile. Făcu un gest de parcă și-ar fi scuturat o povară de pe umeri. Unde l-ai văzut ?

Ann îi descrie amănunțit silueta bărbatului care coborîse din taxi la capătul străzii.

Mark sări și dădu perdelele la o parte ; ieși pe balcon și întrebă :

— Unde ?

Ea îl urmă și îi arată locul.

— Acolo ! La colț.

Nici urmă însă de persoana descrisă sau de taxi.

— Aiurea ! M-ai făcut să trag o speritură... Acum îmi dau seama despre ce este vorba. În imobilul din colț locuiește un rus, un conte sau ceva asemănător. Îl vizitează des compatrioți de-ai lui.

Mark duse mîna la gură, parcă nevrînd să mai dea și alte detalii despre rus, dar degetele îi tremurau. Ann nu îl mai văzuse nicio-

dată într-o asemenea stare și se întrebă, de ce îl sperie atît gîndul că bătrînul trăiește.

— E mort ! Știu precis !

În clipa aceea intră Tiser. Mark tresări ca un animal fugărit.

Noul venit purta, ca de obicei, redingotă, o cămașă albă ca o floare și papion negru. Avea niște dinți proeminenți pe care și-i dezvelea ori de cîte ori rîdea. Și rîdea des, fiind un om vesel de felul lui. Vesel și îndatoritor față de oricare oaspete nou al adăpostului.

— Dragii mei ! Am reușit să vă sperii ? Altă dată am să bat la ușă. Am picat cumva într-un moment nepotrivit ?

Tonul și expresia feței lui trădau ironie. Ann nu avea nimic împotriva lui, dar nici nu putea să se extazieze în fața comportării lui altruiste față de semenii. Pur și simplu, acest mr. Tiser avea o comportare ireproșabilă, ceea ce ei îi impunea o anume distanță.

— Dragă prietene, arăți rău de tot ! Nu-i așa, miss Ann ? Ori, poate, mi se pare mie, fiindcă sînt sănătos și bine dispus, exclamă el, rîzînd de propria-i glumă. Aduți aminte de bătrînul lup de mare, Sedeman ; rîse din nou și se îndreptă spre o nișă, de unde reveni cu o sticlă și cu un pahar.

— Se spune că în vin e adevărul, dar mie îmi încălzește sufletul numai o țărie. Își turnă whisky în pahar și continuă :

— La adăpost totul merge strună...

— Lui Ann i s-a părut că l-a văzut azi pe Li Joseph, spuse Mark.

Tiser făcu o grimasă.

— Terminați cu glumele proaste ! Lăsați morții să se odihnească. Li Joseph ! Brrr ! Simți un fior pe spate și puse paharul deoparte. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare. Nonșalanța de mai înainte îi dispăru brusc. Ann se minună, văzînd cît de repede se transformă acest om.

— Ah ! Li Joseph ! Ți-aduci aminte Mark de năstrușniciile lui cu spiritele. Acum e și el ceva de soiul ăsta. Rîse iar și își turnă un pahar de whisky.

— Din cîte știm noi, e mort, nu ? întrebă Mark făcînd eforturi să arate că e calm.

Tiser se holbă la el.

— Bineînțeles că e mort ! Și nu plînge nimeni după el. Dumnezeu ! Îmi îngheață sîngele în vine, cînd îl auzeam cu poveștile alea cu stafii. Îl trecură fiorii și paharul îi tremură în mîna. Se uită în gol, de parcă începu să vadă și el stafii și rămase cîteva clipe absent, uitînd că nu e singur. Ann îl auzi, vorbind de unul singur.

— A fost groaznic ! A doua oară nu mai suport așa ceva. A rînjit la noi și ne-a spus că se va întoarce... Ce-o fi vrut să spună ?

Dintr-un salt, Mark fu lîngă el și îl scutură de braț.

— Vino-ți în fire ! țipă el. Calmează-te ! O sperii pe Ann, nu vezi ?

— Îmi pare rău că mi s-a întîmplat în prezența unei doamne. Am fost penibil.

Mark îi aruncă tinerei o privire scurtă și îi făcu un semn. Ea își luă gluga, poșeta și

părăsi încăperea. De pe coridor auzi vocea lui Tiser, strigînd :

— Li Joseph !... Nu se poate ! Nu 'există om nemuritor. Mark, tu ştii prea bine... e mort !

Ann simţi o uşurare să se ştie cît mai departe de vocea aceea pătrunzătoare. Scena a fost cît se poate de jenantă. Era mai tot timpul băut, exagera în tot ce spunea şi întreaga sa comportare nu trăda decît făţarnicie. Acum îl găsea respingător. Oricum, cu acest Tiser nu discutase decît de vreo trei sau patru ori în interval de un an.

Parcurse coridorul, deschise o uşă şi intra în mica ei locuinţă. Servitoarea, care venea în timpul zilei, îi pregătise nişte gustări reci. Ann făcu mai întîi un duş, se schimbă şi apoi se așeză la masă.

Trecuse mai bine de un an de la moartea lui Ronnie. Ura pe care o simţea faţă de Bradley era profundă, dispreţul acelaşi, dar din planul de răzbunare pe care îl concepusese nu realizase decît foarte puţin, deşi beneficiase în acest scop şi de sfaturile lui Mark. Decupase dintr-un ziar fotografia lui Bradley şi o pusese alături de cea a lui Ronnie, într-o ramă dublă. În acest fel, îi putea privi pe amîndoi deodată. Pe Ronnie cu profilul său frumos şi privirea surîzătoare, iar pe Bradley cu ochii lui întunecaţi, cinici, respingători. Mark îi dădu misiunea să se apropie cît mai mult de inspectorul de poliţie, lucru greu de făcut, fiindcă trebuia să lupte permanent cu imaginea unui cadavru împins de ape la mal, despre

care i se spusese că fusese cîndva corpul lui Ronald Perryman. Cu toate astea, reuși să se stăpînească atît de bine, încît putea să poarte o discuție cu ucigașul, fără să trezească nici cea mai mică bănuială, și chiar să zîmbească în prezența lui.

Lui Bradley îi plăcu de ea. Își dădu seama de lucrul acestă chiar de la început. Dar el nu încercă să îi facă nici un avans. Își manifesta compasiunea, vorbi frumos despre Ronnie deseori, iar de McGill nu pomeni decît odată, în treacăt.

— Bietul băiat nimerise într-un anturaj foarte rău, afirmă el odată. Vedeam cum se scufundă ; am încercat să-l ajut, dar n-am putut. Dacă mi-ar fi mărturisit cît de adînc era virît în afaceri necurate, poate aș fi reușit.

•Cînd se îmbrăca, punea cele două fotografii lingă oglinda de toaletă. Cînd se pieptăna, observă că pe frunte îi apăruse un rid. Oare, fusese așa de șireată pe cît își închipuise ? Nici nu află mare lucru de la el, nici nu îi cîștigă încrederea. După fiecare întîlnire pe care o avea cu Bradley, Mark obișnuia să o descoasă în legătură cu tot ce discutaseră. Dar tinăra nu reuși să îi spună mai multe despre acest om și meseria lui, decît știa el însuși.

Tatăl lui Bradley fusese rotar într-un sat; mama sa provenea dintr-o familie de muncitori. El însuși își făcu ucenicia la rotărie și mai schimbă cîteva meserii pînă să ajungă să se dedice celei de polițist. Era stăpînit de o sete de învățătură de-a dreptul remarcabilă. În timpul serviciului de noapte învăța limba

franceză. Când avea timp liber studia manuale de drept. La douăzeci și doi de ani fusese angajat ca sergent, la douăzeci și trei de ani, în timpul războiului, fusese avansat la gradul de căpitan. Când reveni din Irak, cunoștea limba arabă scris și vorbit și își adusese și o sumedenie de cărți, de parcă baza preocupărilor sale ar fi format-o orientalistica. De la un spărgător autohton învățase două metode ingenioase de deschidere a lacătelor. La Bagdad i se oferise un post important, el se mulțumi însă, cu cel de simplu ofițer de poliție.

Ann tocmai terminase de servit masa și pusese de o cafea, când sună telefonul. Era Mark.

— Nu știu ce s-a întâmplat cu Tiser. A suferit un șoc psihic, dar nu pricep de ce. S-ar putea ca grijile pricinuite de cămin să-l depășească. Te-a speriat, cumva ?

— Cine, Tiser ? se miră Ann. Deloc ; am și uitat scena. Și-așa nu aveam o impresie prea bună despre el, fiindcă bea.

În schimb, Mark avea unele calități care o făceau să îl admire. Era singurul om ce își cheltuia o parte din câștigurile obținute ilegal pentru a îndulci existența unor răufăcători mai puțin norocoși. Căminul, proprietatea sa, era o instituție condusă cu mînă sigură. Îl cumpărase de la un cărciumar falit și, cheltuind o sumă frumușică, îl transformase într-un fel de azil pentru foști pușcăriași. Mark spunea că acesta e „micul lui hobby“ și cheltuia pentru

întreținerea lui cinci mii de lire pe an, sumă ce i se părea exagerată.

Ann ar fi dorit să lucreze acolo o dată pe săptămână, Mark nu îi permisesese, însă.

— Numele tău nu trebuie să apară nicăieri alături de al meu, argumenta el. Dacă pățesc ceva într-o zi ? De ce să tragi și tu poanoase ? Așa era felul său de a gândi, își spuse ea și simți simpatie pentru acest om.

— Adu-ți cafeaua sus. Trebuie să discut ceva cu tine, îi explică el. Când ea tocmai ieșea din cameră, el se și înființase la ușă. Tiser a început să bea, încît nu se mai poate opri, continuă Mark discuția începută la telefon. Cred că trebuie să mă gîndesc la un alt administrator pentru cămin.

— Nici mie nu-mi e prea simpatic, răspunse fata.

— Când erai plecată, a făcut un circ îngrozitor. Îl obsedează Bradley și echipa lui de intervenții. Orice mașină care trece pe stradă, i se pare că e a poliției. Ar vrea să o rupă cu mine și cred că nici eu n-ar trebui să am ceva împotriva.

— Ai totuși nevoie de unul ca el. Mie îmi place să transport marfa. Curios totuși că, deși pare să aibă suflet bun, nu am nici o simpatie pentru el.

Mark reacționează relativ surprins.

— Oh ! E chiar un om cinstit, dar pînă și aceștia sînt gata oricînd să înșele vama. Nici despre mine nu cred că sînt prea păcătos. Dar, mi-a venit o idee ! Aș vrea să duci la noapte un mic pachet la Oxford. Am să-ți dau un plan

al străzilor și am să-ți explic unde este locul de întâlnire.

— Și asta, în ciuda echipei de intervenție, glumi ea.

— De la prietenia ta cu Bradley mă aștept la orice, dar sînt sigur că nu va reuși niciodată să te prindă cu ceva. Și chiar de s-ar întîmpla de genul ăsta, am încredere în tine, Ann. Dacă ai începe tu să vorbești, mulți ar ajunge în pușcărie.

— Dacă aș începe să vorbesc ? zîmbi ea în silă. Și pe tine te obsedează Bradley și trupa lui.

Sufrageria era luminată slab de două veioze ; una pe biroul lui Mark, alta pe un șifonier de lîngă ușă. Afară era frig. Focul din șemineu era binevenit. Ea se așeză pe un taburet și întinse mîinile spre flacără. După o pauză, spuse :

— Nu ți se pare ciudat că, de fiecare dată, cînd cineva aduce vorba despre Li Joseph...

— Și Li a devenit o obsesie, se răsti Mark și căută să schimbe subiectul. Nu reuși însă pentru mult timp. Ann își reluă gîndul :

— Ești sigur că Li e mort ?

Mark trase adînc aer în piept. Nimeni nu știa mai bine ca el.

— Eu... începu el, dar, din dormitor se auzi soneria telefonului. În imobil erau două telefoane și un interfon. Unul dintre telefoane avea un sunet strident, neplăcut. Numărul lui nu era în cartea de telefon, dar la acesta îl căutau emisarii, când aveau să-i transmită ceva. Mark se duse repede spre aparat și închise ușa în urma lui.

Cînd se întoarse, Ann îl fixă atentă

— Mai plec astăzi la Oxford ?

— Încă nu sînt sigur.

— Dar ce s-a întîmplat ?

— Un om de-al meu mi-a spus că echipa lui Bradley a ieșit la atac și ar putea să treacă pe aici, mormăi Mark lăsîndu-se într-un fotoliu. Încrucișă brațele la piept și lăsă gînditor capul în jos. Era într-un totu un om deprimat.

— E de încredere tipul care te-a sunat ? Chiar crezi că va veni poliția ?

El dădu afirmativ din cap.

— Nu știu cine îi dă informațiile, dar ele au fost întotdeauna exacte. Abia acum realiză

pericolul în care erau. Sări în picioare și exclamă :

— Marfa ai lăsat-o în mașină, nu-i așa ?
Mă duc să văd ce-i cu ea.

La garaj se ajungea printr-un coridor îngust ce pornea din bucătărie. Acolo aprinse imediat lumina, căci jaluzelele ferestrelor de la stradă erau coborâte. Mașina lui Ann era în locul știut. Mark scoase iute coletul din ascunzătoare, îl desprinse de parașută, iar pe aceasta o strânse mototol. Din colet luă douăzeci și cinci de pachetele din hîrtie albastră, subțire. Într-un colț al garajului era un recipient mare din oțel zincat, prevăzut la capete cu țevi groase din fontă, ce treceau atît prin tavan, cît și prin dușumea. Deschise ușa recipientului și se uită înăuntru. Scurgerea acestuia era prevăzută cu un dop conic, pe care îl scoase cu atenție. După ce se convinse că este din sare, îl așază la loc, puse pachetele deasupra și închise ușa. Parașuta o îndesă într-o lădiță cu care se întoarse în bucătărie. Aici avea o sobă mare de teracotă. Virî lădița în sobă și, cu un chibrit, dădu foc rumegușului de pe grătar. Așteptă pînă cînd flăcările cuprinseră pachetul, apoi mormăi :

— Acum, Bradley, nu are decît să vină.

Cînd se întoarse în sufragerie, o găsi pe Ann ținîndu-și fața între mîini, gîndindu-se.

— Să presupunem că vine poliția și găsește ceva aici, începu ea. Ce putem păți ? Cel mult o amendă de o sută de lire. Așa am înțeles din unele cazuri publicate în ziare. Desigur, publicitatea nu e de dorit, dar nu e

chiar o catastrofă. Făcu o pauză, așteptînd un răspuns, apoi își continuă ideile :

— Mark, tu faci afaceri mai mare decît îmi închipui eu. Coletele astea mici pe care le transport eu nu îți pot asigura ca venit, nici măcar întreținerea unei mașini. Mă întreb, dacă nu cumva sînt pentru tine o povară și un pericol mai mare decît merit. Desigur, nu particip la toate... tranzacțiile tale, dar cum pot să-ți fiu de folos doar cu cei doi, trei și-lingi pe uncie, cît cîștig eu ?

El aștepta o asemenea întrebare de aproape un an și, totuși, acum nu știa ce să îi răspundă.

— Într-adevăr, tu participi doar într-o mică măsură la afacerile mele. Organizația e mult mai mare decît bănuiești, dar eu am nevoie de tine nu atît pe post de curier, ci fiindcă ești printre pușinii oameni în care pot avea încredere. Cunoști părerea mea, ori contra-bandă, ori furt prin efracție, tot una e. Nu vreau să te mint...

— Asta nu ai făcut-o niciodată, interveni ea. Mai întîi, Ronnie a încălcat legea, acum eu. Crezi că mi s-a făcut frică așa dintr-o dată și aș vrea să o șterg ? Dimpotrivă, îmi face plăcere...

Ann nu spusese chiar adevărul, dar nici el nu îi răspunse la întrebări. Dori să continue, dar sună interfonul. Mark se duse și ridică receptorul. Îl auzi mormăind cîteva silabe. Îi spuse portarului să permită unui vizitator să intre.

Pe biroul său erau montate două întrerupătoare de alamă. Când auzi bătăi în ușă, răsuci unul dintre ele. Ann auzi vocea dogită a unui bărbat, care voia să intre. Când pașii acestuia răsunară pe hol, Mark răsuci întrerupătorul în poziția inițială.

— Intră ! strigă el.

În cadrul ușii își făcu apariția un individ ce putea să aibă la fel de bine și șaiszeci și optzeci de ani. Era chel complet și purta o barbă albă care ascundea faptul că nu avea nici cravată, nici guler la cămașă. El avea peste un metru și nouăzeci de centimetri înălțime, era masiv și cu umerii lați. Într-o mână avea un cilindru, cîndva alb, dar, pe care acum nu se mai distingeau decît nuanțe de la gălbui la maron roșcat. O pelerină roasă la mîneci îi înfășura corpul de sus pînă deasupra pantofilor cîrpiți cu care era încălțat.

— Faină vilă, băiete ! N-am văzut una mai simpatică de la conacul marchizului de Bonamarfosio. O privi indiferent pe Ann și își mîngîie barba cu un gest mecanic.

— Îl cunoașteți pe marchiz, stimată doamnă ? Conac de vînătoare ca al lui nu mai are nimeni și e și un tip cu trecere la femei.

— De ce-ai venit ? îl luă Mark nerăbdător.

Philip Sedeman își puse pălăria pe un scaun.

— Mărinimosul nostru Cicero s-a îmbolnăvit. Nu este ceva grav, dar locatarii căminului au găsit de cuviință...

— S-a îmbolnăvit ?

— ...că eu trebuie să vă dau de veste, continuă bătrînul, ca și cum nu fusese întrerupt.

— De cînd ?

Sedeman se uită în tavan.

— Cu două, trei minute înainte să mă ofer, să vin încoace. Costul biletului de omnibus a însemnat ceva pentru mine, dar aş prefera să nu discut despre asta. Un om cu pregătirea și experiența mea n-ar trebui să se tîrguiască pentru opt penny și îndrăznesc să afirm că și un bărbat cu originea, educația și valoarea dv. nu ar proceda altfel.

— Ce e cu Tiser ? îl întrebă Mark, încrunțindu-se la el.

Sedeman își caută iar cuvintele, uitîndu-se în tavan.

— Un om fără inimă a descris simptomele ca fiind de delirium tremens. Eu cred încă că e vorba de ceva mai grav, după atîta amețeală.

— Amețeală ? se nedumeri Ann.

— Beție, explică Sedeman amabil. Mă tem că a depășit orice limită.

— Frumos, bătrîne ! Merg pînă acolo, să văd și eu cum e, izbucni Mark. Se duse la ușă și o deschise brusc.

Sedeman își luă pălăria de pe scaun.

— Biletul de omnibus, fără a mai socoti și timpul pierdut, valorează opt penny.

Mark scoase din buzunar o monedă și aproape că i-o aruncă. Gestul nu îl impresionează pe Sedeman. Se înclină înspre Ann și spuse :

— Domnul să vă aibă în pază, gingașă floare !

— Afară ! țipă Mark.

— Cine e tipul ăsta ? întrebă Ann, după ce musafirul ieșise pe hol.

Mark ridică din umeri.

— Cu mr. Tiser e ceva grav ?

— Habar n-am ! Și nici nu-mi pasă ! se răsti Mark. Se duse în cealaltă cameră și formă un număr de telefon. Apoi închise ușa.

Tînăra rămase uimită. Crezuse că el nu îi ascunde nimic, dar în seara aceasta era pentru a doua oară cînd proceda cel puțin ciudat. De altfel, ea nu se mai simțea în apele ei de aproape o lună și, în ciuda eforturilor pe care le făcea, nu reușea să înțeleagă care e cauza. Un soi de neliniște pusese stăpînire pe ea. Nu erau muștrări de conștiință, dar nici nu pricepea ce anume o indispucea.

Treburile cu care se îndeletnicea îi dădeau oarecare satisfacție. Relația dintre ea și Mark era numai de afaceri. Nu îi făcuse nici un fel de avansuri. Primea regulat de la el o sumă de bani asupra căreia conveniseră la început și unele gratificații speciale, atunci cînd considera el. „Normalitatea“ acestei relații făcuse posibil modul de viață pe care îl ducea acum. În general însă acest partener de afaceri al ei era un ins foarte econom. Verifica traseele parcurse și benzina consumată, discuta o seară întreagă, dacă e nevoie să schimbe cauciucurile la mașină sau nu, iar atunci cînd Ann făcu un voiaj la Paris, în interesul „firmei“ și aduse într-un buzunar secret un număr apreciabil de pachetele, trebui să dea socoteală

pînă și de ultimul penny cheltuit. Atitudinea lui o deranjă la început, dar, cînd îi explică faptul că numai așa poate să-și dea seama de traseul urmat și dacă, eventual, a fost urmărită, se mai liniște.

— Tiser nu e mai bolnav ca de obicei, spuse el, venind înapoi. Sedeman a vrut să mă tapeze de cîțiva gologani. Tăcu și o privi gînditor pe Ann.

— Dacă vine totuși poliția ? începu ea.

El rămase cu gura căscată. Se duse brusc la un perete și dădu la o parte o placă de lemn ; într-o cavitate săpată în zid, era ascuns un seif. Băgă mîna și scoase un pachet lunguieț.

— Uitasem de ăsta ! gîfii el. Trebuia să-l fi băgat în recipient, dar acum nu mai e timp. Cum facem să dispară de aici ?

— Dar, ce conține ? întrebă ea sec.

— Marfa pentru Oxford. O așteaptă acolo un individ pe nume Mellun. Dar nu pot să risc, se răzgîndi el.

— O duc imediat ! replică ea și dispăru din cameră.

Peste cinci minute apăru îmbrăcată în haina de piele, cu care fusese și mai înainte.

— Ar putea fi o cursă... Sedeman... Bradley... Nu pot să fiu de acord, să ieși asupra ta riscul.

Ann simțea instinctiv că el dorea totuși contrariul.

— Ai putea să-l ascunzi sub haină, să te duci la debarcader și să-l arunci în Tamisa.

Îi veni să rîdă de tulburarea lui.

— Ar fi o prostie ! accentuă ea, smulgându-i aproape pachetul din mână. Își deschise haina și îl băgă într-un buzunar interior, destul de adânc.

— Dacă pățești ceva, am încurcat-o și eu. Sigur ! N-am să recunosc nimic, dar dacă mă trădezi...

— N-am să te trădez ! Dacă pic, iau totul asupra mea !

El se întoarse și închise seiful. Ann avu senzația că amicul ei ar vrea să se ascundă undeva, în așa măsură părea să fie cuprins de frică. Se întâmplase ceva, ceva ce îl întoarse complet pe dos.

Ann coborî în garaj. Aprinse lumina și se uită dacă în rezervorul mașinii este destulă benzină. Deschise ușa garajului și privi în stînga și în dreapta, apoi se urcă la volan și demară atentă. Luă virajul în direcția Portland Place și se deplasă încet pînă la Regent Park. Aici se înscrise pe banda întîi, continuîndu-și drumul spre Avenue Road. Abia de aici porni cu viteză maximă, parcurgînd Fitzjohn's Avenue în direcția Hampstead Heath. Evită drumul direct spre Oxford prin Maidenhead și alege o șosea mai puțin circulată, tangentă cu Beaconsfield și Marlow. Apoi străbătu localitatea Henley-on-Thames. Urma netulburată și, desigur, neobservată, firul șoselei. În zare se profilau deja primele pîlcuri de copaci de la capătul lui Oxford Road. Liniștea fu însă întreruptă de un strigăt. Pe un drum lateral era tras un camion, ale cărui faruri fuseseră mascate. Trei bărbați se repeziră înspre autoturismul ei un al patrulea încercă să pună picorul pe scară, dar alunecă. Cu coada ochiului apucă să vadă autocamio-

nul punîndu-se în mişcare şi pe cei patru sărînd înăuntru.

Ann apăsă acceleraţia pînă la refuz. Maşina făcu un salt scurt şi începu să gonească. Cineva din vehiculul de urmărire începu să facă semnale luminoase, transmiţîndu-i să oprească. Erau poliţişti.

Autostrada înaintea ei era liberă. Se zărea doar o intersecţie. Trecu prin ea cu peste o sută treizeci de km./h, fără să ţină cont de lumina roşie a semaforului. Era cît pe aci să se ciocnească cu un Rolls-Royce care venea din dreapta. Îl evită în ultima clipă şi continuă cursa. Automobilul poliţiei pierdea din distanţă. Farurile lui mai făceau încă semnale insistente de oprire. Deodată, şoferul frînă brusc. Maşina se așeză de-a curmezişul şoselei. Ann auzi zgomotul inconfundabil al exploziei unui cauciuc. Îşi continuă drumul, privind cu încordare înainte. Îşi amintea că, la mai mult de o jumătate de milă, este o intersecţie, din care se ramifică o cale de acces către un sat. Alese respectivul traseu, părăindu-i-se fără riscuri. Fiindcă pericolul trecuse, încetini mersul. Primele case albe de la intrarea în sat se zăreau deja. Un poliţist călare îi făcu semn să îl depăşească. Se conformă. Dar, în secunda următoare fluierul strident al acestuia sfîşie liniştea din jur. Ann accelerează. Drumul era drept şi asfaltat recent. Viteza maşinii crescuse repede la aproape o sută de km./h. Farurile aprinse croiau un tunel luminos prin beznă. Un semn de circulaţie o atenţionează că se apropie de un pod peste un râu.

Din sens opus apăru un autoturism. Girofarurile de pe capotă nu lăsau nici o îndoială privind apartenența lui. Ajungînd pe coama podului, Ann opri. Locul era prea îngust ca să încerce o manevră de întoarcere. Stinse toate luminile apucă iute pachetul și îl aruncă în apele involburate ale râului. Gestul acesta nu îi luă mai mult de trei secunde. Aprinse iar luminile și porni încet. Autoturismul din față îi bara trecerea, așa că, la capătul podului, nu avu încotro și opri iar.

Din el țîșniră afară doi bărbați. Imediat auzi vocea antipatică a unuia dintre ei.

— Ia uită-te ! Miss Perryman ! Ce ne-ați mai dat de furcă ! Puteți să-mi spuneți de ce ați încălcat regulile de circulație ?

Îl recunosc pe polițistul Simmonds.

— Nu mi-am dat seama ! replică ea.

— Sînteți arestată ! spuse el răspicat și făcu semn unuia dintre însoțitori să conducă mașina ei. Coborîți, vă rog !

Ann se supuse. Simmonds o apucă de braț.

— Luați mîna de pe mine ! strigă ea. Acesta îi dădu drumul, dar o invită în mașina poliției.

— Aduceți mașina lui Miss Perryman la secție ! Trebuie să o percheziționăm, spuse el colegului său.

Pe drumul de întoarcere la Londra, atitudinea polițistului se schimbă.

— O doamnă tînră și bine crescută ca dv. nu trebuie să aibă de-a face cu poliția. Cu o asemenea viteză ați fi putut comite un accident mortal. Ori nu v-ați dat seama ce ați fă-

cut, ori v-a păcălit cineva.

Simmonds se străduia să fie amabil, dar rolul nu i se potrivea.

— Dacă îmi spuneți, încotro vă duceți și în ce scop, n-am să vă fac nici un fel de necazuri. Nu e nevoie să-mi dați vreun nume, dar sînt sigur că ați făcut ceva despre care nu v-ați dat seama ; ba, dacă ați fi știut, ați fi renunțat.

— Sună prea complicat ! remarcă ea rece !

— Ah ! Nu am educația dv., dar vă spun că o tînră de rangul dv. nu trebuie să se aventureze noaptea pe șosele. Ar putea da peste indivizi dubioși...

— Ceea ce mi s-a și întîmplat ! i-o tăie Ann.

— I-auzi, ce limbă ascuțită are, Walters ! spuse el colegului său. Nu ne facem decît datoria, Miss Ann. Vrem să apărăm viața și avutul cetățeanului. O tînră ca dv. ar trebui să ne ajute, nu să ne creeze greutăți.

— Și, mă rog, ce-mi puteți reproșa ?

Acum, Simmonds trebui să mediteze puțin.

— Mai întîi, încălcarea regulilor de circulație.

Ann rîse superior.

— Nu e chiar așa de simplu să mi-o dovediți. Nu-mi aduc aminte de nici un caz în care, un șofer, să fi fost pedepsit pentru exces de viteză în timpul nopții.

Polițistul era conștient de acest lucru.

— Vom trăi și vom vedea ! exclamă el sigur de sine. Dar nu despre asta e vorba. Spuneți-mi încotro vă duceți, cu cine aveți în-

tilnire și nu veți apărea în nici un proces ; poate doar ca martor.

Ann nu părea să fie impresionată.

— Habar n-am despre ce vorbiți. Probabil că nu vreți să mă interogați acum și aici, ori să faceți în vreun fel presiuni asupra mea.

Simmonds scoase un hohot de râs, dar din care nu se puteau deduce prea multe. Îi mai puse apoi cîteva întrebări de circumstanță, la care nu aștepta neapărat și răspuns, după care tăcu.

O duseră direct în arestul Scotland Yardului. Zece minute mai tîrziu, ușa unei celule se închidea în urma ei.

Mark se plimba agitat prin sufragerie. Din două în două minute se uita la ceas. Era două fix. De la Ann nu primise nici o veste. Telefonase partenerilor săi din Oxford și ei spusese că nu știu nimic despre ea. O întârziere de câteva zeci de minute nu era un motiv prea mare de îngrijorare. Știa că Ann e prudentă, șireată, făcea ocoluri, evita punctele unde ar putea să întâlnească polițiști. Totuși, ar fi trebuit să dea un semn de viață. Chiar și omul de legătură din Oxford promisese să-l mai sune, dar și el întârzia.

De la o vreme observă că relația cu Ann nu mai este ca la început. Încrederea ei nu mai era aceeași. Nici setea de răzbunare pe care o manifestase inițial. Și apoi, acest Tiser, acest laș mizerabil ; desigur, atitudinea lui avusese oarecare influență asupra fetei.

Tresări. Soneria din hol zbîrnîi de trei ori. Sări la fereastră și se uită afară. Strada și Cavendish Square erau pustii. Totuși, trebuia să se fi întors Ann ; numai ea știa de existența soneriei mascate sub o altă aflată la vedere.

Ieși din cameră. Din câțiva pași ajunse la ușă ; o deschise brusc. Văzîndu-l pe musafir făcu însă doi pași înapoi, surprins. În fața lui era Bradley cu doi dintre oamenii lui.

Detectivul îi aruncă o privire tăioasă.

— Așteptați pe cineva ?

Mark își reveni imediat.

— Sigur ! Aștept o veste de la Tiser. I-a fost rău aseară.

— Telefonul dv. funcționează ?

— În cămin nu e nimeni care să știe să folosească un telefon. Știți cît sînt de ignoranți oamenii de genul ăsta. Lui Tiser ar trebui să-i angajez un om cu ziua, să aibă grijă de el. Dar, vreți să-mi faceți o vizită ?

Bradley scoase un document din servietă.

— Poftiți ! Este un mandat de percheziție.

McGill rămase calm ; zîmbi puțin ironic.

— Intrați ! îi invită gazda cu un gest larg. Oamenii ordinii îl urmară în sufragerie. Aici se duse direct la biroul lui și răsuci unul dintre șaltare.

— Nu mișcați ! strigă Bradley autoritar. Ce-ați făcut ?

— Nimic ! E instalația automată care închide ușa de la intrare. Ați lăsat-o deschisă și sînt sensibil la curent.

— Nu ! Ușa e închisă. Maneta cealaltă pentru ce mai e ? întrebă polițistul.

— Cu asta se deschide ușa, veni răspunsul.

Bradley apucă una dintre manete, o răsuci și spuse unuia dintre agenții săi :

— Duceți-vă în hol și vedeți ce se întîmplă.

Acesta confirmă spusele lui Mark. Bradley răsuci și cealaltă manetă.

— Nici o mișcare ! strigă agentul din hol.

— Aha ! Deci, asta nu mai are legătură cu ușa. Atunci, la ce folosește ?

McGill îi susținu privirile.

— Probabil, este mecanismul defect. Mai încercați-le odată.

— Mda ! Luați loc acum și asistați la percheziție.

McGill se așează fără un murmur și scoase o țigară de foi.

— Sper că fumatul nu e interzis, îl ironiză el pe Bradley.

— Într-o zi o să vă afumați în iad.

Timp de o oră și jumătate răscoliră pazitorii ordinii dulapurile, birourile și debaralele celui suspectat. Întoarseră chiar și saltelele pe dos, ciocăniră și lambriurile pereților. McGill asista, amuzându-se. După un răstimp scoase o cheie dintr-un buzunar și le spuse :

— La stînga cornișei căminului, în spatele lambriurilor, găsiți un seif. Pofțiți cheia.

Bradley o luă tăcut, deschise seiful și se uită în interior.

— Aveți cumva și un garaj ? Accesul la el se face prin bucătărie ?

— Am să vă arăt drumul, se offeri Mark.

În bucătărie, polițistul văzu soba. Se opri, deschise ușa și scormoni în cenușă și în tăciunii încă nestinși.

— Foarte utilă soba asta, nu ?

— Indiscutabil ! Aici ard scrisorile de dragoste pe care le primesc.

Interlocutorul aprecie gluma.

— Am auzit că sînteți un Casanova. Îi privi scrutător în ochi și continuă :

— Care e cea mai nouă cucerire ? Miss Perryman ? Văzînd expresia de om decepționat de pe figura lui, simți o ușurare. Între timp, ajungînd în fața garajului, spuse :

— Vă rog să deschideți !

Mark aprinse lumina și deschise ușa. De cum intră, Bradley auzi zgomot de apă curgînd. Ghici imediat de unde venea ; dintr-un recipient în formă de țigare de foi, executat din tablă zincată.

— Ce este aici ? întrebă el.

— Un sistem nou de aerisire. Îmi plac dotările tehnice.

Polițistul deschise ușa și luminează interiorul cu lanterna. Văzu apa picurînd. Își suflecă mînele și băgă mîna în recipient ; ajunse pînă la scurgere.

— Ați găsit ceva, îl întrebă Mark amabil.

— Într-un colț al garajului era o țeavă cu înveliș de carton. Bradley rupse o bucățică din el și scoase afară un bulgăre din cristale de sare.

— Ce faceți cu sarea asta ?

Așeză bulgărele în recipient. În cîteva secunde se topi.

— Îmi dați voie să vă explic ce soi de instalație e asta ? întrebă el ironic. Puneți un bulgăre de zahăr sau de sare în recipient, puneți marfa periculoasă deasupra și închideți cazanul. La cel mai mic semnal de alarmă, dați drumul la apă. Natural ! Maneta !

McGill se legăna încurcat de pe un picior pe altul.

— Când apare poliția, sarea începe să se topească și ia cu sine și pulberea incomodă ; orice probă dispare. Genial, aș zice ! Data viitoare am să încep cu garajul... Dar, unde e Miss Perryman ?

Întrebarea veni abrupt. Mark se fîstîci :

— Miss Perryman nu locuiește aici !

— Dar pe ea o așteptați, nu-i așa ?

— Vă vin cele mai incredibile idei, domnule inspector ! Oare de unde ? E o plăcere să întâlnești polițiști cu imaginație, dar cînd e debordantă...

— O așteptați totuși pe Miss Perryman, nu ? Va trebui să o mai așteptați un timp. A fost arestată de curînd pe autostrada spre Oxford, afirmă Bradley.

McGill se stăpîni bine. Nici un mușchi de pe fața lui nu tresări

— E o situație regretabilă. Ce-i puteți pune în sarcină ?

— Deținere de droguri !

Cuvintele polițistului îi străbătură parcă tot corpul. Surpriza era totală. N-avea cum să-și închipuie că afirmația era numai un bluf.

— Habar n-am ! Chiar dacă a avut așa ceva la ea, nu are nici un amestec. Dacă a spus că eu i-am dat... minte. Unde anume ați găsit, în mașină ?

Își dădu seama de greșeală, dar vorba îi zburase din gură. Desigur, Ann se descotăroșise de pachet la primul semn de pericol. Dar i-a scăpat față de polițist ceva ce nici fata nu știa. Mașina ascundea mult mai multe decât își închipuia Ann.

Mark McGill avea grijă, în felul lui, să limiteze riscurile la care o supunea pe Ann. În nouă cazuri din zece, ea transporta sare de bucătărie. „Marfa” propriu-zisă era ascunsă într-un buzunar secret sub căptușeala interioară a unei portiere a mașinii.

În noaptea aceea, Ann trebuia să ducă o cantitate de „marfă” la Oxford. Mark s-a bazat pe flerul ei în caz de pericol. Acum însă, în prezența lui Bradley, îl fulgeră un gând și aproape înlemni.

Cu o săptămână în urmă o trimisese pe Ann la Birmingham ; în mașină ascunsese atunci o cantitate mai serioasă de cocaină. De obicei, la destinație, mașina era băgată într-un garaj și marfa scoasă, fără ca Ann să bănuiească ceva. La Birmingham însă întâlnirea nu avusese loc. Omul de legătură se speriasse de ceva și nu se prezentase, așa că tînăra se întorsese la fel cum plecase. Dar nici el și nici mecanicul nu scosese pachetul din ascunzătoare. Cînd ea realizase întâlnirea cu aviatorul,

pachetul mai era încă în mașină. Deci și atunci când plecase la Oxford.

— Adică, am vrut să spun... zîmbi el fals.

— Ați vrut să spuneți că Ann Perryman mai avea niscaiva „marfă” în mașină, în afară de pachetul pe care l-a aruncat în râu, îl completează polițistul.

— Nu știu nimic, replică Mark iute. De ce să arunce ceva în râu. Voia să facă doar o plimbare pînă la Oxford. Unde este acum ?

Bradley tăcu cîteva momente.

— La „Cannon Row” sub pază. Dacă veți cere eliberarea ei pe cauțiune, am să mă opun. Am făcut tot ce am putut ca să n-ajungă aici, dar acum e tîrziu... Aveți o singură șansă, Mr. McGill. Să dați o declarație despre ce a făcut. Dacă acceptați, vă promit că vă scot basma curată.

Vocea lui Bradley părăsise tonul ironic. Mark presimți că omul din fața lui mai coace ceva. Îl conduse pînă la ieșire și rămase pe trotuar pînă cînd mașina cu care veniseră cei trei dispăru după colțul străzii, înspre Oxford Street.

Unul dintre favoriții lui Mark era avocat. Avusese un post amărît de judecător de instrucție într-o suburbie a Londrei, înainte de a face cunoștință cu McGill. El îi puse la dispoziție o vilă arătoasă și îl lecuiise de toate obiceiurile jenante ce le avea. Acestui om îi telefonă acum :

— Vă trimit mașina mea. Trebuie să veniți imediat ! ordonă el.

La ora trei și jumătate își făcu apariția un
îns cu fața palidă, ale cărui mâini tremurau
încontinuu. Îl chema Durther.

— Ascultați-mă ! O prietenă de-a mea a
fost arestată. Doresc ca mâine dimineață să-i
faceți o vizită, să-i angajați cel mai bun avo-
cat și să vă asigurați că nu duce lipsă de ni-
mic. Să-i spuneți din partea mea că nu are
de ce să se teamă, dacă nu răspunde la între-
bările care i se pun. Puteți accentua faptul că
Bradley se va face luntre și punte să-i obțină
o condamnare.

— Ce a făcut ? întrebă Durther cu voce
temătoare.

— Koks ! veni răspunsul. Nu sînt sigur că
l-au găsit ; să fiți atent la asta. Dacă se dis-
pune arestarea ei, depuneți cerere de punere
în libertate pe cauciune și, dacă e nevoie, du-
ceți tratative și cu un judecător din complet.

După ce îl expedie pe magistrat, Mark își
făcu o cafea tare și se întinse pe o sofa.

Bradley se întoarce la garajul unde era reținută mașina domnișoarei Ann. O scoase din curte, dădu liber însoțitorilor și se apucă pe îndelete de scotocit.

Sub scaunul șoferului nu găsi nimic, în torpedou de asemenea. Când aproape să termine percheziția, i se păru că pe părțile laterale și la acoperiș, căptușeala este puțin deosebită față de cea a altor autoturisme de același tip. Pipăi materialul și observă că e neobișnuit de gros. Ridică buzunarele ; erau cusute numai în partea superioară. La lumina lanternei descoperi un petec dreptunghiular. Ce rost avea ? Nu părea să fie vreun orificiu sub el. Apăsă cu lama briceagului și dădu de metal. Din întâmplare găsi ascunzătoarea. Apăsă cu degetele. Deodată se auzi un declic. Un capac împins de un arc, sări și dezvălui interiorul unei ascunzători.

O duzină de pungulițe erau îngrămădite acolo. Le scoase cu grijă. La ușa cealaltă găsi repede ascunzătoarea. O clapetă existentă în buzunar acționa la o simplă apăsare un arc.

Interiorul ascunzătorii era însă gol. Scotoci și căptușeala ușilor din față. Nu aveau însă nimic amenajat. Doar cele din spate aveau ascunzători.

Băgă pungile în buzunar, închise ascunzătorile și duse mașina înapoi în garaj.

Simți un soi de bucurie. Descoperirea sa însemna de fapt o acuzație gravă pentru femeia care îi răpise în ultimul timp multe zile și nopți. Nu ! Altul era motivul bucuriei sale. Faptul că înaintea percheziției își expediasse subalternii acasă. Descoperirea o făcuse fără nici un martor.

Nu se întoarse la birou, ci se grăbi înspre casă. Locuia într-un apartament modest. Ajunzând aici, aprinse lumina, intră în bucătărie și încuie ușa în urma sa. Desfăcu marginea unei pungi. Cristalele mărunte, sclipind în lumină, se recomandau de la sine. Puse câteva pe limbă. Nici un dubiu. Cocaină !

Rămase mult timp pe gânduri. Nu știa cum să califice fapta lui Miss Perryman : curaj sau inconștiență.

Deodată sună telefonul. Tresări și din trei pași ajunse la aparat, curmîndu-i zgomotul strident. Recunoscu vocea șefului său.

— Alo ! Mr. Bradley ? Am pus mîna pe un individ din Oxford ; un negustor de cocaină. A declarat că s-ar putea să găsim ceva „marfă” în autoturismul domnișoarei Ann Perryman. În interiorul uneia dintre uși este amenajată o ascunzătoare. Vi-l trimit pe Simmonds.

— Foarte bine ! Vin și eu.

Puse receptorul în furcă, reveni la masă și privi pungile. Trebuia să ia repede o hotărâre. Își roti privirile prin bucătărie. Menajera pe care o avea, venea zilnic ; îi gătea mîncarea, făcea curat. Eră o femeie econoomă și ordonată. Tot ea făcea și cumpărăturile. Bradley luă cutia cu făină și o clătină ; era plină pe jumătate. De ce nu făină în loc de cocaină... ? Înlocuirea i se păru atît de absurdă, încît izbucni în rîs. Dar, se hotărî. Luă toate pungile, le desfăcu și scutură conținutul lor în chiuvetă. Așteptă circa zece minute, pînă cînd apa topi și cără cu sine toate cristalele albe. Pungilor le dădu foc și le supraveghe pînă arseră complet. Abia acum își luă paradesiul și pălăria și ieși. Se duse înapoi la garaj și controlă încă o dată mașina cu ghinion. Nu mai găsi nimic.

O oră mai tîrziu îl sună pe șeful său. Nu răspunse nimeni. Plecase acasă să apuce cîteva ore de somn.

Încălcarea cu bună știință a obligațiilor de serviciu produse o impresie profundă asupra lui Bohn Bradley. Dacă cineva i-ar fi spus în cursul serii că, din dragoste pentru o arestată, va distruge niște probe indubitabile care o acuzau, i-ar fi rîs în nas. În taină, sperase însă ca Miss Ann Perryman să intre odată și odată în conflict cu legea. Faptul că ea îl ura și că Mark alimenta acest sentiment, nu îl descuraja. Chiar și întîlnirile la care acceptase să vină avuseseră pentru tînără un scop precis. Fusesse chiar amabilă cu el, dar nu-și iucă bine rolul.

Se întoarce în biroul său de la Scotland Yard și se întinse într-un fotoliu. La ziuă își făcu apariția un curier care îi aduse vestea că peste câteva ore va trebui să apară în procesul intentat domnișoarei Ann Perryman ; în procesul femeii pe care o iubea.

La ora opt dimineața, Ann trebui să se prezinte la judecătoria de instrucție din sudul Londrei. De la arest, o luară într-un taxi, un detectiv și o supraveghetoare. Înțelese că este un caz deosebit. Când ajunse la sediul judecătoriei, supraveghetoarea o introduse într-o celulă. Peste câteva minute însă veni și îi spuse :

— Vă caută un avocat. Se numește Durrher. Puteți discuta cu el în camera mea.

Deși femeia rămase de față, discuția cu Ann decurse satisfăcător, după părerea magistratului.

— Nu vă neliniștiți fiindcă îmi tremură miinile, mormăi el. Am nervii slăbiți. După ce se uită cu coada ochiului la gardiană, continuă :

— Am o veste de la Mark. În mașină a fost o cantitate oarecare de... zaharină.

— În mașină ? se neliniști Ann.

— Da ! Da ! Sub buzunarele laterale. Dacă veți fi întrebată despre așa ceva, nu recunoașteți nimic.

— Dar ce se va întâmpla acum ?

— Nu pot să știu exact... S-ar putea să nu vi se aducă chiar astăzi un avocat... și să rămâneți în arest preventiv.

Ea îl privi consternată.

— Asta înseamnă că voi mai sta în închisoare încă o săptămână ?

Durther îi ocoli privirile.

— Posibil. Vom încerca să vă scoatem de aici pe cauțiune, dar dacă a găsit marfa, poliția se va opune și va cere arestarea preventivă. Chiar așa de rău nu e în pușcărie... se obișnuiește omul și cu asta.

Ann simți un șoc. Nu suporta ideea că va face pușcărie. Un val de ură contra lui Bradley i se urcă în obraji.

— Cum era ambalată zaharina ? întrebă ea și tot ea răspunse :

— În pungi, nu ?

— Erau cinci ascunse în uși. McGill spune să negați totul.

Ann tăcu. Gîndurile i se învălmășeau.

— Ce conțineau ? întrebă ea.

— Nimic altceva decît zaharină, o asigură Durther cu glas tremurat.

— Ce se va întîmpla cu mine, dacă le vor găsi ?

Magistratul ridică din umeri. Îi era greu să îi dea un răspuns, deși știa la ce poate să se aștepte.

— Mă vor condamna pentru contrabandă ?

Durther clătină din cap.

— Fiind la prima faptă, nu. Veți primi probabil o amendă de o sută de lire, pe care Mark o va plăti bucuros.

Ann se miră auzind răspunsul. Vizitatorul prefera însă să îi ascundă consecințele găsirii cocainei.

În aceeași dimineață îl văzu și pe Philip Sedeman. Dar când realizează că și el este arestat, simți un gol în stomac.

Mai târziu, supraveghetoarea îi aduse o cafea și două felii de piine cu unt. Le mîncă repede ; de-abia acum își dădu seama ce foame îi era.

Peste cîteva minute, ea apăru din nou. O invită să vină iar în încăperea în care discutate cu magistratul. Acum, în dreptul ferestrei, cu spatele la intrare, stătea un bărbat și privea în curtea interioară. Auzind zgomotul ușii, se întoarse. Era Bradley.

Primul impuls al Annei a fost să se întoarcă în celulă. Dar supraveghetoarea închisese ușa și se postase în fața ei.

— Bună dimineața ! o salută el. Tonul vocii era cel al unui ofițer de poliție, nu al unui prieten.

Ea nu răspunse. Stătea în fața lui cu mâinile la spate, privindu-l încruntată.

— Lasă-ne singuri, doamnă, spuse el supraveghetoarei. Aceasta ieși și închise ușa.

— Eh ! Miss Perryman, situația dumneavoastră este foarte gravă. Am totuși impresia că nu știți în ce încurcătură v-ați băgat.

Vorbea apăsător, dar inflexiunile vocii nu erau ostile. Ann simți acest lucru, dar nu își putea stăpîni mînia care o cuprinsese. Știa doar atît, că l-ar fi omorît dacă ar fi putut, chiar atunci.

— Îmi amintesc perfect ce am făcut, veni răspunsul. Am condus mașina în timpul nopții, într-un mod care v-a scandalizat. Iar a-

cum, după Ronnie, e rîndul meu să simt răz-
bunarea dumneavoastră.

— Considerați că sînteți vinovată sau nu ?
întrebă el sec. Vreți să spuneți că nu ați în-
călcăt nici o lege ? Așteptă cu sufletul la gură
răspunsul, dar ea tăcea. Mai repetă o dată a-
ceeași întrebare.

— Voi spune judecătorului ceea ce am de
spus, replică ea rece.

— Sînteți de acord că ați umblat cu dro-
guri.

Ea strînse din buze.

— Așadar, Mr. Bradley, altă idee mai deș-
teaptă nu vă trece prin cap. Acum un an, du-
pă moartea lui Ronnie, mi-ați spus aceeași po-
veste ; că și el a umblat cu droguri...

El o privi cu dispreț.

— Faceți comerț cu droguri ?

Ea se făcu albă la față de mînie. Se întoar-
se și deschise ușa brusc. Aproape se ciocni de
supraveghetoare, care trăgea cu urechea.

— Duceți-mă înapoi în celulă ! porunci ea.

— A terminat Mr. Bradley cu dumnea-
voastră ?

— Eu am terminat cu el !

Singurătatea celulei o simți ca pe o ușura-
re. Tremura de indignare. Cum îndrăzneă să
folosească aceleași minciuni și să o eticheteze
ca și pe Ronnie ? Orice pedeapsă o aștepta, nu
putea fi mai umilitoare ca reproșurile acestui
om.

Imediat plecă și Bradley din acel birou.
Oricine îi vedea figura inexpressivă, nu putea
să bănuiască ce disperare ascundea în suflet.

În drum spre sala de judecată, Simmonds îl luă de braț.

— Doctorul ar vrea să-i administreze lui Smith un calmant înaintea începerii ședinței, spuse el.

— Smith ? Bradley constată cu stupeoare că uitase de acest caz, mult mai grav ca cel al Annei Perryman.

Cu o săptămână înainte fusese jefuit un magazin de bijuterii și singurul vânzător ce se afla acolo fusese împușcat. Făptuitorul reuși să fugă, dar a fost prins mai târziu. Bradley știa despre el că e narcoman, o ruină umană care își datora nenorocirea și lui Mark McGill.

— Am ! Lui Smith îi trebuie un calmant. Cît timp rezistă fără.

— Cel mult o oră, afirmă Simmonds.

— Atunci am să mă îngrijesc ca dosarul lui să fie dezbătut primul.

Se întoarce ca să plece, dar Simmonds îl reține.

— Steen ar vrea să discute cu dumneavoastră. V-a căutat la „Yard“ și a fost trimis înapoi.

— Dar ce s-a întâmplat ?

— Nu știu, sir. Are asupra lui o scrisoare de la Ministerul de Interne.

Bradley se îndreaptă iar spre biroul de unde abia ieșise. Bărbatul care îl aștepta ședea pe marginea scaunului, cu mâinile pe genunchi și privea absent în jos. Era înalt, uscățiv, îmbrăcat într-un costum larg. Văzându-l pe Bradley, îl salută ducând două degete la tâmplă.

— Bună dimineața, Mr. Bradley. Mi s-a spus că am să vă gădesc aici.

— De ce mă căutați ?

— Nu am nevoie de protecția poliției, dar știți cum sînt cei de la Ministerul de Interne. Este vorba despre Libbit ; prietenii lui au spus că au de gînd să se răfuiască cu mine. La început am crezut că am să-i prind eu pe ei.

Bradley rîse și făcu semn că se grăbește.

— Așteptați-mă în biroul gardienilor. Am două cazuri acum, ce nu suportă amîinare.

— Numai două ? se miră Steen.

— Două care contează.

Cînd intră în sala de ședințe, era introdus Sedeman. Acesta își compuse un zîmbet larg și îl salută pe judecător ca pe un vechi prieten. Recunoscuse faptul că în seara anterioară făcuse mai multe potlogării, printre care și un sperjur care avusese consecințe grave. Își aminti și de prezența polițistului care constatase delictul, apoi așteptă senin pronunțarea sentinței. Primi trei săptămîni de muncă corecțională și păru mulțumit.

Grefierul și avocatul șușoteau. Bradley recunoscuse în persoana avocatului pe un apropiat de-al lui McGill. Pricepu că la mijloc e mîna lui.

Îndată ce Sedeman ieși din sală, Durther se așeză pe o bancă din față. Aici părea în elementul lui și mîinile nu îi mai tremurau.

— Onorată instanță, înainte de a începe cercetarea cazului următor, începuse el sigur pe sine, aș dori să depun o cerere ce are legătură cu un dosar aflat tot astăzi pe rol. Ono-

rata instanță își amintește probabil că am solicitat acum aproape un an eliberarea unor documente ce aparțin clientului meu, Mr. Marcus McGill, aflate atunci însă în posesia unui anume Eliah Joseph, astăzi decedat, proprietarul imobilului „Lady's Stairs“.

Judecătorul dădu afirmativ din cap.

— Îmi aduc aminte.

— Poliția a sigilat casa și a avut practic, în tot acest timp, dreptul de dispoziție asupra lor, pînă cînd o instanță superioară a constatat decesul lui Joseph. Am depus atunci declarația legalizată a unui anume Mr. Sedeman, care a apărut acum întîmplător în fața dumneavoastră.

— Îmi amintesc chiar și declarația, răspunse judecătorul. Sedeman jurase că documentele fuseseră lăsate în casa lui Joseph din greșeală.

— Erau lipsite de importanță, reluă avocatul.

— Vă contrazic ! Erau niște liste cu adresele unor farmacii din Europa, cărora Joseph sau stăpînii lui le furnizau droguri. Este adevărat, Mr. Bradley ?

— Adevărat, domnule judecător.

— Putem face dovada, se încăpățînă avocatul, că listele respective se refereau la afaceri pe deplin legale.

Acum, Bradley înțelese ce urmărea avocatul. Mark a aflat că ascunzătorile amenajate în interiorul autoturismului au fost descoperite de poliție și începuse să își pregătească apărarea. Exista posibilitatea să dove-

dească că documentele ridicate de Bradley în noaptea crimei atestau că McGill făcea comerț legal cu produse chimice.

— Aceasta este treaba poliției, replică judecătorul. Dacă ea consideră că actele respective sînt importante, nu mă opun.

— Nu am reușit încă să le susținem cu alte dovezi, spuse Bradley, dar ele sînt extrem de edificatoare și mă opun cererii domnului avocat.

— De acord ! Cererea se respinge ! hotărî judecătorul.

Durther era pregătit și pentru un astfel de deznodămînt.

Bradley interveni din nou.

— Onorată instanță, voiam să vă rog să faceți acum cercetările în cazul lui William Charles Smith. Eră programat după-amiază, dar există motive serioase care impun să fie devansat. Nu va dura prea mult.

Judecătorul făcu un gest, dînd de înțeles că este de acord. Imediat, în sală apăru, însoțit de doi agenți de poliție, un bărbat palid, numai piele și os.

— De ce îl țineți în cătuși ? întrebă judecătorul, uitîndu-se muștrător la polițiști.

— Ne-a dat mult de lucru, interveni Bradley.

Arestatul îl fixă disprețuitor și scrișni din dinți.

Se dădu citire actului de acuzare ; crimă cu premeditare săvîrșită asupra lui Hardy Bendon în noaptea de 13 aprilie, în Fellow Street, St. Martin's.

— Are apărător ? întrebă judecătorul.

— Nu, domnule președinte. Ne-am prezentat doar pentru a obține prelungirea arestării preventive pînă vinerea viitoare.

Acuzatul se ridică în picioare și strigă :

— Dacă-mi intrați o dată în gheare, Mr. Bradley, am să vă scot inima din piept !

Mai spuse ceva, dar nedeslușit. Se citiră repede motivele arestării, după care arestatul fu condus afară, în aceeași companie.

— A fost consultat de medicul închisorii ? se interesă judecătorul. Are o atitudine bizară.

— Din cîte știu, este sub supraveghere medicală, afirmă Bradley. Încă de la arestare a vădit tulburări de comportament.

Judecătorul clătină din cap, arătîndu-se destul de mișcat.

— Numărul consumatorilor de droguri care apar, în ultimul timp, în sălile de tribunal, a crescut la cote alarmante. De unde fac rost de droguri ? De regulă, consumul de stupefiante era apanajul unor anumite medii. Înainte nu se întîmpla ca oameni de teapa lui Smith să ajungă narcomani.

— Acum, din păcate, țara e alimentată sistematic cu astfel de substanțe, replică Bradley.

Durther se simți obligat să intervină :

— Onorată instanță, sper că acest caz nu a exercitat vreo influență asupra dumneavoastră și nu va dauna cauzei care urmează ; cea a domnișoarei Ann Perryman.

— N-a fost în intenția mea, se zbirli Bradley la el.

Avocatul nu se lăsă.

— Aducerea lui Smith și afirmațiile privind consumul de droguri au creat inevitabil o atmosferă defavorabilă cauzei următoare. Nu știu ce are poliția în mod special împotriva domnișoarei Perryman...

Cineva îl bătu pe umăr. Mark McGill își făcuse apariția în sală. Bradley îl zări cu coada ochiului.

— Suficient ! Gata ! îi șopti el lui Durther și, profitînd de un moment cînd judecătorul, grefierul și polițistul schimbă cîteva cuvinte, îl întrebă :

— Ce gînduri are Bradley ?

— Dacă a găsit cocaină în mașină, o va acuza de deținere ilegală de droguri.

— A găsit ceva ?

— Nu știu, șopti Durther. Știu doar că a găsit ascunzătorile.

— Cît poate să ia pentru asta ?

— De la trei la șase luni. Era într-adevăr cocaină ?

— Da ! Dar ea nu avea habar.

Durther zîmbi sceptic.

— Să susțin aici că nu a știut ce transporta ? E posibil ?

Judecătorul termină convorbirea cu cei doi și grefierul o strigă pe Ann Perryman. Aceasta apărură în sală, îl salută pe Mark cu un zîmbet și se așează pe banca acuzaților. Bradley mai remarcase o dată zîmbetul acesta, la

fratele ei, cînd luase loc la fel de nonșalant pe aceeași bancă a rușinii.

— Ah ! Mr. Bradley ! exclamă ea.

Inspectorului de poliție nu-i veni să creadă.

— Cît timp sînteți în proces, discutați doar cu mine, se răsti judecătorul.

Ann surîse.

— Bună dimineața, stimată domnule judecător. Cred că am dreptul să spun și eu ceva.

Grefierul se uită în hîrțiile din fața lui.

— Sînteți învinuită de conducerea unui vehicol cu încălcarea regulilor de circulație. Vă declarați vinovată sau nevinovată ?

Judecătorul interveni iar :

— Parcă mai era un cap de acuzare ?

Spre uimirea lui McGill, Bradley clătină din cap.

— Nu, domnule ! O altă acuzație nu există. Nu am găsit ceva ce aș putea dovedi.

Ann se dezmetici prima.

— Este cumva un act de clemență ?

Președintele instanței vru să o întrerupă iar, dar ea simți că este stăpînă pe situație și că nu-și poate reprima ura. Bradley mințea ! Mințea de dragul ei ! Acum știa că soarta lui este în mîinile ei ; acum era vulnerabil ; acum îl putea distruge, așa cum el i-a distrus fratele. În acele momente uită de situația în care era, uită de Mark, știa doar că dușmanul este în mîinile ei.

— Bunul meu prieten, inspectorul Bradley, vrea să mă ajute. Deocamdată m-a ajutat să ajung la răcoare !

Durther încercă disperat să o liniștească :

— Miss Perryman, nu ar fi mai bine să..?

— Inspectorul Bradley a fost deosebit de amabil cu mine. Nici nu mai știu de câte ori a încercat să mă aducă pe calea virtuții. M-a invitat deseori seara la restaurant, am dansat. Mi-a spus că îi place de mine și că e în stare să facă orice pentru mine. Nu-i așa, inspectore ?

Bradley încremenise. Figura lui era doar o mască.

— Tăcere, vă rog ! interveni judecătorul, dar în zadar.

— N-am să tac ! Când unui bărbat îi sfîrșie călcîile după mine, când se poartă ca un puștan îndrăgostit și apoi cu prima ocazie mă arestează și mă aruncă într-un beci murdar, am dreptul să vorbesc. Acest Bradley mi-a percheziționat ieri mașina și a afirmat că nu a găsit nimic. Minte ! A găsit cinci pungi cu zaharină.

— Calmați-vă ! se lamentă Durther.

— Era zaharină și am făcut contrabandă cu ea, continuă Ann. Știe și el. Acum însă se prezintă în fața dumneavoastră și minte. Biet nebun sentimental ! Își închipuie că acum am să-i sar de gît în semn de recunoștință. Am să-l reclam prefectului poliției. Am să-i spun că a distrus probele care acuzau fără nici un dubiu femeia de care este amorezat.

Se întrerupse brusc. Respira greu. Era u-
uită de explozia ei de mînie.

— Tăceți o dată !

Judecătorul era supărat, dar și pus în în-
curcătură.

Durther sări de pe bancă și se apropie
de ea.

— V-ați mai revenit ? Vă dați seama ce
ați făcut ?

— Nu știu cum să calific ieșirea dv. și nu
am să-i acord nici o atenție. Dacă nu mai
există alte acuzații, vă întreb dacă vă consi-
derați răspunzătoare față de încălcarea unor
reguli de circulație.

— Da, domnule președinte ! Recunoaștem
vina ! răspunse Durther în locul lui Ann.

— Bine. Vă condamn la plata unei amenzi
de douăzeci de lire și a cheltuielilor de jude-
cată, în valoare de zece guinee. Pe lângă a-
cestea, permisul de conducere vi se suspendă
pentru un an.

Mark scoase un oftat de ușurare ; nu se
așteptase la un deznodămînt atât de fericit.

Ann stătea în picioare, rezemată de mar-
ginea băncii acuzaților.

— Îmi permiteți să îmi iau haina ? între-
bă ea.

Supraveghetoarea făcu un gest afirmativ.
În trecere, Ann dădu mîna cu Mark.

— De ce a izbucnit așa ? Îl urăște la cul-
me ! remarcă acesta față de avocat.

— Veniți cu mine să achitați amenda,
spuse el.

Fusese ultimul caz înaintea pauzei de prînz. Sala de judecată se goli. Judecătorul mai rămase să studieze niște acte. Îl văzu pe Bradley și îi făcu semn să se apropie.

— Ce părere aveți, mr. Bradley ?

— Ce pot să spun, sir ? întrebă el apatic. Se simțea sfîrșit, gol pe dinăuntru.

— E prima dată în viață cînd mi se întîmplă să aud așa ceva ; o acuzată să învinuiască un polițist că s-a îndrăgostit de ea. Judecătorul zîmbi amuzat.

— Dacă ar fi fost numai o minciună, se destăinui Bradley.

— Deosebit de atrăgătoare, fata ! continuă magistratul. Dar scuza de care s-a folosit, e ridicolă ! Oricum, ceva nou.

Bradley rămase singur în sala de judecată și încerca să-și adune gîndurile. După cîteva minute apăru Ann. Căuta o altă ușa ca să iasă din clădire.

— Se poate ieși pe aici ? întrebă ea fără să-l privească.

— Da ! Pe aici este una dintre ieșiri ! afirmă el și se așeză în dreptul ușii.

— Lăsați-mă să trec ! spuse ea.

— Nu mi-am putut imagina niciodată că sînteți atît de josnică, replică el.

— Îmi dați voie ?

— Poftiți !

Bradley deschise ușa.

— Probabil că știți încotro vă duceți, insinuă el.

Aceste cuvinte o făcură să fiarbă iar de minie.

— Mă duc pe calea perdiției, de unde mă veți salva dv. ; ca și pe Ronnie.

— Știi care au fost ultimele cuvinte ale lui Ronnie ? Noroc că sora mea nu l-a cunoscut niciodată pe McGill !

Ea făcu o mină disprețuitoare.

— Încă o născocire ! Ca și cea cu buzunarele secrete din mașină. Ar trebui să scrieți romane !

— A fost într-adevăr o născocire ! recunosc eu el. Am aruncat cele cinci pungi.

— Cită mărinimie ! îl persiflă ea. Sper că acum o să fiți dat afară !

— Ba, deloc ! Dacă s-ar ști că, de fapt, în autoturism a fost cocaină.

— Altă minciună ! Nu a fost pic de cocaină ! strigă ea mînioasă. O minciună oribilă !

— O afacere oribilă ! i-o întoarse el.

— Azi a fost judecat aici un om pentru comiterea unei crime, una dintre victimele lui McGill, un maniac ! Poate chiar dv. i-ați dus otrava.

Ann păli.

— Cum puteți să născociți asemenea enormități ? N-am făcut așa ceva niciodată în viață ! Nu fac decît ceea ce făcea și Ronnie.

El dădu afirmativ din cap.

— Exact asta făcea și el. Mijlocea drogurile introduse în țară prin contrabandă de McGill și Li Joseph.

— Nici pe morți nu îi cruțați ! Nici chiar pe omul pe care l-ați ucis !

— Cine v-a băgat nebunia asta în cap ? întrebă el trist. De ce ați încercat azi să mă

desființați ? Ziarele vor fi pline mîine de acuzațiile dv. ; „Detectivul îndrăgosit de o arestată !“, sună romantic, nu ?

— N-am spus că sînteți îndrăgostit de mine. V-am făcut doar sentimental.

— Puteți să-i spuneți dragoste, fiindcă, de fapt, asta este.

Ea izbucni într-un rîs amar.

— Dragoste ? Să zicem ! Poate vă gîndiți la mine zi și noapte, poate v-am făcut să suferiți. Însă eu urăsc oamenii de teapa dv. Vă duceți existența provocînd altora necazuri. Călcați chiar și peste cadavre, pentru a obține o avansare oarecare !

El rîse. Ea se enervă și mai tare.

— De ce rînjiți ?

— Fiindcă am dreptate ! Cînd veți dori să traversați strada, un om de teapa mea va opri circulația ca să nu pățiți ceva. Un altul are grijă ca nimeni să nu vă fure poșeta. Fără oameni ca noi, există indivizi, chiar și pe aici prin apropiere, în stare să vă omoare pentru zece lire sau să vă taie degetele și să vă ia inelele. Noaptea dormiți liniștită în casă, fiindcă afară polițiști ca mine supraveghează străzile și piețele sau o grupă de intervenții tocmai urmărește un spărgător care v-a sustras bijuteriile. Noi sîntem ocrotitorii legii.

— Ce impresionant !

El îi ignoră sarcasmul și continuă :

— Și în ceea ce vă privește pe dv. și pe cei de teapa dv., dați-i înainte fără grijă. Veți ajunge în șanț sau pe banca acuzaților — unii chiar la ștreang. O treabă cît se poate de mur-

dară, indiferent că credeți dv. despre ea. M-am îndrăgostit de dv., însă aceasta a fost ultima șansă pe care v-am dat-o.

 n clipa respectivă, în sală intră Mark  i auzi următoarele :

— Ronnie n-a vrut să renun e la drumul ales  i l-a costat via a. Dv. s nte i pe aceeași pantă.

 n clipa următoare, Ann  i trase o palmă.

— Probabil nu trebuia să spun asta !

Acum făcu Mark o gre eal .

— Nu p  i i des a a ceva, nu ?

— Ve i primi dv. replica mea ! Bradley  i trase un pumn în plină figură. Peste o secundă, Mark zăcea la podea.   i adună puterile  i se ridică încet.

— Asta o să te coste func ia, domnule ! g f i el.

— Oricum, nu se compară cu ceea ce vă a teapt  dv. Am să vă vin de hac, înainte de a-i veni dv. domnișoarei Perryman !

— Nu cred ! Nu dau doi bani pe dv.  i pe Scotland Yard-ul dv.  i nici pe cel mai sever judecător.

Venind dinspre biroul gardienilor, în sală   i făcu apari ia Steen ; o figură sumbră, îmbrăcată în negru. Bradley arătă spre el.

— Iată un om pe care nu l-a i pomenit. Astăzi are nevoie de protecția poli iei. fiindcă

are una dintre misiunile cele mai neplăcute ;
este mr. Steen !

— Steen ?

— Da ! Steen, călăul, accentuă Bradley.
Faceți cunoștință cu el. Pe mâinile lui veți
ajunge.

Mark McGill o luă pe Ann în autoturism și porni spre Cavendish Square. Pe drum, încercă de mai multe ori să lege o discuție cu ea. Tînăra tăcea însă cu încăpăținare.

— Dacă te invit să servim prînzul împreună, primești ? Cred că îți e foame, nu ?

Se aștepta să fie refuzat, dar spre surprinderea sa, Ann acceptă. Era însă indiferentă. Patima din priviri și siguranța de sine arătate în ședința de judecată, îi dispăruseră. Făcuse cearcăne la ochi. Era pentru prima dată cînd observă așa ceva la ea.

De îndată ce ajunseră acasă, vru să cheme un servitor. Ea îl reținu.

— Mulțumesc, Mark. Nu mănînc nimic. O ceașcă de ceai mi-e suficientă. Apoi, am să mă întind puțin.

— Biata de tine ! Și toate astea din cauza porcului de Bradley, nu ?

— Porcul de Bradley, repetă ea cu gîndurile aiurea.

— În orice caz l-ai pus într-o situație de neînvidiat. L-ai făcut de rîsul Londrei. Păcat

că nu a fost nici un reporter în sală, să te vadă.

— Încetează, te rog ! Nu sînt tocmai mîndră de scena aia.

— Ar trebui să fii totuși, replică el cu amabilitate prefăcută. Dacă cineva a meritat asta, atunci...

— Nu merita deloc ; și-a făcut numai datoria. Mi-e silă de mine, cînd mă gîndesc cum am izbucnit.

— A fost doar o reacție de moment, încercă el să o calmeze. Bradley a primit ce a meritat ,ori poate doar o parte.

Ann se întinse pe sofa. Ridică privirile și îl întrebă :

— Acela era călăul ? Omul acela înfiorător ?

Mark făcu o grimasă.

— Hm ! Da ! El e Steen ; un contemporan nostim, nu ? De asemenea păsări de pradă trebuie să te ții cît mai departe. Scîrboasă figură.

— Oricum, stîrnea mila. Avea ceva trist în el, o demnitate ciudată.

El făcu ochii mari.

— Demnitate la un călău ? Pentru Dumnezeu ? Ce vorbe-s astea ?

Ann oftă și coborî privirile.

— Ah, lasă ! Am vrut doar... mai bine tăceam.

O bătu pe umăr.

— Bine ! A fost o faptă bună. Mă bucur cînd mă gîndesc ce vor scrie ziarele. Am să ți le dau și ție imediat ce apar.

Ea se ridică brusc.

— Nu vreau să văd nimic. Nu vreau să mai aud nimic. Bradley a vrut să mă ajute. De ce insista așa de tare că am transportat cocaină, nu zaharină ?

— Fiindcă e un mincinos, se răsti Mark. Fiindcă vrea să-ți arate că ți-a făcut o favoare ; în realitate, însă, nimic.

Ea tăcu.

— Ai fost extraordinară, când l-ai descris cât de sentimental era. Mie nu mi-ai spus că te-a luat de mână. Am știut doar că te-ai întâlnit cu el o dată sau de două ori, ați servit ceva, ați dansat, dar că ți-a făcut curte nu. Dacă aș fi știut...

— Ce făceai dacă ai fi știut ?

— Ceva să-i treacă !

— Cum adică ?

— Cum adică ?! se înfurie el. N-am să permit ca...

— Ce înseamnă asta, Mark ? Te crezi în loco parentis și te simți răspunzător de orice schimbare din viața mea ?

McGill simți că se află pe un teren alunecos.

— E ceva ce nu înțeleg aici ! Oricum, e un om terminat.

Ea clătină din cap.

— Nu știu cum vor pune problema acolo, la poliție, dar cred că șefii lui nu-și vor bate prea mult capul cu afirmațiile mele. Aproape nu există proces în care acuzatul să nu zică ceva împotriva polițiștilor. Mă vor băga și pe mine în aceeași oală, cel puțin, așa sper...

— Speri asta ? strigă el.

Ea dădu afirmativ din cap de două ori.

— Da ! Sper asta ! Am spus lucruri oribile și acum le regret.

Mark își înăbuși râsul.

— Ann, nu cumva te-ai îndrăgostit de el ?

În clipa aceea servitorul aduse ceaiul și ea nu găsi necesar să dea un răspuns. După un răstimp dădu ceașca deoparte, luă poșeta și haina !

— Mă duc în camera mea, spuse ea și din câțiva pași ajunse la ușă.

— De ce insistă el că și eu și Ronnie am avut de-a face cu cocaină ? Ar fi groaznic să fie așa.

Mark simți că e momentul să pară indignat.

— Îți închipui că aș fi capabil de așa ceva ? Bineînțeles că nu a fost cocaină. Ai văzut marfa, ai gustat-o ! Dumnezeuule, ce e cu tine ? Nu mai ai încredere în mine ?

Acea clipă a fost, însă, nefericit aleasă. Când privirile lor se întâlneau, înțelese că Ann nu mai crede nimic din ce îi spune.

Din cînd în cînd, Tiser invita în camera sa, de la parter, pe unii dintre fericiții pensionari ai căminului. Ușa camerei era dublu capitonată, astfel că oricine ar fi tras cu urechea nu ar fi auzit nimic. Aici se discutau frecvent probleme care îl priveau pe el sau pe cei ce își duceau zilele în acest așezămînt sui-generis.

În acea seară, musafirii erau trei indivizi bine cunoscuți poliției, doi fiind dați chiar în „urmărire generală“, cu mențiunea „înarmat și periculos“.

Primul era „Harry — Măciucă“, un ins pocit, cu trăsături de maimuță. Îl însoțea Lew-Patho, dar nu știa nimeni de ce răspundea la acest nume. Grupul era completat de un al treilea tip, la fel de certat cu legea, ca și ceilalți. Ședeau în jurul mesei, cu paharele de whisky pline.

— Mi-e milă de voi, cei hăituiți de poliție, exclamă Tiser. Voi cei ce, deseori, sînteți închiși pentru fapte pentru care ați mai ispășit odată sau pe bază de probe contrafăcute, meritați toată simpatia.

Cei trei se priviră reciproc și încuviințară.

— Nu am nici o prejudecată în ceea ce îi privește pe polițiști. Există printre ei oameni respectabili ; nici chiar împotriva zelosului mr. Bradley nu am obiecțiuni de făcut. Sînt convinși că în inima lui este un bun creștin. Însă ceea ce mi-a spus astăzi, nu mi-a plăcut deloc.

Nimeni nu puse nici o întrebare, deși Tiser făcuse o pauză.

— S-a exprimat astfel : Mr. Tiser, mă întreb deseori, de ce tolerați în cămin derbedei ca «Harry — Măciucă» sau ca roșcovanul ăla care și-a maltratată soția și a fost condamnat la trei luni închisoare.

— Dacă-mi zicea mie în față așa ceva, se enervă derbedeul cel roșcovan...

Tiser ridică mîna.

— Am sentimentul, ba, mai mult, sînt convins că omul ăsta nu va avea liniște pînă vă va vedea pe toți după gratii, pentru cel puțin un an. Așa că, cred că e de datoria mea, să vă avertizez.

„Harry — Măciucă“ spuse printre dinți :

— Într-o zi o să am eu ac de jocul lui.

Tiser clătină din cap.

— Mă tîm de așa ceva. Vedeți ! Eu i-am studiat obiceiurile. Știu unde locuiește, la ce oră vine, de regulă, acasă. Uneori, mă gîndesc ce naiv poate fi un om ca el, cu destui dușmani periculoși, să vină la ora unu noaptea singur acasă, traversînd o pustietate de parc cu numele Bryaston Square. Parcă si-ar provoca destinul !

Nici unul dintre cei trei nu reacționează.

— Nu sînt de acord cu unul care l-ar urmări pe acest capabil polițist, dar cred că e posibil... Se ridică brusc, se duse la servanță și scoase o sticlă de whisky.

— Ei, băieți ! Mai bine să ascultăm radioul. Ni l-a donat ieri un necunoscut.

Pe un dulap cu cărți ședea un aparat cu două difuzoare. Cînd răsuci comutatorul, în cameră pătrunse vocea plăcută a unei femei. Peste cîteva clipe însă roșcovanul gîndi cu glas tare :

— Și de ce nu-l urmărim noi pe acest Bradley. Mă calcă pe nervi !

— Psst ! făcu Tiser, zîbind. Eu nu știu nimic !

Evdient, muzica nu îi atrăsese în mod deosebit ; înainte de ora unsprezece se strecurară toți afară din cameră și din cămin.

În acea noapte, la ora unu fără un sfert, Bradley ieși din clădirea Scotland Yard-ului. Roșcovanul îl reperă și porni pe urmele lui, la o distanță respectabilă. Amănuntele pomenite de Tiser, se potriveau întocmai. Nu luă nici un taxi și nici vreun autobuz de noapte care să îl lase mai aproape de casă. Cînd coti spre Bryanston Square, roșcovanul iuți pasul și ajunse la cîteva metri în urma lui.

Pe trotuarul pustiu, trei inși se apropiau de prada lor. Ajunseră la cinci pași. Bradley se răsuci brusc.

— Mîinile sus ! Dar repede ! strigă el sever. Nu încercați s-o stergeti. că...

În clipa următoare, două mașini de poliție apărură ca din pământ. Opriră la douăzeci de metri. Imediat, ocupanții lor săriră afară și acum se apropiau în fugă.

Percheziția corporală făcută a fost sumară.

— Patho are o pîrîitoare, spuse un agent de poliție și ridică un pistol în văzul celorlalți.

— Ha ! Asta îți aduce zece ani, Patho, exclamă Bradley amabil.

Înainte de a fi urcați în mașini, celor trei li se puseră rapid cătușe la mîini. Inspectorul se apropie de ei și le spuse :

— Cînd am să-l văd pe Tiser, am să-i spun că i-ați ascultat sfatul. Ar fi trebuit să stați să ascultați și restul programului. A urmat o emisiune despre modul de executare a pedepșelor. Dar voi, oricum, nu ați fi aflat mari noutăți. Cîte ceva, poate, de-acum încolo.

Bradley plecă acasă, mulțumit de sine.

În aceeași noapte, Tiser verifică firul unuia dintre difuzoare pe toată lungimea lui. El se întindea pînă pe acoperișul căminului, dar nu era montat la antenă, ci la cablul telefonic.

Pe Tiser îl apucă o frică greu de descris. În timp ce îl treceau frisoanele, pricepu că tot ce se discutase în camera lui, din momentul instalării aparatului de radio, fusese interceptat ; dar de cine ?

Trecu o săptămînă. Pentru Ann, ea însemnă una de sumbră inactivitate, de frămîntări, de întrebări fără răspuns sau cu răspunsuri năucitoare. Nu avusese chef să citească nici un

ziar. Își imagina însă numai titluri cu litere de o șchioapă, ce se refereau la ea.

Permisul de conducere îi fusese suspendat, așadar singura plăcere pe care o avea, îi era interzisă. Acest fapt nu îi sporea totuși ura împotriva lui Bradley. Îl văzu o dată, în timp ce se plimba printr-un parc. Trecea în viteză într-o mașină plină cu polițiști. Se gândi o clipă la nenorociții care aveau să-și vadă speranțele distruse de apariția acestui om și care, acum, încă nu bănuiau nimic. După aceea, citi întâmplător despre o depoziție de-a lui împotriva unui hoț de autoturisme. Mai târziu, o alta se referea la o bandă de hoți de buzunare, pe care îi urmărise de la East End pînă la Hyde Park Corner, și pe care îi prinsese pînă la unu.

Mark se gândi să îi găsească o ocupație. Într-o seară, o luă cu el la așezămîntul pe care îl stipendia. Contactul cu mediul de acolo a fost departe de a-i face vreo plăcere. Văzu doar oameni mizerabili la propriu și la figurat. El îi arătă camera lui Sedeman și îi spuse :

— Fiindcă nu ne putem debarasa de bătrînul împielit, îi păstrăm camera liberă. Acum, avem puțini clienți...

— Le-ați dat drumul, fiindcă au fost aduși pe calea virtuții ?

— Nu urmăresc să fac niște virtuoși din ei, ci doar să le găsesc de lucru.

— Ce fel de lucru ? întrebă ea sceptic.

Mark evită să mai continue discuția. Învățase ceva din pățania anterioară. De aseme-

nea, din locuința și din garajul său îndepărtase orice indiciu cît de neînsemnat, ce l-ar fi putut demasca. Chiar și mașina lui Ann o mutase în alt garaj ; dincolo de Edgware Road.

La trei săptămîni după ședința de judecată, lui Mark îi fu hărăzită însă o altă pățanie.

Mark McGill se plimba prin sufragerie ca un leu în cușcă. Pe masă întinsese decupaje din ziare, ce se refereau la incidentul provocat de Ann la tribunal.

Nu peste mult timp își făcu apariția Tiser. În cămin, situația nu era prea roză. Poliția trecuse pe acolo de două ori, în câteva zile. Unul dintre locatarii mai deocheați fusese ridicat, dus în fața instanței, care îl condamnă la nouă luni muncă corecțională. La acestea se mai adăugă și unele măsuri luate în câteva orașe din țară de către aceeași incomodă instituție, fapt ce avu un efect negativ asupra veniturilor lui Mark.

Cîștigase bani serioși din afacerile cu droguri, dar făcuse și cheltuieli mari în ultimul timp. De asemenea, Ann nu mai făcea voiaje, nu mai aducea nici un profit, doar consuma. Văzîndu-l pe Tiser, se enervă și se uită urît la el. Acesta începu să caute clanța ușii cu o mîină tremurîndă, cu intenția vădită de a pleca așa cum a venit.

— Ce s-a mai întâmplat ? se răsti gazda la el. Arăți oribil ! Să nu te vadă Ann în starea asta.

— Ah ! Da, Ann ! Duse mîna tremurîndă la gură, să-și acopere un zîmbet involuntar, apoi întrebă :

— N-ai observat nimic la Ann în ultimul timp ? Nu mai vorbește cu mine, se face că nu mă vede. Ce-o fi avînd cu bietul Tiser ?

— Nu te-a avut la stomac niciodată. Nici nu văd cum ar putea vreo femeie să-ți dea atenție și să nu-i fie silă de ea însăși. Ce vînt te aduce ? Zi !

— Sînt îngrijorat din cauza ei, Mark. E așa de indiferentă. Cît timp am stat aseară aici, nici nu a deschis gura.

— Isteață fată ! Ce-ai fi vrut să spună ? îl repezi el, incomodat de faptul că nu era singurul care sesizase schimbările din comportarea lui Ann. Dar acum ce vrei ?

Tiser se uită speriat la stînga și la dreapta și trase un fotoliu în apropierea canapelei pe care ședea Mark.

— Am avut o discuție cu un „șobolan de apă“, șopti el. Am aflat niște lucruri care m-au îngrozit.

— Hai odată ! Nu tot ce te îngrozește pe tine, e grav.

— N-au renunțat la căutarea lui Li, reluă Tiser, tot în șoptă. Ne-am înșelat crezînd că au lăsat-o baltă. Umblă zi și noapte și scotolesc în jurul lui „Lady's Stairs“. Omul meu mi-a spus că acum două săptămîni au coborît acolo un scafandru, care a răscolit tot nămo-

lul de sub șandrama. Operația s-a desfășurat în cel mai mare secret, noaptea.

Omul meu trecea cu barca ; luase marfă de la un vapor. A văzut platforma plutitoare și scafandrul.

Mark tăcu. Vestea asta îl surprinse.

— Au găsit ceva ? întrebă el.

Tiser clătină din cap.

— Respectivul mi-a spus că a văzut pe mal câțiva inși de la poliția portuară și de la Scotland Yard. S-a apropiat cât a putut și a auzit câteva frânturi de discuție. Abia după operația asta, se pare că vor renunța la căutarea lui Li.

— Trebuiau să aducă scafandrul de la început. Cadavrul a ajuns de mult în mare.

— Așa să fie ! Ar fi groaznic să fi scăpat și acum să urzească ceva, să ne tragă o păcăleală. Mai ți-aduci aminte ce-a spus în ultimele clipe. Că se va întoarce, că nu poți să-l ucizi. Și dacă te gindești la fantomele cu care vorbea, la copii, ... la Ronnie, ... nu, Mark ?

— Erau vorbe goale. Doar nu crezi în stăfii sau în sufletele morților. Ori ai înnebunit, ori ai prizat praf alb.

— Nu, nu, nu ! se lamentă Tiser. Dar aş vrea să știu exact ; tu crezi, că morții vin înapoi ?

— Ești beat !

— Ba nu ! Am luat doar un păhărel, două, aseară, la culcare.

Își frământa mâinile, neștiind parcă ce să facă cu ele.

Mark luă plosca cu whisky, umplu un pahar pe jumătate și i-l întinse lui Tiser.

— Soarbe-l și lasă prostiile ! Moluscă prăpădită ! Auzi, stafii ! Dacă aş priza praf ca tine, aş vedea și eu draci !

Tiser dădu paharul pe gît și îl simți pînă în vîrful degetelor. Oftă adînc de două ori, apoi începu să spună ce avea pe suflet.

Cu o seară înainte se culcase ceva mai devreme. Băuse cîteva pahare de whisky, dar nu se îmbătase. Somnul i-a fost agitat și pe la ora unu sau două s-a trezit. La două și jumătate observă că nu este singur în cameră. Lumina lunii bătea pe dușumea.

— Mark ! izbucni el, printre dinții care îl clănțaneau. L-am văzut. Ședea pe scaun, cu mîinile pe genunchi și mă privea.

— Cinc anume ? mîrîi Mark.

— Li Joseph ! În haina lui veche, unsuroasă și cu șapca îmblănită. Îi văd și acum fața gălbejită... a fost groaznic ! Tiser își acoperi fața cu mîinile, ferindu-se parcă de vedenii.

— Erai culcat, nu ? Te-ai ridicat și ți-ai dat scama că e un vis, așa-i ?

— Nu ! Nu am visat. Era Li în carne și oase. Pur și simplu stătea și mă privea ; apoi a vorbit cu spiritele lui. Mai tîrziu nu știu ce a fost. Cred că am leșinat, cînd mi-am revenit era ziuă și mă simțeam mizerabil.

— Și a dispărut, nu ? îl ironiză Mark. He ! Trebuie să schimbi marca de whisky.

— L-am văzut totuși ! stăruie Tiser. Nu eram beat. L-am văzut așa cum te văd pe tine acum.

— Ori ai închipuiri, ori erai beat turtă, replică Mark cu dispreț. Ce-ar putea să vrea de la tine ? De ce nu vine la mine ? Poate că a fost unul dintre băieții din cămin. O fi căutat ceva.

— Ușa era închisă !

— Putea să intre cineva pe fereastră. Nu încerca să mă sperii, că nu reușești. Li Joseph e mort și cu asta basta ! M-ai înțeles ? Nici nu l-ai văzut, nici nu l-ai auzit. A fost doar un vis.

Tiser sări brusc în picioare. Era alb la față ca varul, privirea îi era fixă.

— Auzi ? gîfii el. Auzi ceva, Mark ?

Acesta a vrut să spună ceva, dar în aceeași clipă percepu și un zgomot. Răzbătea dinspre stradă ; era sunetul plîngăreț, subțire al unei viori la care cineva cînta „Chanson d'Adieu“. Trase o înjurătură și sări la fereastră, apoi pe terasă. Trotuarul era pustiu. Muzica tăcu. Se întoarse în cameră și închise repede fereastra. În clipa următoare, melodia se auzi iar. Părea să vină din perete.

— Ai auzit-o ? șopti Tiser.

Se auziră bătăi în ușă. Mark sări să deschidă. Intră Ann Perryman.

— Cîntă aici cineva la vioară ? întrebă ea.

— Ai auzit și tu ? Vino înăuntru ! îi spusese Mark. Se duseră cu toții în sufragerie.

— Stăteam în dormitor, coseam ceva, începu ea și arătînd la perete continuă :

— Am auzit o melodie. Nu e cea pe care o cînta mereu Li Joseph ?

Mark rîse forțat.

— Și nebunul ăsta crede că l-a și văzut!
Ah ! Nu se mai aude nimic.

Tiser se frămînta ca un apucat.

— Ai auzit, nu ? chițai el. Li a fost ! Ni-
meni nu cîntă melodia asta ca el. Jur, Mark!
L-am văzut ! Ședea pe scaun în camera mea!

Mark îl apucă de umăr și îl îmbrînci pe
canapea.

— Stai acolo și tacă-ți gura, moară hodo-
rogită ! Ann, te rog, nu-l băga în seamă. E
beat.

— Cînd l-ai văzut pe Li ?

— Nu a văzut nimic ! A visat. La ce poți
să te aștepti de la un om care se culcă numai
beat ?

Dinspre canapea se auziră niște gemete
slabe de protest. Mark se făcu că nu aude.

— Tiser are vedenii. Poate era vreun mu-
zicant de stradă. Într-o noapte liniștită o vioa-
ră se aude de departe. Vrei să pleci, Ann ?

Fata era deja în dreptul ușii.

— Mă duc la mine. Am vrut să te întreb,
dacă ai auzit și tu ceva.

Înainte să o poată opri, Ann dispăru. O
auzi apoi deschizînd și închizînd ușa la apar-
tamentul ei.

Se repezi la Tiser. Îl ridică în picioare și
îl scutură ca pe o cîrpă.

— De cite ori ți-am spus să nu o mai spe-
rii ? Bagă de seamă ! Dacă devii prea inco-
mod, dispari ca și Li Joseph. Ți-o spun cu
toată convingerea, fiindcă n-ai voie să sufli
nimănui nici o vorbă ; tot spînzurătoarea te

paște, ca și pe mine. Du-te la culcare și mai bea ceva înainte. Îl îmbrânci, aproape să îl trîntească pe covor.

— Bine, Mark ! începu Tiser timid. Îmi pare rău că te-am supărat. Cred că am supt mai mult decît trebuia. Se strecură încet din cameră, apoi din imobil ; ajungînd în Caven-dish Square iuți pasul pînă începu să fugă. Cînd ajunse pe Oxford Street gîfîia. Se opri puțin, apoi continuă să fugă pînă la Ham-mersmith. Abia aici își mai veni în fire.

Căminul era amenajat într-un imobil aflat la intersecția a două străzi. La ora aceea nu se zărea nici țipenie de om. Tiser dădu colțul și văzu un bărbat rezemat de primul felinar. Ținea miinile încrucișate, și capul în jos. Tiser iuți pasul, să treacă mai repede pe lîngă el. Prin geamul mare montat în ușa intrării în cămin se vedea lumină. Asta îi dădu curaj. Era acasă.

— Bună seara ! îl salută el jovial pe bărbatul de lîngă felinar.

Necunoscutul ridică privirile... Tiser îngheță. Acesta avea fața palidă și o șapcă îmblănită ; nasul era coroiat și bărbia împinsă înainte...

Tiser scoase un țipăt și dintr-un salt smulse ușa căminului și intră înăuntru. Dăduse nas în nas cu Li Joseph.

Mark McGill stinse lumina în sufragerie și se pregătea să se culce, cînd auzi sunînd telefonul.

— Ce s-a mai întîmplat ? îl întrebă el în silă pe interlocutor, fiindcă după gîfîit îl recunosc pe Tiser.

— Iar, l-am văzut, Mark !... Chiar în fața căminului. Am trecut pe lîngă el... la un metru.

— De cine vorbești, omule ?

— De Li ! Nu sînt beat și l-a mai văzut cineva din cămin, unul care nu bea de felul lui. Iar un altul care a venit după mine l-a văzut suindu-se într-un taxi. Mark, nu mai suport ! Ce să fac ?

— Dă-mi-l la telefon pe omul care l-a văzut ! comandă el.

Abia după zece minute auzi în receptor o voce răgușită.

— Așa este, mr. McGill, l-am văzut pe bătrîn. Cu fața lui palidă ! Se sprijinea de felinarul din fața casei. Era acolo cu puțin înainte să vină mr. Tiser.

— Ți cunoașteți pe Li Joseph ?

— Nu, însă am auzit atâtea despre el încît pot să mi-l închipui cum arată.

— Dați-mi-l pe Tiser la aparat ! Cînd acesta începu iar să se bîlbîie, Mark se enervă și trînti receptorul.

Se întoarse în sufragerie, aprinse lumina și se așeză în fotoliul din fața șemineului. Focul se stinsese. Din toată povestea asta a lui Tiser, trebuie să fie adevărat ceva. De unde s-a auzit muzica ? Din perete ? Uneori, memoria ne este de mai mult folos decît spiritul de observație. După ce se gîndi la toate posibilitățile, ajunse la concluzia că melodia venise din locuința de deasupra. Ieși și îl întrebă pe portar. Casa era goală. Locatarul plecase de cîteva zile în Scoția și luase și servitorii cu el.

De ce a sistat poliția acțiunea de căutare a lui Li ? Fiindcă știa că este iar în Anglia. Iar Bradley e destul de dibaci pentru a-i întinde o capcană. Poate îl folosește pe Li ca agent ?

Pe de altă parte : cum mai putea Li să fie în viață ? Îl împușcase de la cinci, șase metri între omoplați. Să fi băgat din greșeală gloanțe oarbe în încărcător ?

Șezu mult timp pe canăpea cu capul între mîini, frămîntînd fel de fel de gînduri. Deodată auzi un foșnet care îl făcu să sară în picioare. Niște pași înceți, deasupra. Locatarul strînsese înainte de plecare covoarele. Auzi iarăși, abia perceptibil, cîntecul viorii. Melodia era aceeași : *Chanson d'Adieu*. Mark luă hai-

na pe el, ieși pe coridor și urcă atent scara pînă la apartamentul de deasupra, tiptil, la ușa cu pricina și lipi urechea de gaura cheii. Nici un sunet. Se îndreptă și apăsă pe butonul soneriei. Aceasta răsună în întreg apartamentul, dar nu apăru nimeni să întrebe ce s-a întîmplat. Pe ușa era lipit un bilețel pe care scria :

„Sir Arthur Findon se află în Scoția. Vă rog, lăsați corespondența la portar“.

Mark se întoarse la fel de grijuliu la el în apartament. Cîntecul încetase. Mai rămase preț de încă o oră cu urechile ciulite, după care se hotărî să se culce.

Nu-și mai amintea dacă închisese ușa dintre sufragerie și dormitor, dar acum o găsi întredeschisă. Respirația i se accelerează. Duse mîna la șold și apucă pistolul. Aprinse lumina, trase puternic perdelele în lături, deschise fereastra și sări pe balcon.

Nici țipenie de om. Reveni în dormitor cu pistolul în mînă ; nimeni. Fusesse însă cineva. Pe pernă era lăsat un petec de hîrtie, pe care scria cu litere de o șchioapă :

„Dragă Mark, prietenul tău Li Joseph se va întoarce“.

Speriat, el închise fereastra. Își surprinse figura în oglindă. Era palid și avea părul răvășit.

Se așeză într-un fotoliu în fața șemineului. Nu mai avea nici un chef să se întindă în pat. Cînd se crăpă de ziuă ieși iar pe balcon și observă că se putea ajunge destul de ușor din balconul de deasupra în apartamentul lui.

În locuința familiei Findon fusese cineva. Poate portarul știa ceva...

Omul își luă însă slujba în primire abia la ora nouă.

— Nu, sir, replică el uluit de întrebarea lui Mark. Apartamentul de deasupra dv. este gol. Sir Arthur nu suportă pe nimeni în casă în lipsa lui.

— Credeți că ar avea ceva împotriva dacă aș arunca o privire prin încăperile sale ? întrebă el. Știți cumva, cine are cheile ?

Portarul șovăi.

— Hm ! Eu am cheile. Dar dacă sir Arthur descoperă că v-am lăsat înăuntru, mi-am pierdut pîinea.

La îndemnul lui Mark se duse totuși după chei. În apartamentul lui Findon intrară amîndoi. Mobila de lux, canapelele acoperite cu huse de in, erau de-a dreptul uimitoare. Nici în sufragerie și nici în celelalte camere nu erau covoare. Camera care se afla chiar deasupra sufrageriei lui, îl interesă pe Mark cel mai mult. Dar nu sesiză nici un indiciu, că aici ar fi pătruns vreun intrus. Jaluzelele albe erau coborîte, mobilierul acoperit și fereastra închisă pe dinăuntru.

— E o eroare la mijloc, sir. Nu a fost nimeni în apartament ieri. Nu există decît două chei ; una la sir Arthur, alta la mine.

— Cine este de fapt acest sir Arthur ? întrebă Mark.

Află că e un bărbat ce ocupă un post destul de important ; un secretar de stat. Locuia acolo cu soția și fiica și avea puțini prieteni.

— Dacă ar fi dat cheia cuiva, m-ar fi anunțat, explică portarul.

Mark studia atent încăperile. Sufrageria era mai mare decît a lui și acoperea și suprafața dormitorului domnișoarei Ann. Ieși în balcon. Era mic și îngust. Unui om mai agil nu i-ar fi trebuit mult ca să coboare de aici, în balconul său. Li Joseph nu era agil deloc, dar ajutat de cineva... Cercetă balustrada ; nu găsi nici o urmă. Se întoarce în sufragerie, și îl urmă pe portar pe coridor. Văzînd ceva pe dușumea, se aplecă și ridică obiectul.

— Ce-ar putea fi asta ? îl întrebă pe însoțitor.

Portarul se uită la obiectul arătat de Mark și spuse :

— E colofonium. La uitat probabil miss Findon ; cîntă la vioară.

— E plecată și ea în Scoția ?

— Da ! Azi am primit de la ea o carte poștală în care mă roagă să îi trimit un pachet sosit de la Devonshire.

Mark se uită uimit. Nu pricepea. Dacă fata ar fi fost în Londra, s-ar fi explicat totul, dar așa ?

Întorcîndu-se în locuința sa o găsi pe Ann așteptîndu-l. Lucru destul de curios la ora aceea ; de obicei venea abia la prînz și destul de rar.

— Aș vrea să fac niște cumpărături și nu am bani, spuse ea. Și neavînd permis de conducere, nu știu dacă voi mai cîștiga ceva.

— Las-o baltă ! rîse el. De cît ai nevoie ? Cincizeci de lire îți ajung ?

— Cît crezi că mai am de primit ? între-bă ea, dar o preocupa altceva, așa că intră în subiect.

— Cred că nu prea ai reușit să dormi azi-noapte. Vecinii de deasupra au făcut ceva gălăgie.

— Ah ! I-ai auzit și tu ? exclamă el surprins.

— Am auzit pe cineva mergînd prin toată casa. Cred că dușumelele sînt goale. Fîndonți cheamă parcă. Credeam că sînt plecați în Scoția.

— Ai auzit și vioara ?

— Sigur ! Cine a cîntat ?

— Habar n-am ! Unul care a vrut probabil să facă o glumă proastă.

— Li Joseph e mort, nu ? stărui ea.

— Altceva nu pot să-mi închipui. Era flux și cînd a căzut... Ceva din privirile ei îl făcu să-și înghită cuvintele.

— A căzut în Tamisa ? Asta e varianta poliției, doar ! spuse ea surprinsă.

El pricepu că a făcut o gafă ; zîmbi încurcat.

— Mi-au spus-o de atîtea ori, că mi-a intrat și mie în cap. Părerea mea era că aflate de razia care urma și a șters-o în mare grabă pe continent, să i se piardă urma. Apoi, a murit pe acolo... Îl fulgeră, însă, o idee :

— Nu mi-ai spus chiar tu că l-ai văzut în Cavendish Square ?

Ann aproape uitase momentul acela.

— Ah ! Da ! Dar nu eram sigură. N-ai spus că în apropiere locuiește un prinț rus și

că s-ar putea să fi fost vreunul dintre vizitatorii lui ? Dacă ar fi fost Li, nu ne-ar fi ocolit, nu ?

Mark tăcea. Își frământa mintea cu ceva și mergea nervos în sus și în jos. El îl privea lung.

— Tiser pretinde că l-a văzut de două ori. Dar, la cât bea nu e de mirare că i se pare ba una, ba alta.

— Dar ce-ar fi așa de nemaipomenit, dacă s-ar întoarce ? întrebă Ann.

Întrebarea era nevinovată, dar Mark era suspicios.

— Ce vrei să spui ? Că dacă îmi pasă, dacă trăiește sau nu, și care ar fi deosebirea din punctul meu de vedere ? Fusesse un băiat bun și folositor, dar în ultimul timp își ieșise din mînă. Era și în colimatorul poliției, deci nu mai era bun de nimic atunci cînd... a dispărut. Pe lîngă asta, nu mai părea a fi în toate mințile cu fantomele lui. De multe ori nu mai răspundea logic. L-am tratat ca pe un prieten pînă în ultima clipă, fiindcă știa felul cum a dispărut Ronnie și voiam să aflu de la el toate amănuntele.

— Nici eu nu le știu ? se miră Ann.

El se uită țintă la ea și continuă :

— Dacă le știi ? întrebă el agresiv.

— Da, dacă le știu, repetă ea. Ai spus că nu prea era în toate mințile. Așadar, se poate să nu-mi fi spus adevărul, ci numai vreo născocire de-a lui.

Mark se potoli. Din anumite motive nu putea continua discuția.

— Ann, în ultima vreme nu te mai înțeleg, spuse el. Spui lucruri caraghioase, pui întrebări imposibile. Știi doar că Li nu mai era în toate mințile. Gîndește-te numai la fantezmele cu care vorbea. Alteori avea momente cînd părea normal. Este posibil să fi spus ceva aiurea, fără să-și fi dat seama. Nu trebuie despicat acum firul în patru. Ce-ai auzit tu de la el, am auzit și eu. În fond, chestiunea mi s-a părut plauzibilă. Cine altul decît Bradley să-l fi omorît pe fratele tău ?

Ea oftă și clătină din cap.

Spre liniștea interioară a lui Mark, în zilele ce urmară, Ann, reveni la sentimente mai bune. Era mai bine dispusă, mai veselă. În viața lui, ea avea o dublă importanță. Prima fusese cea legată de treburile pe care le rezolva în calitate de curier, care acum trecuse pe plan secund. A doua era mereu actuală.

În viața lui Mark, femeile nu jucaseră un rol deosebit. Cunoscuse mai bine două. Una care îi cerea mereu cîte ceva, se lamenta și era zilnic nemulțumită și o alta de care nu își mai amintea prea bine.

Ann era altfel. Odată, el a făcut o remarcă în acest sens :

— Nici o femeie nu seamănă cu cealaltă, îi răspunse ea.

Nu putea afirma că ceea ce simte pentru ea este dragoste în adevăratul sens al cuvîntului, dar era sigur că o admiră. Ori de cîte ori, însă, prietenia dădea semne că se va transforma în altceva, ea impunea o anumită distanță. De aceea, Mark lăsă timpul să lucreze

și eventual să decidă în favoarea lui. Observă însă treptat că nu acesta era cel mai potrivit aliat. Procesul în care Ann fusese implicată schimbase relațiile dintre ei ; era nevoie de o nouă atmosferă, el se străduia să o creeze, dar nu prea reușea.

În ultimele zile, fusese și foarte ocupat. Afacerile nu mai mergeau ca pe roate. Pierduse dintr-o lovitură doi oameni de bază. Tiser nu se mai ocupa de bunul mers al căminului și nu mai arăta nici interes față de misiunea umanitară. Așteptase doi ani să-l vadă liber pe un anume individ, pe care punea mare preț ; când acesta ieși din închisoarea Dartmoor și se înființă la cămin, Tiser îl trimise la plimbare. Când află turbă de furie. Îl chemă pe Tiser la el și îl întreabă :

— Ce-nseamnă asta ? Vrei să închidem prăvălia ? Din ce vrei să trăiești ? Sau vrei să te-apuci tu de treburile mai periculoase.

— Fac și eu ce pot, răspunse amărit Tiser.

— Aha ! Faci ce poți ! Ai încercat să-l elimini pe Bradley și erai cât pe aci să pui trupa lui de comandă pe urmele mele. Te-ai străduit să ții secret tot ce se întâmpla în cămin, dar ai acceptat să ți se monteze un radio cu un microfon mascat în el. Am avut noroc chiar că nu am dat pe acclo cât timp a funcționat blestemăția.

— Pot să jur că nu eu i-am pus pe cei trei băieți să-l termine, îndrăzni Tiser, dar Mark îi reduse la tăcere.

— Ce câștigam dacă Bradley lua câteva ciomege ? O treabă deșteaptă ar fi dacă am găsi omul potrivit care să-i ofere „coes” sau să-i vîre o păcănitoare în buzunar.

Tiser tremura ca un plop. De mai multe săptămîni nu își mai regăsea echilibrul.

— Hai să ieșim din afaceri, Mark, îl imploră el. Am câștigat destul. Putem trăi liniștiți undeva departe. Ce părere ai de America de Sud ? Eu mi-am dorit tot timpul să trăiesc într-o țară caldă.

— Ai răbdare pînă crăpi ! În iad e mai cald ca în America de Sud.

Sinistrul personaj care îl băgase în sperietți nu mai apăruse de câteva săptămîni ; lui Tiser îi mai venise inima la loc. Reușise chiar să se concentreze și asupra unor afaceri mai mărunte cu diferiți parteneri. Mare parte din problemele menajului le preluase un alt locatar, tot un fost client al penitenciarelor. Tiser prefera să facă diverse speculații dintre care majoritatea dădeau greș. Mulți dintre partenerii lui intrau pe o ușă dosnică din spațele imobilului și plecau după scurt timp la fel de misterios cum veniseră. Un anume Laring, un tip cu fața congestionată, cu un accent ca al nobililor, fost ofițer în tinerețe, apărea cînd și cînd în așezămînt. Era proprietarul unei vile în sudul Londrei, a două mașini și se îmbrăca în permanență după jurnal. Pretexta că frecventează dubiosul cămin pentru a aduce cărți și reviste locatarilor lui ; cu ceea ce pleca de acolo, doar Tiser știa. Odată îl întîlni și Ann acasă la McGill. Îi făcu impresi-

sia unui om manierat, cult, dar observă că băuse încontinuu whisky de la venire pînă la plecare, fără să dea semne că se îmbată.

Într-o seară se înființă la cămin cu un pachet voluminos de cărți. Tiser îi puse imediat pe masă o sticlă de whisky și un sifon. Laring spuse :

— Afacerea e pe cale să se ducă de rîpă ; dacă Mark nu bagă de seamă, americanii îl mătură de pe piață. Mi-au trimis deja un mesager, considerînd că organizația mea este cea bună din țară. Din partea voastră nu au mai primit nimic de două luni. Asta nu poate să dureze, Tiser !

„Organizația“ lui Laring lucra în stil american. Din ea făceau parte oameni aflați în New Orleans sau Seattle, dar și ea depindea de agenți care distribuiau marfa.

— Necazul provine de la faptul că v-ați speriat. Am citit despre procesul intentat lui Ann. Mie nu mi se poate întîmpla ceva neprevăzut ; oricum, în scurt timp o șterg de aici, continuă Laring.

În acea clipă se auzi soneria. Tiser ieși să vadă cine e. Cînd văzu musafirul rămase cu gura căscată.

— Ah ! Draga mea ! Ce e cu dv. aici și singură ? articulă el. E foarte riscant. E de mirare că Mark v-a lăsat să ieșiți neînsoțită.

— Mark nu știe nimic, replică ea și așteptă să fie poftită înăuntru.

— Aveți musafiri ? întrebă ea, văzîndu-l că șovăie.

— Doar pe mr. Laring, un bun prieten, care manifestă mult interes pentru căminul nostru ; ne aprovizionează cu cărți bune. Sînteți drăguță să așteptați o clipă ?

Se repezi înapoi în cameră să îi spună lui Laring cine venise. Acesta se ridică și o salută cu o plecăciune ușoară, dar puțin contrariat. Nici el, nici agenții lui Mark nu erau siguri că ea știa ce transportase. Așa că se impunea ca în prezența ei să nu se pronunțe cuvîntul drog.

Fata venise dintr-un capriciu. Că în felul ăsta încerca să scape de unele griji care o apăsau sau să își risipească unele îndoieli, nu era sigură nici ea.

— Nu, Mark nu știe că sînt aici ! Mă plictiseam și m-am gîndit că n-ar strica să-i fac o vizită lui Li Joseph.

Tiser făcu o grimasă de durere.

— Li Joseph ? Laring ridică din sprînce-ne. Credeam că vechiul nostru amic este...

— Plecat în străinătate, interveni Tiser. Cu ce să vă servesc, domnișoară ? E deja cam tîrziu. E după ora zece ; o oră la care persoane de felul dv. nu se mai întîlnesc pe aici.

— Nu doresc nimic în mod special. Am ieșit să mă plimb, afirmă ea, sperînd că nu a văzut-o nimeni urcînd într-un taxi.

Se bucură că îl întîlni pe Laring. Îl simțea ca pe un fel de verigă de legătură cu lumea exterioară. Venise și cu gîndul să îl întrebe pe Tiser ce anume transportase ea. Voia să își risipească unele bănuieli sumbre. Bineînțeles, transportase zaharină... Era o marfă cu care

se făcea destul de frecvent contrabandă. Chiar săptămîna trecută citise într-un ziar despre un steward de pe un vapor care fusese amendat cu o sută de lire pentru că introdusese ilegal în țară o cantitate respectabilă din acest produs. Bradley încercase să o sperie. Un polițist ca el cunoștea fel de fel de trucuri. Intenția lui era de a destrăma grupul lor și cel mai bun mijloc era de a-i învrăjbi. Dar, dacă la mijloc era altceva, nu zaharină ? Acest „dar“ o chinuie. Ocazia de a-l fi întîlnit pe Laring era binevenită. Era doar unul dintre clienții de bază ai lui Mark. Chiar ea îi dusesese o dată un mie bidonaș și se întîlnise cu el nu demult la Cardiff. Poate o va lămuri el, dacă Tiser nu se lasă înduplecat. Totuși, după o conversație de un sfert de oră despre vreme, despre neplăcutul incident cu procesul și unele aprecieri asupra calităților lui Mark, gentlemanul congestionat la față se ridică și își luă rămas bun de la ea.

— Îmi permiteți să merg o porțiune de drum cu dv. ? îl reținu ea.

Văzînd figura buimacă a lui Tiser, deveni și mai hotărîtă.

Laring își parcase mașina dincolo de colțul străzii. Auzind propunerea și plăcîndu-i interlocutoarea nu stătu deloc pe gînduri. Tiser nu mai putu interveni cu nimic.

Cînd ajunseră la limuzină, Ann observă că înăuntru este și un șofer. Interiorul acesteia era de un lux bătător la ochi. Porniră. Pe drum, pe Hammersmith Broadway, Laring remarcă :

— Ciudat soi de om acest Tiser. Și bea prea mult.

Lui Ann îi veni să rîdă, fiindcă i se păru că rîde ciob de oală spartă.

— E la pămînt cu nervii, continuă el. Păcat ! Curînd nu îi va mai fi de nici un folos lui Mark.

Nu vă îndepărtați prea mult de casă ? S-ar putea ca tînărul să vă simtă lipsa.

— Mark își va putea distribui marfa și fără mine, spuse ea.

Laring nu știu ce să creadă :

— Nu se mai arată prea interesat. Nici el nu stă bine cu nervii... Ne-ați tras tuturor o sperietură, miss Perryman. Credeam că o să vă condamne. Totul nu a fost decît o înscenare diabolică a lui Bradley. De aceea l-a introdus înainte pe nenorocosul de Smith ; ca să demonstreze judecătorului ce gravă a fost fapta dv. Apoi s-a răzgîndit. A apreciat că contrabanda cu zaharină nu e o mare scofală.

— Zaharină ați spus ? Mă luați cumva peste picior ?

Însoțitorul ei nu știu ce să răspundă și i se păru că este mai prudent să tacă. Pe măsură ce timpul trecea, lui Ann îi bătea inima din ce în ce mai tare.

Laring oftă adînc.

— Eu însumi mă întreb deseori, dacă fac bine ceea ce fac, dacă nu sînt cumva un fel de cauză a tuturor relelor. În realitate, asemenea gînduri nu îi trecură niciodată prin minte

— Nu am de ales, însă. De curînd a apărut o carte în franceză. Îi spune „Corpul meu îmi aparține“. Poate ați citit-o. Expune cît se se poate de clar chiar concepția mea despre viață. Are cineva, o persoană, societatea, guvernul, dreptul de a-mi prescrie ce plăceri îmi sînt permise și ce plăceri nu ? Are cineva dreptul să îmi interzică mie whisky-ul sau dv. parfumul ?

Ea întrevăzu un moment prielnic și atacă :

— Sau, de exemplu, cocaina ?

Întrebarea îl puse în mare încurcătură.

Cînd se referea la așa ceva, el spunea numai „marfa“ sau „kocs“.

— Exact ! răspunse el. Personal, problema asta nu mă interesează, dar pot să îmi imaginez că există oameni care găsesc o mare plăcere cînd consumă așa ceva, poate, chiar cea mai mare plăcere din viața lor. Nu-mi găsesc nici o vină, cînd mă gîndesc că îi ajut să-și satisfacă dorințele. Există caractere slabe care exagerează. De altfel, există oameni care exagerează cu mîncarea sau băutura.

Ar fi putut adăuga că el însuși este unul care exagerează cu băutura, dar nu îi stătea în fire să-și facă vreo autoanaliză.

Ann asculta deprimată. Dacă l-ar fi întrebat acum direct, dacă face afaceri cu droguri, probabil că ar fi negat vehement — totuși, i-a destăinuit ceea ce a vrut să știe, ba mai mult de atît.

Mașina se strecură cu greu prin aglomerația de pe Marble Arch și ajunse în cele din urmă la Cavendish Square. Ann coborî și trînți portiera. Imediat, Laring spuse șoferului să demareze. Fata porni pe trotuar spre casă. Abia acum observă la doi metri de ea un bărbat stînd întors cu spatele. Fuma. Mări pasul, dar acesta îi tăie calea.

— Frumoasă noapte pentru plimbare, miss Perryman. Era Bradley.

— Da, foarte frumoasă, răspunse ea încet. Ar fi vrut să-și continue drumul, dar polițistul avea chef de vorbă.

— V-ați distrat bine la cămin ? Cred că aveți o influență binefăcătoare asupra acestor duri. Cînd vă văd devin blînzi și sentimentali.

Ea făcu o grimasă, auzind cuvîntul cu care îl caracterizase pe el în sala tribunalului.

— Le-au dat lacrimile și s-au hotărît ca de acum înainte să taie lemne cu patru șilingi pe oră și să renunțe la acțiuni ilegale. Pînă la urmă, însă, nu vor rezista tentațiilor. De fapt, altul este motivul pentru care v-am așteptat la ora asta. Am auzit că se învîrte prin împrejurimi un scripcar.

— De ce nu-l arestați ? întrebă ea, recăpătîndu-și prezența de spirit.

— Arestarea fantomelor ar fi un act contrar regulamentelor. L-ați văzut cumva pe Li Joseph ?

— Poate dv. !

— Deloc !

— Cine v-a spus că am fost la cămin ?

— V-am urmărit, recunosc el. Am fost pe urmele dv. și la dus și la întors. La Marble Arch a trebuit să vă opriți din cauza înghesușiei. Eu mi-am făcut loc și am trecut. ca orice polițist.

Ea se strădui să zîmbească.

— Ce ați mai vînat de cînd nu v-am mai văzut ?

— Spărgători și hoți de buzunare ; răufăcători veritabili ce nu se dau în lături de la nimic, exceptînd doar contrabanda cu zaharină.

— V-ați purtat frumos cu ei, nu ?

— Da ! Sînt mărinimos de felul meu, spusese el cu prefăcută gravitate.

— Nu-i nici o plăcere să bagi un spărgător la beci, să-l învelești și să-l ții de mîină pînă adoarme. După aceea să-i arunci șpe-raclul și să te prefaci că nu ai găsit nimic, îl zeflemisi ea.

— Ha ! Sînt un adevărat cavaler. De fiecare dată cînd vreun infractor prins de mine ia douăzeci de ani, adorm plîngînd.

Farurile unei mașini aflată la zece metri mai înapoi semnalizară scurt.

— Mă cheamă datoria, domnișoară, explică el. Noapte bună !

Bradley se întoarce și pleacă în direcția autoturismului. Urcă în el și acesta demară iute. Era cel al grupei sale de intervenții.

Ann urcă repede în apartamentul ei. Era bine dispusă acum. Mark era la el în sufragerie. Înainte de culcare intră să îl salute.

— Unde ai fost la ora asta ? o întreabă el.

— M-am plimbat puțin. Despre întâlnirea cu Bradley nu suflă o vorbă.

Mark McGill era mai versat decît Tiser și metodele sale de a se răzbuna mult mai eficiente. Un argument în acest sens îl constituia faptul că o dată un necunoscut a reușit să slăbească piulițele de la roțile mașinii lui Bradley. În timp ce rula cu șapte zeci de kilometri pe oră pe Great West Road, o roată din față se desprinsese, mașina era cît pe aci să se răstoarne, dar, ca prin minune, își menținu echilibrul. Ocupanții ei scăpară nevătămați.

Într-o altă noapte, în timpul unei urmăriri printr-o suburbie a Londrei, mașina se opri brusc din cauza unei sîrme întinse de-a curmezișul străzii.

Autoturismul tip sport pe urmele căruia erau, reuși astfel să scape. Noroc că șoferul mașinii de intervenții a zărit sîrma în lumina reflectoarelor și a frînat brusc. S-a spart doar parbrizul.

Cu o altă ocazie, cînd Bradley se întorcea acasă, de data asta însoțit, țîșni pe lîngă el în mare viteză un autoturism de două locuri. Din interior a fost trasă asupra lui o rafală de

pistol automat. Nu ar fi aflat nimeni despre acest atac, dacă unul dintre gloanțe nu ar fi trecut prin geamul unui salon de dans din apropiere și nu i-ar fi zgâriat urechea ospătarului care ducea băuturi la o masă.

Scotland Yard-ul asista îngrijorat la creșterea fără precedent a infracțiunilor cu violență. Răufăcătorii înarmați erau pînă atunci destui de rari. De regulă, era vorba doar de amatori aflați în momente de disperare. Acum, însă, se făcea simțită prezența unor profesioniști.

Bradley îi cunoștea pe infractori la fel de bine ca pe propriile buzunare. Nu îi păsa nici de amenințările lor. Știa că după ispășirea pedepsei, ieșeau din închisoare cu gîndul de a o lua de la început și aveau nevoie de liniște, nu de conflicte cu polițiștii. La începutul carierei sale, unora le ajutase soțiile, dar își atrăsese din această cauză fel de fel de calomnii.

Nu își făcea iluzii în legătură cu hoții sau spărgătorii. Nu îi ura, nici nu îi disprețuia.

Se străduia doar să îi izoleze de societate. Știa felul cum operează hoții de buzunare ; acești indivizi cu aspect nevinovat, care se urcă în omnibuze aglomerate și sustrag bani din gențile și poșetele celor neatenți. Lucrau în bande. Unul dintre ei avea rolul de a-l neutraliza cu un pumn pe păgubașul care ar observa prea repede furtul și ar da alarma.

Se trădau între ei ori de cîte ori aveau ocazia. Ideea de onoare le era cît se poate străină. În îndeletnicirea lor erau mînați de cele mai meschine calcule și numai de sctea de cîș-

tig. Pentru un preț bun erau în stare să își „toarne“ și pe propriul frate, chiar dacă fapta asta îl putea costa viața.

Poliția urmărea fricțiunile dintre ei și deseori le exploata. Pe cei dispuși să dea informații îi lăsa să-și vadă nestingheriți de infamiile lor afaceri. Dar pînă într-o zi, cînd tot în urma unei trădări puneau mîna și pe cel mai zelos delator.

În Yard avu loc o discuție la care participă și Bradley.

— Afacerile lui McGill au mai scăzut în intensitate. Acum are o perioadă de expectativă. Probabil s-a speriat din cauza pățaniei lui Ann Perryman.

— Păcat că nu puteți face pe nici unul dintre oamenii lui să vorbească, îi reproșă lui Bradley un șef.

— Nu sînt șanse. Nu e nici unul atît de aproape de el, ca să știe ceva compromițător.

— De ce nu încercați ceva cu această Perryman ? interveni un alt interlocutor.

Bradley deveni mai rigid.

— Ce vreți să spuneți, domnule ?

— Probabil țineți prea mult la principii, sublinie acesta și zîmbi.

— Să lăsăm aprecierile și să ne rezumăm la starea de fapt. Pe McGill voi pune mîna, chiar dacă nu pentru comerțul cu narcotice.

La scurt timp după această discuție, un agent îl anunță pe Mark că poliția a renunțat să mai caute centrul acestui trafic ilegal. Cu excepția controalelor de la ieșirile din marile

orașe, autoturismele nu mai erau nicăieri controlate. Efectivele care făceau astfel de filtre fuseseră reduse. În marile gări, de asemenea : doar doi, trei subofițeri mai aveau sarcini pe linia depistării dăunătoarei mărfi.

Mark începu să caute contacte cu afaceriști belgieni și germani. Cea mai mare parte a cocainei care îi parvenea, tranzita Belgia. Riscurile legate de controalele vamale erau mari. Se impunea găsirea de noi metode. Dat fiind faptul că Ann ieșise din joc, iar poliția de coastă supraveghea chiar și spațiul aerian, obstacolele ce le întâmpina păreau de netrecut. Din mulțimea de hoți și samsari care mișuna în zona portuară și la gurile Tamisei nu găsisse pe niciunul care să îi inspire încredere. Acum avea nevoie de un om de încredere la care să depoziteze în siguranță marfa.

Într-o dimineață servea micul dejun împreună cu Ann. Pe un ton nepăsător îi făcu următoarea propunere :

— Mă bate gândul să-mi cumpăr o casă la malul apei ; undeva între Toddington și Kingston, cu o pajiște frumoasă pînă la mal. Ți-ar place așa ceva ?

— Sună încîntător ! exclamă ea fără să îl privească.

— Afacerile aproape că au murit. Cheltuiesc bani și de cînd nu mai circuli alții nu am mai cîștigat. O casă la malul Tamisei ar fi o treabă excelentă, dar să fie plasată chiar între ecluze.

Abia acum Ann ridică privirile și îl fixă surprinsă.

— Cauți un om care să îl înlocuiască pe Li Joseph ? O femeie ar fi excelent, nu ?

Mark se înroși la față.

— Nu înțeleg ce vrei să insinuezi...

— Ce-mi ceri să fac într-o astfel de casă ? Să fiu avanpostul tău secret pentru trafic...

— Nu știu ce să mai cred despre tine, Ann. Vrei să spui că... Aici tăcu ; nu îi veni în minte nimic potrivit.

Ea zîmbi.

— Bănuiesc că ești în căutarea unui alt adăpost în locul lui „Lady's Stairs“, un loc unde să aducă oamenii marfa. Ideea nu e cea mai fericită. Nu sînt potrivită pentru a face contrabandă.

— Nici vorbă de contrabandă, replică el, fără chef. Ești nostimă, nu glumă ! Ori de cîte ori vreau să fac ceva pentru tine, ți se pare că în spate se ascund interese meschine.

— Vrei să spui ; de cîte ori încerci să-mi faci o plăcere ! Nu, Mark ! Chestia asta nu e pentru mine. Sînt cunoscută acum ca un cal breaz. Pe Bradley l-am infuriat. Mi-ar su-praveghea orice mișcare. O confruntare cu poliția și una cu tribunalul îmi sînt de ajuns... E groaznic, Mark ; închisoarea aia !

Mark înghiți sec. Nu mai simțise de mult timp așa o deziluzie. Dacă ar fi convins-o, afacerea ar fi demarat iarăși. Marfa putea fi preluată chiar pe fluviu și adusă cu o barcă cu motor pînă la noul adăpost. De acolo, totul ar fi fost simplu.

Simți un fel de răutate și spune :

— Bradley s-a amoretat de tine, așa-i ? Doar așa ai spus la tribunal. E ciudată o astfel de stare pentru un om ca el. Pînă acum e posibil să-i fi trecut febra sau poate a jucat teatru. Poate a vrut să afle de la tine cine știe ce. Cert este numai faptul că poate să te sufere.

Ann a vrut să îi dea o replică, să îl convingă de contrariul, dar se stăpîni în ultimul moment.

— Ce-ai vrut să spui ? o întrebă el.

— Nimic ! i-o tăie Ann, ridicîndu-se de la masă. Ajungînd în apartamentul ei, dădu cu ochii de cele două fotografii înrămate. O scoase pe a polițistului și o rupse în bucățele mărunte. Nu simțea nici un pic de ură și renunțase să mai creadă că el i-ar fi omorît fratele. De faptul că îi făcuse curte, era însă convinsă. Nu jucase teatru deloc, pusese în joc ceva mult mai serios din ființa lui. Mark nu înțelegea. Era superficial. Încet, încet pricepu cît este de nefericită.

După plecarea ei bruscă, Mark rămase în continuare la masă. Virî mîinile în buzunarele hainei și rămase pe gînduri cu privirile pironite în gol.

Chiar dacă nu îl iubea, Ann începuse să aibă oarecare simpatie pentru Bradley. Cum va evolua acest sentiment, era greu de apreciat acum. Era însă convins că în el nu mai are pic de încredere. Încercările făcute pentru a i-o recîștiga dăduseră greș. O alianță între Ann și Bradley ar însemna un dezastru

pentru el. Respinse gîndul unui proces în care ea ar putea juca rolul martorului acuzării. Dar în practică exista obiceiul ca mărturiile cele mai zdrobitoare să fie făcute în birourile Scotland Yard-ului, nu în sălile de judecată. Ann ştia mult mai multe despre afacerile lui, decît îşi închipuia ea. Chiar dacă nu ştia precis ce „împrăştiase“, îi cunoştea pe destinatari. Poate verigile organizaţiei trecuseră prin mîinile ei. Nu se gîndise niciodată să se căsătorească cu ea, dar acum ideea aceasta se impunea de la sine. Şi în cazul că Bradley o iubea, împuşca doi iepuri deodată — reducea la tăcere cel mai periculos martor şi se răzbuna şi pe bărbatul pe care îl ura cel mai mult. Altminteri, căsătoria nu valora mare lucru în ochii lui Mark şi nu se gîndea la o legătură de durată.

Recent îi ajunseseră la urechi veşti nu prea îmbucurătoare. În ţară, activitatea poliţiei nu se prea făcea simţită, dar în marea metropolă operaţiunile de depistare a traficantilor de droguri se ţineau lanţ. Scotland Yard-ul organiza razii şi scotea la lumină din cotloanele întunecate ale delincvenţei duzini de bărbaţi şi femei. Care dintre ei simţea apropierea pericolului se salva întocmai ca şobolanii de pe corăbiile ce se scufundă. Hoţii de automobile şi tăinuitorii de mărfuri furate au fost primii care au simţit pe pielea lor zelul poliţiştilor. Într-o seară îi telefonă disperat un cunoscut hoţ de maşini, care îi fusese cîndva foarte util şi îi ceru o întîlnire.

— Acum au luat la pieptănat portul, îl spuse acesta de cum îl văzu. Au cotrobăit depozitul lui Bergson și l-au ridicat și pe el și pe băiatul lui. Am prins o frîntură din care reieșea că vor scăpa netunși, dacă șoptesc cîte ceva despre praful tău de strănutat.

— A pronunțat vreunul numele meu ? întrebă Mark.

— Nu s-au rostit nume, dar s-au făcut aluzii. Te-ai folosit vreodată de oamenii lui Bergson la „împrăștiat“ praful ?

— Nu !

— Cuiul e altul : băieții cred că depozitul a fost luat cu asalt din cauza afacerilor tale și sînt supărați. Mașinile mele au dispărut ; am apucat să le trimit la Birmingham. Tu cum stai cu garajul ?

Mark avea trei garaje, toate închiriate. Aproape niciunul nu-și merita numele. Mai degrabă erau niște grajduri de cai, cărora le dăduse altă întrebuințare. Depozitase acolo și articole pe care nu și-ar fi putut permite să le țină în casă, fără a se expune unor riscuri.

— Nu mai am nici o mașină, răspunse el, încordat ; cel mult două, dar figurează pe alte nume.

— Vreau să-ți spun doar atît ? Fii cu ochii în patru ! Și mai e ceva. Bătrînul Sedeman știe ceva despre tine ? Iese azi afară și e pus pe fapte mari. Era prieten la cataramă cu Li Joseph. La el își ducea zilele atunci cînd nu se tîra prin cămin. Cam ce știe ?

— Nimic ! replică Mark mînios.

Apariția unei a treia persoane îl făcu pe Mark să scurteze discuția și să dispară la adăpostul întinericului. Se întoarse îngrijorat acasă. Stătu mult timp privind pierdut la jocul flăcărilor din șemineu, fumînd țigară de la țigară. La un moment dat își aduse aminte de un etiu pe care îl primise după-amiază. Îl scoase din seif, îl deschise și privi obiectul scilipitor așezat pe pernița albastră de mătase, apoi îl chemă pe Ledson, cameristul său. Acesta nu era prea bine dispus; era tîrziu și cu mult peste ora la care își termina programul. Întocmai ca și ceilalți servitori ai lui Mark, nu locuia în același imobil cu stăpînul.

— Ledson, roag-o pe miss Perryman să dea o fugă încoa.

— Am auzit ușa scîrțîind mai demult. Nu cred că e acasă.

Mark se zbîrli la el.

— Lasă prostiile! Du-te și vezi!

Chiar dacă uneori se purta urît cu ei, servitorii îi dădeau ascultare lui Mark, fiindcă îi plătea bine.

Ledson dădu să iasă, dar se ciocni cu Tiser care tocmai trecea pragul, venind la Mark. Era transpirat de parcă alergase.

— E acasă mr. McGill? șopti el. E în toane bune? Spuneți-mi, mr. Ledson.

— N-aș putea spune, sir. Să îi spun...

— Nu! Am să-i spun personal.

Tiser se furișă în cameră. Un timp oarecare, Mark nu îi observă prezența.

— Ce draçu vrei iar? izbucni el cînd îl văzu.

Tiser era speriat, însă asta nu însemna nimic deosebit. Se apropie umil de Mark, frecându-și mâinile.

— Ce crezi ? De ce-am venit ? Poliția a făcut o razie în cămin.

Mark se încruntă

— Bradley ?

— Nu ! Unul din oamenii lui. I-a „săltat“ pe Benny, Alky și Lew Marks, se lamentă el ; unii dintre băieții cei mai de ispravă. Nu făcuseră nimic. Este strigător la cer. Încă un caz de persecuție a unor oameni nevinovați. Bieții de ei, ședeau și beau bere...

— Sper că n-au găsit pic de marfă, nu ? Ți-am spus clar ! În cămin nu intră nimeni cu praf de strănutat.

— Dar, te rog ! Știi doar că nu suport așa ceva, deși nu mă crezi. Îmi bat capul de dimineață pînă seara acolo, cum să fac să fie bine... dar viața mea e un chin. Mă străduiesc să mă achit cît mai bine...

— Lasă flecăreala ! Ce s-a întîmplat în timpul raziei ? se răsti el.

În clipa asta, în cadrul ușii apăru Ann.

— Hallo ! Iubit-o ! o salută el schimbînd brusc tonul. Aici e bête noire a ta. Suport-o așa cum e ; cu toate grijile și tristețea ei.

Tiser zîmbi lingușitor. Știa că în prezența ei va suporta mai puține insulte.

— Bună seara, miss Ann ! Arătați minunat, glăsui el pe un ton ciudat.

— Ai vrut să-mi spui ceva, parcă. Să vin mai târziu ? îl întrebă ea pe Mark fără a-i da celuilalt vreo atenție.

— Nu ! Rămii ! Tiser era gata de plecare. A venit doar să mă anunțe că poliția a făcut o descindere la cămin și mi-a arestat câțiva oameni.

Ann nu schiță nici un gest. Întrebă doar :

— De ce ?

— E în legătură cu un incident de-acum o săptămână, sări Tiser. Câțiva inși au vrut să-l atace pe Bradley.

— Și l-au atacat ? întrebă ea îngrijorată. Era cât pe ce să se dea de gol și să spună : „Nu mi-a spus nimic despre asta“. Făcu o grimasă și continuă :

— Ce josnic !

Tiser rămase descumpănit.

— Da ! Din nefericire... Ah ! Din fericire nu a fost atins. Au vrut să-l taie cu un brici. O întâmplare foarte neplăcută.

— Ai știut că puneau la cale așa ceva ? întrebă Mark, palid de furie.

— Habar n-am avut ! Pot să jur. Băieții s-au infuriat, fiindcă prietenii lor au luat nouă luni.

— Ah ! Și tu n-ai știut nimic ? Tu ai pus asta la cale, cap sec !

— Aveți idee cine l-a atacat ? întrebă Ann.

Tiser zîmbi jenat și mormăi ceva despre niște zvonuri, nu ar fi nimic sigur.

— A fost rănit ?

— N-are nici o importanță ! se răsti Mark.

Măcar de i-ar fi tăiat beregata. Ar fi un rost, dar așa ? Enervat la culme, uită de prudență. Ești un tembel, Tiser, țipă el. Dacă le-ai fi dat ceva să sugă înainte și le-ai fi băgat o pîrîitoare în buzunar, nu ar mai exista nici un Bradley acum.

— Să sugă ? se nedumeri Ann.

— Alcool, desigur ! Tiser servește-te cu un pahar, înainte să cazi lat aici pe covor.

Tiser nu se lăasă rugat. Își turnă whisky într-un pahar de apă și zise :

— E de mirare că șefii lui nu-l zboară din Scotland Yard. Scoase un etiu din buzunar. Îl deschise și Ann văzu că este plin cu decupaie de presă. Începu să citească :

— „Scenă spectaculoasă la tribunal ! Detectivul îndrăgostit de acuzată !“... „Dragoste dincolo de gratii...“.

Dintr-o mișcare, Ann îi smulse bucățile de ziar din mîină. Ochii ei îl fixau mîinioși.

— Căutați-vă alt subiect de amuzament, nu persoana mea.

— Da ce s-a întîmplat ? se uită Mark uitmit.

— Nu-ți dai seama că mă bagi în aceeași oală cu Bradley ? Vrei ca el — și arată spre Tiser — să facă haz de mine cu prietenii lui ?

— Acum o săptămîină nu prea îți păsa... Nu știu ce e cu tine în ultima vreme. La cea mai mică aluzie sări de doi metri.

Tiser începu să se scuze :

— Miss Perryman, sînteți ultimul om pe care mi-aș permite să îl jignesc. Am strîns

tăieturile din ziar doar ca să le păstrez ca niște documente.

— Lasă, lasă ! Nu-mi spune mie că nu ai arătat amicilor tăi comentariile astea, remarcă Mark.

— Toate astea au început să mă plictisească, accentuă Ann. Cine a fost arestat ?

— Cîțiva inși fără importanță, o asigură Tiser iute. Bradley susține că i-a recunoscut, ceea ce este o minciună.

Mark îi aruncă o uitătură piezișă.

— Cine te aude, crede că știi mult mai multe. Făcu o pauză și schimbă tema.

— Ann, am un mic cadou pentru tine. Ultima vînzare a adus un cîștig frumușel.

Ea îl întrerupse cu un gest de refuz.

— Mai bine nu pomeneai acum despre afacerile noastre. Dar presupun că mr. Tiser știe destule, așa că nu mă mai feresc. Am lucrat pentru tine aproape un an. Pînă la incidentul cu arestarea am făcut douăzeci de voiaje în mai multe orașe din țară, dar de fiecare dată am avut puțină marfă asupra mea ; maximum doi pfunzi.

— Și ce-i cu asta ? o întrerupse Mark, vădit jenat.

— Deci, în total ar fi patruzeci de pfunzi sau șase sute cincizeci de uncii. Tu însuți mi-ai spus că din contrabanda cu zaharină profitul realizat este de trei șilingi pe uncie. Într-o lună, asta ar însemna o sută lire profit cu tot cu suma convenită mie, care valorează cam tot o sută de lire

— Un câştig bun pentru orice firmă, interveni Tiser.

— Oricum, nu numai tu ai distribuit marfa. Au mai fost şi alţi asociaţi pe care nu îi cunoşti, adăugă Mark. Se duse la şemineu, luă de pe suportul de marmură un portofel şi i-l întinse.

— Pot să mă uit înăuntru ? întrebă ea.

— Desigur !

Deschise portofelul şi scoase strigăte de uimire.

— Extraordinar ! Diamante octogonale ! Extraordinar !

— Nu-i chiar aşa de extraordinar, spuse Mark. Au fost lucrate de un bijutier.

Tiser murmură şi el ceva, arătându-şi entuziasmul.

— Diamante octogonale, murmură Ann, căznindu-se parcă să îşi aducă aminte de ceva. Aha ! Acum vreo două luni a avut loc un jaf armat în Bond Street. Printre altele au fost furate şi astfel de diamante. Un bărbat pe nume Smith l-a împuşcat pe vânzător...

Mark se făcu alb la faţă.

E ridicol ce spui. Asemenea diamante sînt cu miile. Bănuieşti că aş putea fi amestecat în vreo treabă...

Ea îi dădu portofelul cu un gest hotărît înapoi. În ochi nu avea decît silă.

— Eram în clădirea tribunalului cînd a fost adus Smith, spuse ea încet. Ne-au vîrît înapoi în arest ca să nu-l vedem pe criminal. A fost îngrozitor !

— Ce ai, Tiser ? Ai înnebunit ?

Acesta făcu o mișcare cu capul arătînd spre ușă. Era pierdut complet și arăta doar că vrea să plece.

— Bine, o să discutăm mai tîrziu, continuă Mark.

Ann trebui să îi suporte strîngerea de mînă, sudoarea rece a pielii.

— Mă duc să le duc ceva de mîncare celor din arestul poliției. Altfel, vor muri de foame. Noapte bună, miss Perryman ! îngăimă el.

Mark așteaptă pînă se închise ușa. Se întoarce spre Ann și spuse :

— Așează-te și fii calmă. Ceva nu e în regulă. Ce e cu tine ? Ea își puse poșeta pe masă și făcu cîțiva pași spre șemineu.

— Nici eu nu știu prea bine.

Mark socoti că e momentul să exploateze pesimismul ei.

— În ceea ce privește cîștigurile noastre, să știi că ai dreptate. Nu sînt cine știe ; m-am gîndit să mai reduc din cheltuieli.

Ea privea jocul flăcărilor din șemineu.

— Desigur, cele mai multe cheltuieli sînt din cauza mea.

— Așa e ! zîmbi el. Locuința ta costă o mie de lire pe an.

— Știi doar că întotdeauna mi-am dorit o locuință mai ieftină.

El rîse în hohote, ceea ce i se întîmpla rar.

— Nu-ți fie teamă. Nu te arunc în stradă. Însă, aici, în apartamentul meu sînt două camere pe care nu le folosesc niciodată.

— În apartamentul tău ? îl privea ea mirată. Vrei să spui că ar trebui să mă mut aici ?

— Ar fi cît se poate de convenabil, continuă el, dar Ann clătină din cap.

— Pentru mine nu ar fi mai ieftin.

— Oricum, mi se pare absurd să locuim amîndoi în cîte un apartament mare, de care nici măcar nu avem nevoie.

Ei nu i se păru absurd, dar, într-un fel, îi dădea dreptate.

— Bine ! Costă mult, nu ? Dar, îmi dai voie să-ți spun sincer ceva ?

El așteptă.

N-am nimic împotrivă să mă mut în altă parte, răspunse ea.

— Să locuiești separat ? Crezi că se bîrfește pe seama noastră ?

Ann rîse ușor.

— Nu mă impresionează cîtuși de puțin. Personaje ca Tiser nu merită mare considerație.

Mark se apropie de ea și îi puse mîna pe umăr.

— Ce e cu tine, Ann ? Crezi că există oameni care au impresia că trăim amîndoi ? Poate Bradley ?

Ea îl privi în ochi.

— Adevărat ?

— Da ! La tribunal chiar l-a luat gura pe dinainte.

Ann negă din cap. Nu credea o iotă.

— Nu ! A spus doar : „Sînteți pe aceeași pantă“. Era furios pe mine. Dar că aș trăi cu

tine, nu-i trece prin cap așa ceva. Dacă aş şti precis că bănuieşte așa ceva...

Mark o luă de umeri şi o scutură ușor, dar spre decepția lui, ea se eliberă calmă.

— Ştiu ! L-ai strînge de gît. Ai vrea să i-o plăteşti acestui porc, așa cum vreau şi eu. Părerea mea e că nimic nu l-ar leza mai tare, decît dacă ți-ai schimba domiciliul.

— Asta m-ar leza însă şi pe mine, spuse ea în şoaptă.

Mark făcuse pauză. Îi veni o altă idee.

— Să ştii că Bradley e un soi de pasăre ciudată. Cu Ronnie m-am întreţinut ore în şir discutînd despre el. Treptat ei se împrieteniseră. Ce s-a întîmplat cu ei în ultimele săptămîni, nu mi-am putut da seama.

Ea îl scruta atentă. El nu avea cum să mai dea înapoi.

— Eh ! Chiar prieteni adevăraţi nu erau ei...

— Ba, din contră ! Mi-ai spus că îl ura, fi reproşă ea.

— Asta așa e ! întări el, dar nu putu să o convingă.

— Nu mai cred că el l-ar fi ucis pe Ronnie. Mi-e din zi în zi mai greu să cred așa ceva. Bradley a ținut să-mi spună că erau prieteni. Oare, există prietenie adevărată, Mark ? Nu ştiu ce să mai cred. Mă chinuie fel de fel de întrebări, care mă lasă mută.

— De ce ? se miră el.

Ar fi vrut să spună ceva. Simţea, însă, că nu o mai are în fața lui pe Ann cea de altă

dată ; era într-o înfundătură căreia nu îi întrezărea capătul.

Ea se rezemase de șemineu și își mușca buza de jos.

— Nu există nici un dubiu în privința afirmațiilor lui Bradley. Nu referitor la Ronnie, ci la marfa de care m-am ocupat eu... cum a fost cea parașutată din avion. Au fost stupefiantе, nu ?

Nu mai avea nici o îndoială. Făcuse o descoperire uluitoare. Plasa țesută de Mark în jurul ei, din minciuni și confuzii, se ruptesе. Când ? Nu știa exact. Cu o săptămână înainte ? La tribunal ? Din tot ce aflase zi de zi și pusese cap la cap. Poate.

El zîmbi larg, vrînd să o aducă la sentimente mai bune.

— Crezi cumva în basmele polițistului ? Minte de îngheață apele. E mai priceput la intrigă decît un delincvent cu experiență. Așadar, stupefiantе ! Cea mai abjectă acuzație.

— Mult timp nu am crezut. Am avut încredere deplină în tine. Ideea că voi continua niște afaceri ale fratelui meu, m-a cîștigat de la început. A fost cea mai mare prostie.

Ann privea într-o parte. Nu o mai interesa reacția lui. Mark nu se mai putea baza acum decît pe o voce calmă, sigură.

— Picătura prin insistența ei, găurește și piatra, replică el. Acest Bradley a distrus încrederea dintre noi. Ann, acest om a început să însemne pentru tine mai mult decît e cazul !

Ea clătină din cap.

— Nu-mi iese din minte acel Smith. L-am văzut printre gratii. Era ca un animal turbat.

— Ieri a fost condamnat la moarte, preciză Mark impasibil. După cîteva clipe strigă tare :

— Cine face ca el, ca el să pătească ! L-a căutat pe mr. Steen, l-a găsit.

— Mark ! exclamă ea speriată.

El rînji.

— Noroc că nu a fost Tiser cînd ne-am întîlnit cu el. Ar fi făcut apoplexie.

— Ai nervi de oțel, Mark !

— Nu ! Mai ceva ; nu am deloc ! spuse el vesel. Și în ceea ce privește locuința, sînt sigur că o să-ți placă aici. Nu e obligatoriu să mă vezi prea des. Numai cînd dorești. Am să angajez și alți servitori.

— De ce ?

— Să fie totul nou !

— Înțeleg ! rise Ann.

Erau aproape unul de celălalt. Dacă întindea mîinile ar fi putut să o cuprindă în brațe. Deodată simți un impuls brusc. Într-o clipă o strînse în brațe și o sărută pe obraz. Ea nu se feri. Rămase însă rece, distantă. Se simți descurajat și îi dădu drumul.

Tînăra se apropie de masă, deschise poșeta și scoase un pistol.

— Îl vezi ? îl întreabă ea.

— De ce porți la tine așa ceva ? se uită el cu ochi mari și răsufllarea tăiată.

— Dacă mai îndrăznești vreodată să mă săruți, te împușc. Nu fac scene, nu țip, dar

vreau să-ți fie clar. Nu te mai atingi de mine.

— Mult zgomot pentru nimic ! se bîlbîi el.

— Pentru mine e important ! i-o întoarse ea și ieși din încăpere.

Pe coridor se întîlni cu un domn în vîrstă, cu un aer patriarhal.

— Bună seara, tînăra și fermecătoare doamnă ! o salută Sedeman, în stilul său princiar. Iată-mă-s, proaspăt ieșit din închisoare ! Dv. ați fost mai norocoasă.

— Mi-a părut rău cînd am auzit sentința ; am regretat ceea ce ați pățit.

Sedeman stătuse la păstrare trei săptămîni, fapt de care, acum, părea să nu se jereze deloc.

— Știți cum sînt polițiștii. Nu se dau în lături de la nimic, atunci cînd le intră în cap să nenorocească un om cinstit. Cred că am să scriu o carte despre asta.

Mark apăru în capătul coridorului. Zărin-du-l pe Sedeman aproape se bucură, deși în mod normal, vizita lui nu avea de ce să îi facă plăcere. Se bucură, însă, fiindcă datorită lui, Ann acceptă să se întoarcă iar în apartamentul lui.

Fără să-și poată explica de ce, Ann simți un fel de simpatie pentru acest bărbat în vîrstă, în care erau prezente deopotrivă și noblețea obîrșiei dar și josnicia îndeletnicirilor sale de cîteva decenii bune.

— V-ați concediat servitorul ? întrebă Sedeman. Părea un flăcău de treabă.

Mark arătă spre dulap.

— E acolo ceva de băut. Unde v-ați adăpostit acum ?

— A trebuit să plec de la pensiunea în care stăteam. Soțul patroanei m-a amenințat. I s-a părut că i-am făcut acesteia ochi dulci și știi cum e în situații de astea.

Pe Ann o surprinse nerușinarea acestui cavalier tomnatic și exclamă :

— Sînteți incorigibil ! Nu vă mai poate ajuta nimic.

— Omul speră cît trăiește, răspunse el ridicînd paharul.

Evident, musafirul voia să rămînă singur cu cel la care venise. Ann găsi un pretext și se retrase. Din ușă îi mai puse o întrebare lui Mark :

— Ce mai zici acum, după pățania lui mr. Sedeman, despre bărbații care locuiesc sub același acoperiș cu femei mai trăgătoare ?

Nu așteptă nici un răspuns. Închise ușa.

— Ce vînt te-a adus ? se răsti gazda la proaspătul lui musafir.

— Am nevoie de ajutor. Luni trebuie să plătesc o factură ce nu suportă amîinare. E a medicului meu.

— Cît timp va mai dura treaba asta ?

— Veșnic ! replică Sedeman calm.

În privirile lui McGill sclipi un gînd uci-gaș. Interlocutorul nu păru impresionat.

— Credeți că mă voi lăsa șantajat la nesfîrșit ? mîrîi el. Nici nu cred că ați văzut ceva la „Lady's Stairs“.

— Am afirmat eu așa ceva ? se miră celălalt. Eram însă în imobil. Și lucrul ăsta l-ați

aflat mai întâi de la mine. Făceam pe curierul pentru bietul Li. Tocmai compusese o epistolă interesantă pentru Scotland Yard. Li se hotărîse să vă toarne. Eu aşteptam jos...

— Li Joseph a şters-o, răspunse Mark, accentuînd pe fiecare cuvînt.

— Şi încă într-un mod foarte zgomotos.

McGill se duse la uşă să vadă dacă este închisă.

— Cu Li am încheiat socotelile. De ce nu aş face la fel şi cu dv. ?

Sedeman mormăi ceva despre respectul datorat bătrînilor.

— Ştii încă ceva, continuă Mark. În tot ce spuneţi nu faceţi decît aluzii. Imaginaţi-vă că sar întîmpla ceva şi Tiser s-ar apuca să cînte. V-ar înfunda definitiv o chestie ca asta.

— Mr. Tiser nu ar putea fi în stare de o asemenea infamie. N-ar putea să muşte mîna care ne hrăneşte.

— Asta ar schimba complet situaţia.

Sedeman nu răspunse pînă ce Mark nu îi umplu paharul.

— De văzut, nu am văzut nimic, numai am bănuit. V-am prezentat ideile mele şi mi-aţi promis sprijin ; iar faţă de oamenii care sunt drăguţi cu mine şi eu sînt recunoscător.

Mark scoase o bancnotă din buzunar, o pipăi să se convingă că nu sînt două lipite şi i-o întinse.

— Pofţiţi zece lire şi căutaţi să treceţi pe aici cît mai rar. Luaţi şi praful ăsta ; vă veţi simţi bine şi fără multă cheltuială. Îi întinse o cutie galbenă.

— Cu ce vreți să mă ispitiți ? se miră bătrînul. Scoase capacul cutiei și se uită la cristalele albe și mărunte.

— O priză din praful ăsta procură mai multă plăcere decît o sticlă de whisky, stăruie Mark.

Sedeman aruncă cutia în focul din șemineu.

— Sînteți nebun ? strigă Mark și îl apucă de braț. Bătrînul se descotorosi însă ușor de el.

— Ar trebui să vă rup gîtul ! gîfii proprietarul cutiei.

— Încercați numai ! Vă dau un pumn în bărbie și nu vă mai mișcați. Bătrînul avea dreptate. Chiar dacă avea aproape șaptezeci de ani, patruzeci din ei fusese celebru pentru forța mușchilor săi.

— V-am făcut o pagubă de cinci lire, dar ortava asta ar trebui să dispară odată. N-aduce decît nebunie sau moarte. Dacă vreți să mă ispitiți cu ceva, încercați cu whisky și veți reuși.

Pe hol se auziră niște pași apropiindu-se. Sedeman tăcu. În cameră intră Tiser ; livid și făcă grai. Mark îl înșfăcă de guler și îl aruncă într-un fotoliu. Și întorcîndu-se spre bătrîn spuse :

— V-ați luat banii ? Cărați-vă !

— Dar puteți discuta orice în prezența mea, se strădui el să pară amabil.

Mark trase de cordonul unei sonerii. Apăru servitorul.

— Ledson, conduceți pe acest domn, spune el fără să mai ia în seamă spusele lui Sedeman.

După ce ușa se închise în urma bătrînului, Mark se răsuci spre Tiser.

— Ce s-a întîmplat ? tună el.

— Un om de-al nostru a turnat tot la poliție.

— Cine ?

— Un șofer.

— Cine e și ce știa ?

Cînd auzi numele, Mark își aminti de un șofer de camion, condamnat la cîteva luni de închisoare, căruia îi încredințase cîteva transporturi.

— Acum, toată trupa lui Bradley umblă după marfă, articulă Tiser sfîrșit. Noroc că trădătorul nu știa unde este ascunsă. Aflase doar că e într-un garaj din Londra. Acum, Bradley și ai lui au luat garajele la puricat. Tocmai urma să trimitem cea mai mare...

McGill îl întrerupse cu un gest autoritar.

— În garaje au cotrobăit acum o săptămînă.

Situația rămîne însă în continuare periculoasă. Cel mai mult îl îngrijorau frica și lășitatea lui Tiser ; ele îl puteau conduce la cea mai josnică trădare.

— Trebuie să scăpăm imediat de marfă, hotărî Mark.

— Cum anume, dacă mi-e permis să întreb, se lamentă celălalt. Pe toate traseele suspecte circulă echipaje ale poliției. La Seven-

oaks și Staines circulația a fost oprită. Am impresia că ceya nu e în regulă.

— Au pus la cale o razie, nu ?

— Mai mult chiar ! Bradley atacă.

Mark începu să se plimbe în sus și în jos cu mâinile în buzunare.

— Marfa trebuie să dispară din Londra, exclamă el.

— Cine are curaj să o scoată ? Îl va prinde mie în sută.

— Puțin îmi pasă dacă îi va prinde pe drum. Să o scot din garajul meu. Am și o duzină de pistoale acolo.

Tiser încerca să ghicească gândurile patronului său.

— Credeți că ar fi nimerit să mai riscați o dată cu Ann ?

— De ce nu ? Mai bine să găsească marfa în mașină decât în garaj.

Trădarea pe care o plănuia, îl șocă pe Tiser.

— Dumnezeule, nu poți face așa ceva. Dacă o mai prinde Bradley o dată, nu... imposibil !

— De ce nu ? E îndrăgostit de ea. A mai dibuit-o o dată, de ce nu și a doua oară ? Dacă găsesc marfa în garaj, mă așteaptă câțiva ani de închisoare. Ann încasează cel mult șase luni.

— Cum poți să o trimiți pur și simplu în pușcărie ?

— Atunci du-te tu ! îl repezi McGill. Nici tu nu ai primi mai mult de șase luni.

Tiser tăcu. Nu găsea un răspuns potrivit.

Mark trase cordonul soneriei.

— Pot să sun la cămin. Am un coleg care culege informații despre polițiști. Să aflăm unde sînt acum.

Mark clătină din cap.

— Nu de la telefonul meu. Pe Regent Street e un telefon public. De acolo ! Merg și eu.

În clipa aceea intră servitorul.

— Mr. Ledson, aduceți-mi pălăria și pardesiul. Ies puțin în oraș.

Cînd servitorul ieși, Mark îi reproșă interlocutorului său :

— Ești un laș și jumătate. Mai ia un pahar de whisky.

Lui Tiser îi tremurau mîinile așa de tare, încît nu putu să toarne în pahar ; atunci, duse sticla la gură și luă o înghițitură mare.

Ledson se întoarse cu pălăria și pardesiul.

— Spuneți-i lui miss Perryman că vreau să vorbesc acum cu ea. E important !

Acum fiecare minut avea importanța lui. În aer plutea un sentiment de încordare.

Praful cristalin trebuia să dispară din Londra. Pentru această treabă riscantă exista o singură persoană — Ann. Peste cîteva clipe, Mark îi auzi vocea la interfonul din hol. Ieși și el imediat.

Ledson se apucă să facă ordine prin sufragerie. Cîteva bătai în ușă îl întrerupseră.

— Pofțiți ! Intrați, d-le Bradley, spuse el nervos și îl conduse pe detectiv în sufragerie. Mr. McGill se va întoarce repede. Nu mă așteptam să veniți.

- — Unde a plecat ?

— Să dea un telefon. Eu trebuie să mă retrag.

Bradley dădu din cap. Rămas singur, își roti privirile prin cameră, dar nu puse mîna pe nici un lucru. Se uită la fotografiile de pe rama de sus a căminului și își puse întrebarea dacă acest McGill avea pe cineva pe lume sau nu. Deodată auzi cheia răsucindu-se în broșea ușii. Se răsuci. Se aștepta să îl vadă pe Mark, dar în cadrul ușii apărură Ann. Văzându-l aici, tînăra rămase cu gura căscată.

— Bună seara ! o salută el.

— Bu... bună seara ! se bîlbîi ea. Nu știa ce să creadă. Situația i se păru de-a dreptul penibilă.

Servitorul intră și el.

— Bine, Ledson ! Eu am deschis ușa, spuse ea iute. Mi-a dat McGill o cheie de la apartament dimineată. Spuneți-i că am lăsat-o pe aici. Ann lăsă cheia cu un gest demonstrativ pe masă.

— Aveți nevoie de ceva, miss ? o întrebă Ledson.

Ea clătină din cap. După ieșirea servitorului se adresă lui Bradley.

— În mod normal, nu iau niciodată cheile de la apartamentele altora.

— Vă cred ! răspunse el scurt și zîmbi. Se așternu o pauză.

— Nu vreți să luați loc ? o invită el.

Iarăși o pauză.

— Nu știu ce să vă spun ? Aseară, ocazia nu era deloc potrivită, spuse fata.

El pricepu la care împrejurare se referise.

— Cred că nu v-ați simțit bine.

— Hm... nu. E bine să nu credeți altceva mai rău. Sînteți mărinimos. Mă bucur că nu v-am creat dificultăți... cu prostia mea. Luă cheia de pe masă și începu să se joace cu ea. Bradley înțelese că ar fi vrut să îl țină de vorbă, dar nu îi venea nici o idee mai plauzibilă.

— Mr. McGill mi-a dat cheia numai pentru cazul că aş avea nevoie de ceva... cînd nu e el acasă... Uneori uit cîte ceva aici... Dar nu vin des aici.

Afirmațiile ei nu aveau nici un sens. Detectivul începu să se amuze.

— O cheie este foarte practică, observă el.

— Da, dar nu o folosesc des ; o singură dată, chicoti ea nervos. Nici nu știu ce spun... Dar nu sînteți dv. omul care să-mi luați asta în nume de rău.

Bradley credea fel de fel despre mulți oameni, despre ea, însă, numai de bine. După ce auzi asemenea cuvinte din gura lui, se bucură ca un copil.

— Adevărat ? îl întrebă ea încîntată.

— Am o părere mai bună despre dv., decît dv. despre mine.

— Ah ! Nu știu. Aș vrea să repar prostiile din trecut, palma, depoziția de la tribunal.

— A trecut totul. Am uitat, răspunse el iute. Trebuie să-mi promiteți, însă, că în seara asta nu veți mai ieși din casă.

— Să știți însă că nu locuiesc aici. Acesta e apartamentul lui McGill.

— Prea bine ! Promiteți-mi că nu veți părăsi imobilul.

— Nici nu aveam de gînd.

— Promiteți-mi că nu veți ieși din imobil, orice s-ar întîmpla..

Insistența lui o făcu să rîdă.

— Dar dacă arde ?

— Nu fiți absurdă. Rîseră amîndoi.

— Bine ! Vă promit.

— Pe cuvînt de onoare ?

— Pe cuvînt de onoare ! repetă Ann solemn.

Momentul impunea parcă să își strîngă mîna, ceea ce și făcuse. Bradley răsufă ușurat. Un soi de bucurie i se ghici în priviri.

— Mai ales pentru călătorii cu mașina e timpul nepotrivit.

— Ah ! Credeați că aveam de gînd să fac vreo prostie ? Ce mă făceam dacă nu mă întîlneam cu îngerul meu păzitor ? Permis de conducere nu am...

— S-au mai văzut cazuri, cînd pleacă omul în voiaj și fără permis. Nu e o noutate.

— Hm... Posibil... La fel v-ați amestecat și în viața lui Ronnie, ca și într-a mea ?

— Am vrut să-l previn.

Imediat auziră zgomote pe coridor și vocea lui Mark. Cînd intră în apartament se încruntă.

— Dv. aici ?! Ce doriți, mr. Bradley ?

Detectivul nu răspunse imediat. Îl văzu întrînd și pe Tiser și pe încă un bărbat necunoscut.

— Aș vrea să stăm puțin de vorbă, replică el după cîteva clipe.

— Ca între prieteni ? întrebă Mark.

— Depinde.

Mark îi aruncă lui Ann o privire.

— În regulă ! Am să trec mai târziu pe la tine.

— Miss Perryman poate să fie de față la ceea ce am de spus. Este vorba de Li Joseph.

McGill scoase o exclamație de ușurare.

— Ah ! Despre Li ? Am văzut pe cîțiva dintre subordonații dv., ... dar, ia spuneți, l-ați găsit pe Li Joseph ? Din cîte știu, se mutase în Olanda... Avea prieteni pe un vapor olandez ; a plecat cu ei...

— E părerea dv. Noi am renunțat de o lună să-l mai căutăm.

— Abia de o lună ? îl îngîină Mark. În curînd se împlinește un an de la dispariția sa. Sînteți o instituție răbdătoare.

— Una nespus de răbdătoare.

— Mda ! Jocul de-a răbdarea este una din preferințele mele.

— Miss Perryman, Li Joseph vă era simpat, nu ?

— Desigur ! Nu l-am văzut decît cîteva minute, dar mi-am dat seama că aș fi putut să-i acord compasiunea și simpatia mea. Dacă aș fi avut șansa, poate aș fi înțeles și jocul lui cu fantomele.

— Te călca pe nervi cu copiii lui, miss, sîsii Tiser, ascunzîndu-se în spatele lui McGill.

— Ah ! Sînteți aici, mr. Tiser ! V-a băgat groaza în oase, Li, nu-i așa ?

— Ce tot insinuați despre Li ? interveni, Mark sec. Prezența detectivului îl făcea să turbeze ; mai ales că rămase singur câteva minute cu Ann.

— Aveți idee unde e acum ? își urmări Bradley gândul.

— Li Joseph ? Nu. V-am spus eu, d-le inspector să nu mai faceți pe enigmaticul.

— Enigmele aduc cu sine marile dezvăluiri ! concluzionează polițistul. Se îndreaptă spre ușă, vrînd să iasă. Înainte să treacă pragul spuse :

— E o vreme mizerabilă afară, miss Perryman. La revedere, mr. McGill ! Sper să nu ne întîlnim pe Great West Road.

După plecarea lui Bradley se lasă tăcerea.

— Ce-a vrut să spună ? întrebă după un răstimp McGill.

— Omul ăsta e dracu gol ! exclamă Tiser.

— Știe el ceva... vreme mizerabilă... Great West Road...

Mark îl chemă pe Ledson.

— Astăzi nu mai am nevoie de dv. Servitorul dispăru.

Ann se îndreaptă spre ușă.

— Mai rămîi puțin. Nu ai de ce să fii prea obosită ; i se adresă McGill.

— Cum adică ?

— Voiam să te rog eeva în seara asta.

— Cred că eu pot să plec, nu ? îndrăzni Tiser. Nu mă simt prea bine.

— Rămîi acolo unde ești ! O vei conduce pe Ann la gărăj.

— La care garaj ? se miră ea. Și de ce în seara asta ?

— La garajul din Edgware Road, explică Mark. Am dus-o acolo după ce ai rămas fără permis. O păstrez doar pentru situații deosebite, iar acum este o astfel de situație.

Ann se întoarce și luă loc pe un fotoliu.

— Nu mă îndoiesc că ai să mă ajuți, i se adresă el. Sînt în mare încurcătură. În garaj sînt zece kilograme de marfă și douăsprezece pistoale automate. Lădița este în dosul canistrei de benzină.

Tînăra rămase blocată.

— Pistoale automate ?!

— Da ! Le-am primit din Belgia și trebuia să le revînd, reluă el nervos. Tîrgul trebuia făcut azi la Bristol. Încă se mai poate face. Profitul va fi gras. Cumpărătorul le mai așteaptă încă.

— Haideti, domnișoară ! Nu e prima dată cînd duceți la bun sfîrșit astfel de afaceri, crezu Tiser că o încurajează.

— Și Bradley nu e de serviciu, adăugă Mark. Nu o iei pe șoseaua spre Bath, ci spre Uxbridge.

— Imposibil ! răspunse Ann.

— Cum așa ? Nu vrei ?

— Azi nu mai pot ieși din casă.

— Ce-ți veni ? Se răsti Mark.

— Nu pot și gata ! N-am nici permis. Ai uitat amănuntul ăsta.

— Dar, nu știe nimeni. Te-am rugat și eu să-mi faci o plăcere. Ce e cu tine ?

— Astăzi nu mai plec de acasă, repetă ea rar.

— Nu vă dați seama că, dacă nu acționați acum, Mark și mulți alții sînt în mare pericol ? se lamentă Tiser.

— Astăzi nu plec nicăieri. Dacă Mark e acolo, rezolv mîine problema.

— Mîine e prea tîrziu, aprecie acesta. Vino-ți în fire, Ann. Cred că îți imaginezi că nu aș insista, dacă nu ar exista un pericol. În ceea ce te privește, tu nu riști nimic.

— Nu la risc mă gîndesc. Pur și simplu nu ies astăzi nicăieri. Asta-i tot.

— Bine ! Fie cum vrei tu. Mai rămii cîteva clipe. Mark scoase pachetul și își aprinse o țigară.

— Ce-a vrut Bradley de la tine ? o întrebă el.

— Nimic deosebit.

— Mă uimește faptul că stați de vorbă cu acest individ, articulă încet Tiser, ștergîndu-și fața transpirată.

— Dar ce-a spus ? reluă Mark întrebarea ? Ann ridică din umeri.

— Ah ! Ce mai faci ? Unde ești ? Fleacuri.

— Cînd ai venit era aici ?

— Ea aprobă, dînd din cap.

— Ledson te-a anunțat că e aici ?

— Nu ! Eu am deschis ușa!

Mark rîse.

— Oho ! Ce lovitură o fi fost pentru el.

— Nu cred că a însemnat prea mult. Se apropie de pian și apăsă cîteva clape la întîmplare. Apoi se așează pe taburetul din fața pianului și începu să cînte cîteva măsuri din „Lohengrin“.

— Ciudaț e faptul că l-a pomenit pe Li Joseph. Auzisem și așa destule astăzi despre el, spuse ea dusă pe gînduri.

— Într-o astfel de stare nu te-am văzut niciodată, Ann. Termină zdrăngăneala ! Cîntă ceva ca lumea.

— Nu am chef ! Nu știu ce am. Începu iar să cînte.

Mark îi făcu semn lui Tiser să se apropie.

— Ce-o fi azi cu ea ? șopti el.

— Nu pricep ! Acum nu mai stau nici eu prea bine cu nervii.

— Stinge lumina mare ! spuse Ann. Așa nu pot să mă concentrez, să cînt ceva de Chopin.

Mark se duse la întrerupător și stinse toate luminile, mai puțin cea din lampadarul de lîngă pian și a aplicelor de deasupra căminului.

— Fata asta e imprevizibilă ! Mă sperie; îi spuse Tiser patronului său. Acesta nu îl ascultă, însă.

— De ce se interesează mereu Bradley de soarta lui Li ? întrebă Mark.

— Crezi că știe, că mai trăiește ? șopti Tiser.

— Trăiește ? Ai înnebunit ? se zbîrli Mark la el. L-am împușcat de la șase pași. Zace în milul de sub șandramaua în care locuia.

Muzica se schimbă. Ann atacă o nouă melodie, care le dădu fiori ; „Chanson de Adieu“. Tiser îl apucă pe Mark de braț.

— Auzi ce cîntă ? Pentru Dumnezeu, spune-i să înceteze. E melodia lui Li !

— Calmează-te, nebunule ! Nu m-am speriat niciodată de un cîntec.

Ann se opri și ridică privirile.

— Ce este ? Ați auzit ceva ?

— Da ! flecăreala lui Tiser ! spuse Mark.

— Nu ! A fost o vioară, spuse ea.

— Pură închipuire !

— În clipa următoare, el auzi sunetul subțire al unei viori. Era melodia preferată a lui Li și se auzea din dormitorul lui Mark.

— Cine dracu mă crede nebun ? strigă el. Făcu un salt în direcția de unde venea muzica. În clipa aceea, ușa dormitorului se deschise încet și în fața lui apărură Li Joseph în carne și oase. Mark scoase un țipăt.

Bătrînul arăta mai încărunit și mai adus de spate. Șapca de piele era mai unsuroasă și mai uzată. Sub un braț ținea vioara, în cealaltă mînă arcușul.

Ann se ridică de la pian și se uita fascinată la noua apariție. Tiser zbieră și se aruncă la pămînt, ascunzîndu-și fața între palme.

— Trimite-l înapoi, Trimite-l înapoi ! striga el. E mort !

— Li Joseph ! biigui Mark.

Acesta își dezveli dinții neregulați.

— Ah ! Bunul nostru Mark ! Scumpul meu Tiser ! Veniți copii ! Făcu semn unor ființe invizibile să se apropie.

— Priviți ! Ei sînt prietenii cei mai buni ai lui Li.

— Unde... de unde vii ? se sforță Mark să-l întrebe.

Noul venit rîse enigmatic.

— Din locuri numai de mine știute. Vino din nou la „Lady's Stairs“, Mark. Pofțiți și dv., scumpă domnișoară — sora lui Ronnie. Faceți-i o vizită bătrînului Li.

Ann făcu un gest afirmativ.

— Imediat ce poliția îmi dă casa înapoi, puteți veni.

Nu îi mai învrednici pe cei prezenți cu nici o privire. Traversă fără grabă încăperea și, deschizînd ușa, ieși în hol. Mark îl privea împietrit.

Auzind ușa închizându-se, își mai reveni puțin. Fugi pe coridor, apoi afară. Nici urmă de Li Joseph. Se întoarse năuc înapoi. Auzi telefonul sunând.

— Sînteți mr. McGill ? Aici inspectorul Bradley. Vă sun de la Scotland Yard. Vreau să vă avertizez că Li Joseph este iarăși în Londra.

— De ce țineți să mă avertizați ?

— Știți dv. mai bine.

Pe străzile povîrnite din jurul lui „Lady's Stairs“ vestea se răspîndi ca fulgerul. Li Joseph s-a întors !

Nimeni nu era surprins. Li Joseph, omul care se pricepea să vorbească cu fantomele, avea ceva nemuritor în sine. Iar şiretenia lui era proverbială. Nu făcuse el afaceri necurate chiar sub nasul poliţiei ? Nu trăsese el pe sfoară pe toţi care au vrut să îl păcălească ? O singură problemă îşi puneau vecinii. Îl va ridica poliţia sau nu ?

Oricine ştia de ce poliţia renunţase la a-l mai căuta. Era tipic pentru bătrînul Li să dispară în împrejurări bizare şi să apară apoi pe neaşteptate.

De văzut nu îl văzuse încă nimeni, însă mrs. Shiffan care îi făcea de obicei curăţenie şi soţul ei fuseseră la „Lady's Stairs“, descuiară şi intrară în casă. Cheile le primiseră în seara anterioară, împreună cu un bileţel pe care erau zgîriate cîteva cuvinte, din care rezulta că trebuiau să facă curăţenie.

Mrs. Shiffan era o femeie încă atractivă.

Bărbatul cu care încă bineînțeles, atunci cînd acesta nu era în pușcărie, dădu atenția cuvenită bilețelului primit. Imediat se duse la locuința lui Li, intră prin toate camerele și acum îi povestea nevestei sale ce văzuse :

— Poliția a răscolit tot ! Au scos dușumele, au făcut găuri în tavan. Li poate să le ceară despăgubiri de mii de lire.

Într-o dimineață, cîțiva vecini îl văzură pe Bradley intrînd în casă. Ieși repede și plecă. Nici urmă însă de bătrîn. Începuse să se zvonească că e în închisoare. Ceva precis nu știa însă nimeni. Unii credeau că avea mai multe ascunzători în Londra, pe care le folosea cînd se simțea în pericol. Posibil că și anul trecut procedase la fel.

Apariția bătrînului o fascină pe Ann. Reacția celor doi o uimi, însă. Ulterior, Mark nu îi dădu nici o explicație, era morocănos, laconic, aproape o evita. Odată, cînd trecu pe la el, văzu șemineul plin de cenușă provenită din hîrtii arse.

Tiser lăsa impresia că e beat mereu. Vorbea fără șir, făcea gesturi ciudate și parcă voia să se apropie mai mult de Ann, simțind instinctiv că e o ființă sigură pe ea, care l-ar fi putut insufla și lui mai multă siguranță.

Mark nu avea motive să manifeste proasta dispoziție. Pericolul imediat trecuse. Avusese noroc. Convinșese pe unul dintre locatarii căminului să ducă la Bristol marfa. Și încă în timpul potrivit, fiindcă la jumătate de oră după plecarea lui apărură poliția și făcu în ga-

raj o percheziție ca la carte. Mark avea, așa cum se lăuda, nervi de oțel. Totuși, insistența lui Bradley și revenirea lui Li îl făcură să înțeleagă că e într-o situație dificilă. Într-o zi se hotărî și făcu o vizită la „Lady's Stairs“, dar întîlni pe soții Shiffan dereticînd. Bătrînul nu se arătase încă.

— Cine s-a fript cu supă, suflă și în iaurt, îi spuse Tiser odată. Sper că n-ai să-i dai ocazia să-și mai bată joc o dată...

Tăcere ! Li Joseph lucrează pentru Bradley îi explică Mark. Dacă nu crezi, am o surpriză pentru tine. I-a turnat tot lui Bradley.

— Scuză-mi întrebarea, dar ce de nu vine acest Bradley să te aresteze pentru tentativă de crimă ?

Mark scutură din cap și rîse strîmb.

— Din cauză că vrea să dovedească chestia cu Ronnie. Declarația lui Li nu e suficientă pentru o condamnare. Așteaptă să mai „cînte“ încă cineva. Nu, nu despre tine e vorba. Să-ți întreb bine în cap. Declarația ta nu face două parale.

— Jur... începu Tiser, dar Mark îl întreprinse.

— E singura mea plăcere. Tu nu poți să mă ataci pe la spate. Dacă ne vor prinde vreodată, atunci vom merge amîndoi la eșafod — la mr. Steen.

— Nu vorbi despre așa ceva. Eșafod ! Ce părere ai de Ann. Dacă începe să vorbească ? Mi-a venit o idee...

— Extraordinar ! îl ironiză Mark. Te gîndești că Ann și Bradley... Tiser aprobă cu un gest.

— Doar nu ți-oi fi închipuind că îl iubește. Tiser aprobă iar.

McGill îl disprețuia fiindcă era laș, dăduse deseori dovada că e un fariseu, dar avea destulă experiență și cunoștea la oameni.

— Crezi, deci, că Ann are mai mult decît simpatie pentru el ?

— Da !

— Și el știe ?

— Da ! Se duse la ușă și se uită pe coridor. Nu îl văzu nicăieri pe servitor și se întoarse în vîrfurile picioarelor. Mark nu îl mai ridiculiză.

— Mai ești de părere că Ann ne mai poate fi de folos ? își întrebă Tiser șeful în șoaptă.

— De folos ? Absolut ! Și cînd își va căpăta permisul, va fi și mai folositoare.

Tiser trase un scaun lîngă masă, se așeză și îi făcu semn șefului său să ia loc și el.

— Să ne mai gîndim o dată, reluă Tiser, zîbind. Privea undeva în lături. Avea ochi alunecoși în care nu puteai privi niciodată.

— Bradley a făcut o declarație falsă și a salvat-o pe simpatica noastră. În cazul unei infracțiuni grave, nu ar mai putea face nimic.

Mark îl privi cu ochii pe jumătate închiși.

— N-am idee unde vrei să ajungi, exclamă Mark intrigat.

— Nu crezi că a venit momentul să-i dăm lui Bradley de lucru, cît nu poate să ducă ?

Ferească Dumnezeu ! Nu vreau ca Ann să pătească ceva, să dea de vreun bucluc, dar i-a închipuieti, dragă Mark, dacă ar trebui să o aresteze pentru o infracțiune gravă ; să zicem, o crimă.

Mark sări în sus.

— Unde vrei să ajungi ? Ann Perryman nu e o criminală. În clipa asta rămăsese uimit de perfidia lui Tiser.

— Ann e o povară pentru noi, continuă acesta. Pe lângă asta, nu mai este nici loială. Se va schimba în curînd mai mult decît crezi

— De unde știi ?

— Am sursele mele. Este un pericol potențial pentru noi. N-ar fi posibil să o..., desfăcu larg brațele, ridică ochii spre cer, dar nu-și mai termină gîndul.

Mark rămase perplex.

— Buuun ! Vrei să i-o tragi lui Bradley ! Dar cum ? ! Să o elimin eu pe Ann ?

Tiser dădu din cap.

— Închipuieti ! Ar putea fi arestată pentru o infracțiune gravă. Dovezile ar putea fi indubitabile. Deci, ceva ce n-ar mai putea mușamaliza.

— Ai și pregătit crima ? îl întrebă Mark sarcastic.

— Nu-i mare greutate, rînji partenerul său.

Lui Mark îi veni o idee.

— Cred că am găsit o soluție mai bună și o victimă mai importantă. Se duse iute în dormitor, să se aranjeze. Apoi urcă scara și

se înființă la ușa apartamentului ocupat de Ann. Bătu la ușă. Imediat îi deschise chiar ea. De cum îl văzu, făcu ochii mari. Nu se aștepta la vizita lui și nici în felul în care venise.

— Ce-ai pățit la mână ? întrebă ea oarecum afectată.

Brațul drept a lui Mark era înfășurat într-o eșarfă, trecută pe după gât.

— Nu-i nimic ! Am vrut să pornesc mașina și m-a lovit manivela. Așa că am nevoie de o secretară. Trebuie să scriu două scrisori ce nu suferă amânare.

Ea șovăi puțin, dar firea ei săritoare învinse.

— Nu se cade să te refuz.

Îl urmă în locuința sa, în care nu mai fusese de la vizita lui Bradley.

Prima scrisoare o dictă rar. Destinatarul era un amic din Paris, pe care îl rugă să-și amâne călătoria în Anglia, fixată deja la o dată ulterioară.

Destinatarul celei de-a doua...

— Trebuie să-i trimit o veste lui Tiser, spuse Mark. Nu am curaj să-l sun. Bradley i-a mai interceptat telefonul. Incepe așa :

„Dragă prietene,

Am ceva deosebit să îți comunic. Am putea să ne întâlnim diseară la ora unsprezece în

Hyde Park vizavi de Queens Gate ? Vino, te rog, singur“.

— Nu e nevoie de semnătură. Știe el cine i-a scris.

Ann îi întinse foaia de hîrtie. Mark citi cu atenție, cuvînt cu cuvînt și în sinea sa jubila. Desigur ! Bradley va recunoaște a cui este scrisoarea.

Nu era nimic deosebit în faptul că o rugase pe Ann să îi scrie cele două scrisori. Lui nu îi plăcea să scrie, iar natura afacerilor pe care le făcea îl împiedicau să angajeze o secretară. Oricum, Ann era condamnată la inactivitate, așa că treptat, începuse să îi rezolve toată corespondența.

La începutul carierei, McGill fusese un negustor cinstit. Nu ocolise vama. Câștigurile realizate erau îndestulătoare, dar când află că ele puteau fi și mult mai mari, se angajă în combinații care presupuneau și riscuri, ori cu timpul realizează că riscul exercita asupra lui o fascinație.

Ultimele evenimente îl impresionară și începu să se gândească serios la viitorul său. Știa că poliția țese o pânză de păianjen în jurul lui. Nu avea un indiciu clar că i se pregătește o cursă, dar presimțea că este cu un picior în pușcărie. Un argument în acest sens era refuzul Ministerului de Externe de a-i prelungi pașaportul. Printr-o misivă laconică era anunțat că din cauza „anumitor nereguli“

fusesse amînată eliberarea unor astfel de documente. Chestiunea în sine nu îl afecta prea mult, fiindcă mai deținea două sau trei pașapoarte pe alte nume, dar și încercarea de a o șterge din țară cu o altă identitate, ar fi putut însemna sfârșitul.

Dintr-o colaborare de nădejde, miss Perryman devenise treptat un pericol. Se gândea că ar trebui să se descotorosească de ea dar tînăra nu îi era tocmai indiferentă. Faptul că nu răspunse pasiunii lui, îl făcu să-și mai amîne speranțele.

Împături scrisoarea cu grijă și o vîrî într-un plic. Destinatarul lui era Bradley nu Tiser.

Un taxi îl duse în West End. Cu un surîs de mulțumire băgă plicul într-o cutie de lîngă Poșta Centrală din Charing Cross.

O jumătate de oră mai tîrziu, Ann se pregătea să iasă la plimbare. Soneria telefonului o întrerupse. Cînd auzi vocea lui Tiser, se sperie. Era a doua oară cînd acest ins alunecos o suna. Din primele lui cuvinte nu înțelese mai nimic ; ca de obicei, era emoționat.

— ... spre Bristol. Vă rog, spuneți-i lui Mark că am pierdut primul tren, dar mai e unul mai tîrziu. Am încercat să-l sun, dar nu știți cum e el, e un dur.

— Știe că urma să plecați la Bistol ?

— Păi, desigur, dragă ! răspunse el iritat. I-am promis că la ora zece plec.

— Vă întoarceți astăzi înapoi ? îl întrerupse ea.

— Nu. Abia mîine seară. Am vrut să mă întorc neapărat pînă la noapte, dar Mark...

deci, îl cunoașteți. Ceva noutăți ? Ah, sînt așa de deprimat, sînt cu nervii la pămînt ! N-ați putea vorbi cu bunul domn Bradley, să-i explicați că pensionarii mei nu fac rău nimănui ? Sînt urmăriți de poliție cu o ură de neînțeles. Chiar și Sedeman ne dă multă bătaie de cap. Cine știe... cred că lucrează cu poliția. Vă rog, să-i spuneți asta lui Mark.

Înainte să îi poată spune ceva, Tiser închise. Se așeză la birou și își cuprinse capul în palme.

Mark știa că Tiser trebuia să plece și să se întoarcă abia mîine. Atunci, de ce i-a mai scris scrisoarea ? Înseamnă că nu lui îi era adresată. O mințise. O întîlnire în parc ar fi fost ceva neobișnuit. Poliția știa că Tiser îl vizita regulat pe Mark ; că făceau afaceri împreună nu era un secret.

Încercă să își păstreze calmul, apoi luă o hotărîre. De la servitor află că McGill nu este acasă. Ieșise de un sfert de oră. Se duse în sufrageria lui. Pe birou erau cîteva plicuri și coli de hîrtie, în coș se vedea un plic rupt. Îl luă în mînă și citi :

„Inspector...”

Rămase blocată, apoi îi veni o sclipire. Plicul îi era adresat lui Bradley. Scrisoarea ei trebuia să ajungă la Bradley. Făcu un efort să își amintească conținutul. Nu reținuse decît esențialul. Polițistul îi va recunoaște desigur scrisul și se va prezenta la ora și locul indicat. Oare, de ce voia Mark să îl amăgească ? Îi trecu un gînd care îi dădu fiori.

Se întoarse în apartamentul ei. Nici nu închise bine uşa că şi sună telefonul. Era acelaşi Tiser.

Dv. sînteţi, miss Perryman ? Nici vorbă să plec la Bistol. Scuzaţi-mă ! Memoria îmi joacă feste. Abia acum mi-am adus minte că Mark trebuie să-mi trimită astăzi o scrisoare foarte importantă.

— Cînd v-aţi adus aminte ? Nu cumva este el... Se stăpîni şi înghiţi restul cuvintelor.

— Acum cîteva clipe, preciză Tiser. Nu trebuie să-l mai anunţaţi nimic pe Mark. Trimite un alt gentleman.

Ann puse receptorul jos şi rîse amar. Îi era clar că Mark sunase la cămin şi afluase totul de la Tiser. Îl pusese chiar să o sune ! Tremurul din vocea lui spunea destule.

Nu înţelesese însă în ce situaţie dificilă se află. La faptul că scrisoarea ei putea fi găsită asupra lui Bradley mort sau rănit, nu se gîndi deloc. Realiză doar pericolul în care se afla poliţistul. Puse mîna pe telefon şi sună la Scotland Yard. Bradley era plecat din sediu. Reuşi să vorbească cu un subordonat de-al lui.

— Spuneţi-i, vă rog, să mă sune de îndată ce se întoarce.

Puse telefonul în furcă şi îşi zise că trebuie să aştepte. O senzaţie de foame începu să se facă simţită. Nu mîncase aproape nimic toată ziua. Încercă să îşi pregătească ceva. Cameristei pe care o avea, îi dăduse liber două zile. Îşi căutase chiar şi un alt loc convenabil, unde ar fi putut să se mute. Trebuia să o rupă cît mai repede cu Mark şi acoliţii lui. Nici

bani nu avea prea mulți. Primise sume destul de mari de la Mark, dar nu făcuse economii. Ar fi putut să lucreze iar ca profesoară. După apariția neașteptată a lui Li Joseph, primul act pe care îl făcu, fu să scrie o scrisoare la școala din Auteuil și să solicite un post. În scrisoarea de răspuns i se comunicase că directorul este plecat în Sudul Franței. Deci, nu era lămurită dacă avea vreo șansă să-și reia vechiul drum sau nu.

Se făcu patru și nici o veste de la Bradley. La șase repetă ea apelul, dar nu îl mai găsi nici pe funcționarul cu care vorbise inițial. Bradley revenise la birou, dar pentru scurt timp. Rugă să i se spună unde ar fi acum, însă astfel de relații nu se dădeau unor persoane necunoscute.

Orele treceau, temerile ei, erau din ce în ce mai mari. La ora zece și jumătate își luă pardesiul și se pregăti să iasă. În ușa apartamentului dădu nas în nas cu McGill. Tocmai venea la ea.

— Hello ! Unde te duci ? o întrebă el surprins.

— Să mă plimb puțin.

— Merg și eu cu tine.

Ea clătină dezaprobat din cap.

— Nu, mulțumesc ! Merg singură.

La unsprezece fără un sfert, Ann ajunse la Queen's Gate. Când intră în Hyde Park auzi trântindu-se ușa unei mașini a salvării. Un paznic cu o figură neîncrezătoare trecu pe lângă ea.

— S-a întâmplat ceva rău ? îl întreabă ea cu voce scăzută.

— Da, domnișoară. La Marble Arch o mașină a lovit un bărbat ; cred că nu e ceva grav.

Ea îi mulțumi, traversă strada și își continuă drumul. După un răstimp întâlnește un pieton. El o privi din cap pînă în picioare, vru parcă să intre în vorbă cu ea. Ea trecu pe lîngă el. Tînărul avu parcă de gînd să o atingă, dar șovăi, apoi se răzgîndi.

Unde ar putea fi Bradley acum ? De unde vine pericolul care îl paște ? Nu se îndoia că se află în primejdie.

Deodată văzu un polițist. Apariția lui îi trezi un fel de recunoștință.

— Auziți, domnișoară ? Ce căutați în parc la ora asta ?

— Aștept un prieten.

— V-aș sfătui să vă duceți acasă.

— Îi veni ideea salvatoare, crezu ea.

— Îl aștept pe inspectorul Bradley de la Scotland Yard. Polițistul făcu ochii mari.

— Adevărat, domnișoară ? Asta-i cu totul altceva.

— Rămâneți, vă rog, pînă apare. Vreau să-l avertizez că va fi atacat.

Polițistul se uită mai atent la ea.

— Parcă vă cunosc de undeva. Ați trecut cumva pe la judecată, nu de mult ? Ah ! Sînteți miss Perryman, nu-l așa ?

— Da !

— Mr. Bradley, știe că îl așteptați ?

— Cred că da, spuse ea. În clipa următoare văzu silueta unui bărbat înalt venind dinspre parc și îndreptându-se spre ei.

— Aveți ceva să-mi spuneți ? întrebă Bradley iute. Ce s-a întâmplat ? Am primit scrisoarea dv. abia la zece și jumătate. V-am sunat, dar nu ați răspuns. Privindu-l pe polițist, întrebă :

— Aveți vreo problemă cu dumnealui ?

— Eu l-am rugat să rămână. M-am gândit că poate aveți nevoie de ajutor.

— Bănuiesc că nu dv. mi-ați trimis scrisoarea asta.

— Nu !

— Atunci, cine ? McGill, cumva ?

Acum înțelese clar în ce încurcătură poate să o bage acest om.

— Știu doar că eu am scris-o. După aceea m-am gândit că ați putea crede că eu v-am trimis-o.

— Ceea ce s-a și întâmplat, spuse el zîmbind amar.

Privi de-a lungul străzii în sus și în jos.

— Mr. Constable, postați-vă, vă rog, mai încolo, la vreo treizeci de metri. În caz că e nevoie, să-mi săriți în ajutor. Verificați și paștea din spate, să nu fie cineva ascuns în larbă.

Constable dispăru.

— Așa ! Și acum, miss Perryman, ce facem ?

— Nu știu ! Sînteți convins că vi se poate întinde o cursă ?

— Da ! McGill a presupus corect, că am să vă recunosc scrisul și cred că bănuiește că am și anumite sentimente pentru dv.

Ea tăcu. După câteva clipe întrebă :

— Nu ar trebui să plec ? Poate mai conving vreun polițist să...

În clipa respectivă orologiul unei biserici din apropiere bătu ora unsprezece.

— E prea târziu, exclamă inspectorul.

Băgă mina în buzunar și scoase un obiect care luci în lumina slabă din jur. Din stînga apăru un autoturism, rulînd cu farurile stinse. Polițistul înțelese că momentul confruntării venise. Îi strigă ceva lui Constable, o apucă ferm pe Ann de braț și o împinse dincolo de gardul ce despărțea pajiștea de trotuar.

— Așezați-vă la pămînt, strigă el.

— Dar... ce e ? !

— Fără vorbă ! Imediat !

Ann se supuse uimită. Pe obraji simți broboane reci de rouă. Văzu mașina apropiindu-se și parcă accelerînd. Se apropie de Bradley. Și deodată...

Zgomotul a trei sau patru împușcături o făcu să tresară, speriată. Gloanțele șuierau și gemeau, mușcînd din pavaj. Imediat se auzi și fluierul unui polițist. Mașina dispăru din cîmpul ei vizual. Acum trăgea Bradley. Pistolul său automat trăgea în rafale scurte în direcția mașinii. Din cîțiva pași, dispăru lîngă ea și îi strigă :

— Indicați-vă și duceți-vă acasă.

Pînă să apuce să îi răspundă, Bradley dispăru.

Acum se auzeau fluiera de polițiști din toate direcțiile. Ann o luă la fugă și traversă strada. Aproape se ciocni cu paznicul de noapte.

— A țîșnit ca un bolid mașina aia ; gata... gata să se ciocnească cu un autobuz... a luat-o înspre Exhibition Road, ați văăzut ce de împușcături au fost ? sporovăi el agitat.

— Unde e mr. Bradley ? A plecat să urmărească banda, nu ? A sărit într-un taxi și s-a dus...

Apăru și Constable, gîfîind.

— Cineva din mașina aia a tras asupra lui mr. Bradley. În ce loc vă aflați, în momentul acela ?

— În apropiere, dar întinsă la pămînt.

Polițistul își aduse aminte imediat de îndatoririle sale.

— Sînteți drăguță, să-mi spuneți numele și adresa ? După ce le scrisese într-un carnet păru mai liniștit. Își puna întrebarea, dacă poate să îi permită să plece. Ea insistă. Doar nu se ducea în altă parte, decît acasă. Problema dificilă era alta. Cum va reacționa Mark cînd va da cu ochii de ea.

Ajunse cu bine în casă fără să îl întilnească. Se așeză într-un fotoliu, să se mai liniștească. Simțea nevoia să își pună ordine în gînduri, să înțeleagă prin ce trecuse. Trecu astfel peste o oră. Cînd, deodată, auzi soneria. Simți o strîngere de inimă. Mark trebuia să fie. Ar trebui să îi mărturisească...

Deschise. Era Bradley. Văzîndu-l, simți că îi dau lacrimile de bucurie.

— E un vechi truc, care uneori dă și rezultate, spuse el, după ce intră în sufragerie. Numai cu o mică diferență. Mașina avea blindaj prin interior. Am găsit-o abandonată în Pimlico. Este căptușită cu tablă de oțel. Nu riscă nimic păsările astea de pradă. Făcu o pauză și o privi cu tăcere.

— Ei, și fiindcă nu am murit, nici dv. nu veți fi arestată.

Ann îl privi uluită.

— Adică, de ce să fiu arestată ?

— Fiindcă, dacă aș fi fost ucis sau rănit grav, colegii mei ar fi făcut imediat cercetări. Prima întrebare ar fi fost, de ce mă aflam în Queen's Gate la ora aceea ? Apoi ar fi găsit scrisoarea și v-ar fi identificat fără mare greutate.

În privirile ei se citeau dezorientarea și disperarea.

— A fost o întâmplare... nu poate fi altfel. Doar nu a vrut să-mi pună mie în spate... o... o crimă !

El tăcea.

— Doar nu îl credeți în stare de așa ceva.

— Asta urmează să constat. Însă, fiindcă am impresia că nu vreți să fiți amestecată în povestea asta, nu am să mă folosesc de numele dv.

Bradley ieși și sună la Mark. Ann ședea cu inima zbătându-i-se ca o pasăre în colivie, în spatele ușii ei și asculta discuția inspectorului cu valetul lui Mark. Desluși vocea aces-

luia, care răspunse că stăpînul lui ieşise în oraş la ora şase. Mai spuse ceva, dar nu mai putu să înţeleagă. Auzi uşa apartamentului, trîntindu-se. Imediat, Bradley se întoarse. Ea îi deschise.

— McGill s-a dus la restaurantul Craley. S-a întors pentru puţin timp, să-i spună servitorului unde este şi a plecat iar. Pun pariu că în timpul atacului, acolo se afla. Un aranjur de alibiuri mai mare ca el nu există.

— Pe cei din maşină nu i-aţi prins ? întrebă ea.

— Nu ! Am aflat doar că maşina a fost furată săptămîna trecută în Highbury. Tablă de oţel nu este greu de găsit. Noapte bună, Ann !

Ea îi întinse mîna. El i-o strînse un moment mai mult decît normal.

— Ei, ei ! Ce-o să faceţi acum ?

— Dacă aş şti ! Cred că am să mă întorc la Paris. Făcu o pauză şi schimbă vorba. Pe Li Joseph l-aţi mai văzut ?

— Da ! Mîine se mută înapoi la Lady's Stairs. Dacă întîmpinaţi greutăţi, va fi de partea dv.

— Li să mă ajute cu ceva ? se uită Ann uimită. Eu credeam că e un...

— A avut timp douăsprezece luni să devină mai bun. Puteţi să vă bazaţi pe el. Vă e teamă cumva ?

— Întrebarea asta mi-aţi mai pus-o odată, zîmbi ea.

Bradley se înclină şi o sărută uşor pe obraz.

— Noapte bună, Ann ! îi mai spuse el și plecă.

Ea rămase fără grai, respira agitat și căuta să înțeleagă ceea ce simte. De un lucru era sigur. Împotriva sărutului nu avea nimic.

Polițistul avea dreptate. Mark a avut grijă ca șederea lui în restaurant să nu treacă neobservată. În momentul producerii atacului armat, Mark era acolo. Părăsi localul cu un sfert de oră înainte de sosirea lui Bradley. La ora unsprezece și cinci, îi atrase atenția proprietarului restaurantului că un ceas mare montat pe un perete este în urmă cu cinci minute și că el mai zăbovește aici încă o jumătate de oră. Bradley cunoștea procedeul. Putea să meargă direct la Mark și să îi pună cîteva întrebări incomode, preferă, însă, deocamdată, să înscrie atacul în lista încărcată de fărădelegi ale acestuia.

În ziua aceea, Tiser plecase la ora douăsprezece cu trenul la Bistol. Îl pusese în filaj și sosirea lui la Bristol fusese confirmată telefonic. Cît timp Tiser lipsea din Londra, Bradley nu putea lua hotărîri decisive. Numai acest aliat al lui Mark îi putea furniza dovezi certe ale unor delictе grave. La ora două dimineața, ajunsese mort de oboseală la birou și se apucă să redacteze raportul.

Echipa de intervenții avea în continuare o noapte grea. Sesizările veneau ca o avalanșă și din diferite zone ale marelui oraș. Spre exemplu locuința onorabilului mr Laring fu supusă unei percheziții. Într-o încăpere

special amenajată se găsi o cantitate așa de mare de cocaină, încît acest domn ce dusesese pînă atunci o existență banală, urca în fruntea listei traficantilor de droguri. Îl arestară pe loc.

Bradley petrecu restul nopții pe o sofa din birou ; hotărîre înțeleaptă ce nu le permise celor doi indivizi ce îi supravegheau locuința din întuneric, să închidă un ochi. Totuși, McGill avea două săgeți în tolba lui, iar a doua era cea mai periculoasă.

— Vrei să vii încoace ? o întrebă Mark pe Ann la telefon.

Ann nu spuse nimic. Se îmbracă cu mișcări încete, atentă. Cu poșta de dimineață primise o scrisoare de la Paris, în care i se comunica faptul că este așteptată să-și ia în primire vechiul post. Era un motiv de oarecare bucurie, dar simțea că este umbrit de tristețe. Așa arăta, deci, sfârșitul muncii pe care inițial i-o dedicase lui Ronnie. Se va întoarce în banalitatea zilnică a educării unor fete de bani gata, cu o amărăciune în suflet pe care nu și-o putea explica încă.

Dacă plecarea ei îi convenea sau nu lui Mark, îi era indiferent. Acesta nu o mai văzuse de mult timp așa stăpână pe sine ; ca acum.

— Dar știi că te-ai lăsat așteptată, îi reproșă el, apoi continuă pe alt ton.

— Judecînd după ziarele de dimineață, Bradley a avut o noapte îngrozitoare. Niște necunoscuți au încercat să îl împuște în Hyde Park. Dar, se pare că nu te interesează.

Ea zîmbi.

— Și eu citesc ziarele, Mark.

— Tipul ăsta își închipuie acum că am urzit din umbră totul. E obsedat de persoana mea.

— Au fost prinși făptașii ? întrebă ea pe un ton nevinovat.

— Nu e cazul să ne gîndim la așa ceva. Detectivul este însă mort după publicitate. Asta e una din slăbiciunile lui, a doua ești tu.

Ea îi înfruntă uitătura provocatoare.

— Se pare că l-ai văzut destul de recent.

— Da ! Astă noapte. Nu avea rost să neg. Portarul imobilului era și informatorul lui Mark. Suferea de insomnie și în timpul nopților observa toate mișcările locatarilor și ale musafirilor lor.

— Ce-a vrut ? Doar nu i-a trecut prin cap că tu l-ai trimis acolo.

— Cum ar fi putut să-și închipuie așa ceva ?

— Atunci de ce nu mi-ai spus din capul locului că a fost aici ? Ai spus doar că ai aflat din ziare despre un atac asupra lui. Ce-ai de gînd ? Îți părăsești vechii prieteni ?

— Dacă îți închipui cumva că te trădez, te înșeli. Nu i-am spus mai multe decît a aflat la tribunal. Că am făcut trafic cu... zaharină.

El se încruntă.

— De ce ai făcut pauză înainte de zaharină ? Crezi cumva poate povestea cu drogurile ?

Ea nu răspunse.

— Să presupunem că așa a fost, continuă el. În fond, fiecare are voie să ia ceea ce vrea. M-ai putea turna din cauza asta ?

— Adică, să mă duc la poliție și să reclam ? Nu cred că aş face așa ceva.

McGill rîse tare, o luă de braț și o scutură ușor.

— Ce neîncrezătoare ai devenit, Ann. Crezi că mă deranjează prietenia ta cu Bradley ?

— Nu poate fi vorba de nici o prietenie.

— Nu aş fi chiar așa de sigur ; îmi este însă indiferent. Dacă ai putea totuși să îl convingi că m-am retras din toate afacurile — cu zaharină sau cu orice altceva — și că nu sînt geniul crimei despre care scriu ziarele, mi-ai face o mare plăcere. M-am săturat de toate astea, Ann. Am făcut bani destui și mă retrag. Pentru tine am pus deoparte o răsplată excelentă.

— De care nici nu vreau să aud, replică ea încet. Mă întorc înapoi la Paris.

— La școală ? o întrebă el uimit.

— Da !

— Ah ! Atunci asta ar fi tot. Poate că e o hotărîre înțeleaptă. Despre bani vorbim mai tîrziu.

— A primit mr. Tiser scrisoarea ?

— Întrebarea era complet neașteptată. Se fîstîci brusc.

— A... hm... cred că da ! Adică cum ?

Căută să îi susțină privirile, dar nu reuși.

— Fiindcă am sunat azi dimineață la cămin. Cel care îi ține locul lui Tiser mi-a spus că e plecat de ieri de la prînz la Bristol. Înseamnă că l-ai așteptat mult și bine.

— Nu înțeleg unde vrei să ajungi ?

— În Hyde Park, vizavi de Queen's Gate, la unsprezece, preciză ea. Parcă acolo voiai să te întâlnești cu mr. Tiser.

El tăcu.

— Exact în locul acela și la acea oră s-a tras asupra lui Bradley, continuă Ann. Ai putea crede că a intrat întîmplător în posesia scrisorii mele și s-a dus acolo, ca să ne întîlnim.

Mark își compuse un zîmbet și spuse :

— Înseamnă că a avut o decepție.

Ea clătină încet din cap.

— Ai fost acolo ?

— Da ! Am fost acolo. Ce crezi că s-ar fi întîmplat, dacă ar fi fost ucis cu scrisoarea mea în buzunar ?

McGill izbucni într-un rîs puternic ; suna însă artificial. Așa făcea ori de cîte ori voia să cîștige timp.

— Cine ți-a vîrît în cap o idee așa de idioată ? Sigur că Tiser a primit scrisoarea. Mi-a telefonat ieri și mi-a spus că nu poate să vină la întîlnire.

— Ți-a telefonat de la Bristol ?

— Nu ! De aici ! Ce crezi că păzește el în căminul ăla ? Nu a părăsit Londra ; asta e sigur. Aseară m-am întîlnit cu el și la restaurant ; — pentru scurt timp, e drept, dar su-

ficient ca să îl dau dispozițiile pe care le-am vrut. O privi bănuitor și reluă pe alt ton :

— Te-ai întâlnit, deci, cu Bradley, ca să îl pui în gardă, nu ? Asta este aproape o trădare. Nu cumva te-ai înfierbîntat din cauza lui ?

Întrebarea lui conținea mai mult neîncredere decît ironie. Era destul de amuzant, îi trecu ei prin minte. Mark încerca într-un fel original să se detașeze, ca să priceapă ce are de spus, ori de făcut.

— Nu spui nimic, Ann ? Să nu faci vreun pas greșit. Flăcăul nu are scrupule. Se joacă cu tine, la fel cum s-ar juca cu subreta ta. Nu poți să te încrezi în el. Întocmai cum ai spus la tribunal : că trăiește de pe urma unor existențe distruse și a unor inimi sfîșiate. Ar fi păcat să-i cazi victimă.

Își reglă respirația și schimbă tema.

— Pe Li Joseph nu l-ai întâlnit cumva în timpul plimbărilor tale ? N-a trecut întîmplător și el prin Hyde Park ?

— Nu ! De cînd a fost aici, nu l-am mai văzut.

— Nici altcineva. S-a dat la fund diavolul bătrîn. Nici vioara nu i-am mai auzit-o.

Ann se întoarse să plece, dar el insistă să mai rămînă.

— Nu ai dreptul să îl uiți pe Ronnie. Indiferent cine sînt eu sau ce am făcut, că am traficant zaharină, narcotice sau altele, nu schimbă situația. Bradley ți-a omorît fratele.

— Dar, de fapt, ce ai traficată ? întrebă ea pe un ton provocator.

— Cu zaharină. Dar ce legătură are asta cu moartea lui Ronnie ?

Pentru Ann avea. Un Bradley care pune pe fugă niște bișnițari inofensivi este altceva decît unul care combate traficul cu droguri.

— Nu pot să-ți explic, articulă ea cu gîndurile în altă parte.

— Dacă aș fi polițistă și i-aș afla pe cei ce răspîndesc această iarbă a diavolului, nu aș șovăi să-i lichidez cu mîna mea. Dacă i-ai vedea pe cei ce consumă droguri, cît de jos ajung, cum le sînt răpîte demnitatea și speranțele, atunci, pentru cei ce îi aduc în această stare, să știi că pedeapsa cu moartea e încă prea mică.

— Îl incluzi și pe Ronnie printre ei ?

— Pe toți care merită.

Mark rîse.

— Atunci, fă-te asistentă lui Tiser și la adunările în aer liber organizate de el, ține predici de morală. Ann, îmi scapi. Nu știam că ai convingeri atît de ferme.

Valetul bătu la ușă și intră cu o telegramă. Mark o luă și în timp ce o desfăcea, spuse :

— La început și Ronnie avusese muștrări de conștiință. Nu-l ținură mult însă, fiindcă era avid după bani. Cînd a murit avea la mine o datorie de o mie de mărci. Nu ți-am spus niciodată chestia asta ; nu mi s-a părut importantă. Ronnie era, însă mîna spartă.

Citi cu atenție telegrama și o comentă astfel :

— Vestea asta era bună cu o lună în urmă. Acum însă, de cînd simpatica mea curieră nu mai voiajază, nu mai are încredere în mine și s-a împrietenit cu un polițist, atîrnă cît o piatră de moară. Vru să pară nepăsător, dar se străduia să își ascundă îngrijorarea.

— A sosit o încărcătură de zaharină ? întrebă ea pe un ton ironic.

El i-o întinse să o citească. Era expediată din Birmingham și avea următorul text :

„L 75 K.K. se pare că a fost reperat. Întreabă la cabină“.

Nu era nici o semnătură. Ann știa doar că în limbajul curierelor lui Mark, cabină însemna hangar. Despre restul mesajului nu putea face decît presupuneri.

— Le-am spus idiților să nu mai trimită nimic, se răsti el. Asta trebuie să fie pachetul lui Luteurs. Clătină din cap și îi spuse dojenitor fetei.

— Dacă te-aș ruga acum, să te duci, să ridici coletul, precis îi „sufli“ lui Bradley.

— E vorba doar de zaharină ?

— Îți jur că așa este !

— Chiar să vreau, nu aș putea să iau coletul.

— A-l lua nu înseamnă și a-l aduce încoace ; doar să-l culegi și să-l arunci în prima baltă. Dacă avionul a fost reperat, întreaga zonă va fi scotocită și ulterior vor putea identifica și pilotul.

— Unde a fost aruncat ?

— L. înseamnă Ashdown-Forst, cred eu.

Se duse la birou și trase din sertar un fel de suport de scris. Din interiorul lui scoase o duzină de foi de calc pline de marcaje în formă de pătrate. Dintr-un raft al bibliotecii luă un atlas mare și îl deschise. Îl răsfoi puțin, apoi spuse :

— Da ! Este Ashdown-Forst. Suprapuse cu grijă două file de hîrtie de calc peste hartă. În zona asta a fost aruncat. Bineînțeles, aprecierea pilotului nu e prea exactă. Coletul poate să se afle aici undeva pe o rază de cincizeci de metri în jur. Oricum nu e departe de la șosea și nici de ochiul ăsta de apă. Piloții se orientează foarte bine după lacuri, râuri. Balta e destul de aproape. Putem face ca pachetul să dispară acolo. Ei, ce zici, Ann ?

Ea stăea pe gînduri. Problema, în sine, nu era nouă. Cunoștea o duzină de astfel de locuri pusti în jurul Londrei. Uneori era dificil să fii punctual la întîlnirea cu pilotul. Atunci, coletele erau adunate după parașutare.

Mark o privea, dar nu pricepea ce anume o frămînta. Avea totuși impresia că o mai are de partea lui și nu este în stare să îl trădeze.

Tinerei îi treceau însă alte gînduri. Acum i se oferea șansa să verifice spusele lui și nu se mai punea problema, dacă trebuie să mai aibă încredere în el sau nu. Venise momentul să se convingă singură.

— Cum ajung acolo ? Dacă mă vede cine nu trebuie la volan, mă arestează și...

Decizia ei subită de a reintra iar în joc, îl surprinse. Nu ştia ce să răspundă.

— Ah ! Rezolvăm altfel problema. Închiriem o maşină cu şofer cu tot. Telefoniez chiar acum. Spui că te cheamă miss Smith sau Jones, te deplasezi pînă la Ashdown-Forest, acolo cobori să te plimbi puţin. Fiindcă nu te întorci cu pachetul, treaba nu prezintă nici un risc.

Ea încuviinţă calm.

— Faci tu treaba asta ? Eşti un om de milioane ! exclamă Mark. O apucă entuziasmat de braţ şi o scutură. În secunda aceea lui Ann îi fu ruşine de ea.

Mark desena destul de bine. Într-un sfert de oră reuşi să facă o schiţă amănunţită a locului menţionat în telegramă.

— Iei maşina, treci prin East Grinstead şi aici coteşti la dreapta...

Ann urcă în apartamentul ei, să se pregătească de drum. Cînd se întoarse, el îi spuse că a comandat deja maşina. Peste o oră va fi aşteptată la intersecţia lui Harrow Road cu Landbroke Grove.

— Pînă acolo poţi să iei un taxi. La plecare îi dai şoferului cinci lire şi îi spui să nu se oprească pînă la East Grinstead. Nici nu vreau să mă gîndesc că m-ai putea trăda ! Chiar dacă ai o simpatie pentru Bradley, n-ai să mă bagi, cu voia ta, în nici o încurcătură, nu ?

— Este într-adevăr zaharină ?

— Îţi jur, ori îmi dau cuvîntul de onoare ! Nu ştii în ce ai mai multă încredere.

Ann se gîndi că este posibil ca Bradley să supravegheze imobilul, dar cînd ieși nu zări nici țipenie de polițist. Pînă pe Bond Street merse pe jos. Aici opri un taxi cu care ajunse la locul de întîlnire. Peste zece minute în fața ei apăru mașina comandată.

O limuzină mare, elegantă. Urcă, se făcu comodă și dădu șoferului schița drumului și banii. Ca orice om obișnuit să conducă zilnic, îi venea destul de greu să stea pe bancheta din spate. Din fericire, șoferul ce îi fusese trimis se dovedi a fi un maestru. Ajunse în zona unde voia să coboare mai repede decît se așteptase.

Cînd ieșise din casă, cerul era încărcat de nori și se întoarse iute să-și ia un pardesiu. Acum se bucura, că fusese prevăzătoare, fiindcă începu să plouă cu găleata.

— Vă rog să reveniți peste jumătate de oră, să mă luați de aici, îi spuse ea șoferului cînd coborî. O prietenă a fost recent aici, a pierdut ceva și m-am venit eu să caut.

— Dacă doriți, pot să vă ajut, miss, se oferi șoferul.

— Nu ! Mulțumesc ! Mă descurc singură.

O lăsă să coboare în plină cîmpie, într-un loc pustiu. Din cauză că o privea nedumerit, îi permise să o aștepte la o depărtare de cinci sute de metri.

Prima ei țintă a fost iazul. Cu mașina trecuse pe lîngă el, așa că acum făcea drumul înapoi și de-a lungul malului. Suprafața iazului era destul de mare și probabil și adîn-

cimea. Pe o tăbliță reuși să citească mențiunea obișnuită în astfel de locuri : „scăldatul interzis“. Tufele de mure și ierburile înalte ofereau un ascunziș natural ideal.

Începu să scotocească perimetrul cu atenție. Își adusese și un baston în acest scop. Totuși, după o jumătate de oră nu găsisese încă nimic. Începu să își facă griji din cauza șoferului. Dacă, din amabilitate, vine pe urmele ei. Îi trecu prin minte și ideea că, poate poliția a fost mai iute și a găsit coletul înaintea ei sau chiar acum o pîndesc din locuri bine mascate și o vor surprinde tocmai cînd va găsi coletul. O cuprinsese panica. Era pe punctul de a renunța, cînd, lîngă trunchiul unui copac văzu o creangă ruptă de curînd. Scotoci sub frunziș și dădu peste un pachet din carton. Scoase un briceag din buzunar, tăie sfoara cu care era înfășurat și îndepărtă ambalajul. Sub încă un înveliș din carton ondulat, dădu peste un tub metalic. Avea un dop etanș peste care era înfășurată o bandă adezivă. Trase de el în sus. Dopul cedă. În tub era o duzină de pungi. Deschise una. Conținutul era format dintr-o pulbere fină. Luă o lingură plină din ea și o vîri într-o cutie, adusă în acest scop. Apoi, strînse tubul și bucățile de carton, se duse pînă la malul apei și le aruncă pe toate, cît de departe putu.

Tubul plutea încă, atunci cînd auzi vocea șoferului. Noroc că nu avea cum să o vadă. Tufișurile din jur îi acopereau vizibilitatea. Se întoarse și ieși la drum.

— M-ați băgat la idei, domnișoară. V-a observat un ins care arăta ca un vagabond; spuse șoferul.

Ea se uită în jur. Nu se vedea nici un om! Inima începuse să îi bată puternic. Asupra ei avea presupusa zaharină.

— Ați găsit ceea ce ați căutat ?

— Da ! răspunse ea, aproape fără grai.

Înainte să urce în mașină, șoferul scoase o exclamație și o făcu atentă. Ea se întoarse. Văzu un bărbat îndepărtându-se. După hainele ce le purta, putea fi vagabondul observat de șofer sau un tăietor de lemne.

— Pe șofer nu l-am văzut. Poate dv., domnișoară.

— Care șofer ? se încruntă ea.

— Am auzit doar motorul mașinii. După zgomot era un... spuse cu glas scăzut o marcă foarte răspândită. Ea se răsuci în loc. Cât putu cuprinde cu ochii nu văzu nici o mașină. Vagabondul sau cel ce fusese mai încolo, dispăruse.

— Haideți ! Mergem înapoi ! spuse ea șoferului. Duceți-mă în Cavendish Square.

Pe drum Ann privi de mai multe ori înapoi. Nu o urmărea nici o mașină. Până la intrarea în Londra văzu puține mașini.

Ajunsa acasă, ascunse întâi cutiuța. Apoi, coborî în apartamentul lui Mark. Îl găsi întins pe canapea. Când o văzu, sări ca un arc, aruncă ziarul și întrebă :

— Ei, ai găsit ?

— Da !

— Și l-ai aruncat în apă ? Extraordinar !

Observă că se îmbrăcase între timp într-un costum din tweed, gros, ceea ce era neobișnuit. De obicei, se punea la punct ca un dandy.

— A trecut o veșnicie pînă ai venit, exclamă el. A durat destul pînă ai găsit pachetul. Mă gîndeam 'n un moment dat că n-ai să reușești.

— De unde știi ? întrebă Ann surprinsă.

— Fiindcă te-am supravegheat, replică el sec. Nu te-am văzut exact în clipa cînd l-ai găsit, dar știu sigur. Că tubul mai plutește încă, nu contează.

— M-ai urmărit ? se enervă ea.

— Desigur ! Nu-mi pot permite să risc.

— Atunci de ce nu l-ai căutat singur.

— Nu-mi pot permite să risc, repetă el. Dacă aș fi fost prins cu el în mînă, aș fi fost un om terminat.

— Vrei, deci, să-mi risc eu pielea în locul tău.

— Tu nu pățești nimic ; ai la Scotland Yard un înger păzitor, în timp ce eu am un diavol.

— Îți mulțumesc, Ann ! Ciudat a fost că omul lui Bradley te-a pierdut din ochi pe traseul dintre Bond Street și Bayswater. L-am văzut într-un autoturism de două locuri. La întoarcere te-a reperat din nou și s-a ținut după tine. Acum e la firma de unde am închiriat mașina ; face cercetări.

Observațiile lui o speriară.

— L-ai văzut ?

— Îi cunosc pe băieți după figură. Nu sînt frumoși, dar e bine să știi cu cine ai de a face. Bradley îți va telefona peste cîteva minute, ca să te întrebe unde ai fost. O să se poarte, însă cu mînuși, fiindcă ține la tine.

Trecură mai puțin de zece minute de cînd revenise în apartamentul ei, cînd auzi soneria telefonului. Ridică receptorul. Era vocea lui Bradley.

— Ați fost plecată astăzi după amiază ?

— Da ! Apoi adăugă sarcastic. Omul dv. mi-a pierdut urma.

— Dar nu l-ați văzut ?

— Oh ! Cum să nu ? minți ea. Și nu e nevoie să-mi spuneți unde am fost. Ați auzit probabil de Ashdown-Forst.

— Miss Ann, v-aș pune o singură întrebare. Ați adus ceva de la Ashdown-Forst ?

— Lui Mark nu i-am adus nimic.

El tăcu. Ea crezu că s-a întrerupt legătura și îi pronunță numele.

— Da ! Sînt la aparat. Dimineață am organizat și noi o scotocire. Sper că ați aruncat marfa... Am putea să ne întîlnim diseară ?

Propunerea era dintre cele mai neașteptate.

— Unde ?

— La dv. acasă. Sînteți acasă la ora nouă ? Fiindcă ea nu răspunse Bradley continuă :

— Cred că ar trebui să vă fie indiferent ceea ce gîndește McGill. Dacă nu vă e, puteți să-i spuneți că am să vin.

— Bine ! La nouă, răspunse ea încet și puse receptorul în furcă.

În bibliotecă, Ann avea o „Encyclopedia Britanică“. Se apucă să o consulte pentru a afla cîte ceva despre droguri. Găsi un articol lung și doct, plin de noțiuni de chimie pe care, desigur, nu le înțelegea. Existau și explicații privind un anume instrumentar ce putea fi găsit în drogerii și era utilizat la identificarea stupefiantelor. Nu era dispusă, însă, să meargă pînă acolo și să-și cumpere așa ceva. Continuînd să caute găsi și descrierea zaharinei. Era o substanță care avea la bază un derivat al acizilor ortosulfobenzenici și era deosebit de dulce. Luă puțin praf din cutie și îl puse pe limbă. Nu era dulce deloc, avea senzația că nu își mai simte limba.

Nu mai avea nici o îndoială. Era cocaină. Scutură conținutul cutiei în flăcările din șemineu. Avea acum toate dovezile, ca să nu se mai îndoiască niciodată orice argumente i-ar fi adus Mark.

În timp ce îl aștepta pe inspector, începu să scrie o lungă scrisoare la Paris și se hotărî să îi ceară ajutorul lui Bradley, ca să poată pleca cu trenul de dimineață.

„Casa sufletelor pierdute“, cum o denu-
mea ironic Bradley, nu mai exista. Tiser re-
veni la Bristol. În holul căminului dădu cu
ochii de portar care se încălzea la o sobă cu
cărbuni.

— Au plecat toți mr. Tiser ! exclamă
acesta.

Au plecat ? Cine anume ?

Portarul arată spre salonul unde, de obi-
cei se servea masa. Era gol. Încet, Tiser pri-
cepu că profesia sa de acoperire nu mai exista.

— Chiar toți ? Astăzi trebuiau să mai
vină trei. Nu s-au arătat, încă ?

— Nu ! Însă, a luat poliția de aici pe
cîțiva și nu știu unde i-a dus. Numai Sdeman
a dat azi pe aici.

— Unde e ?

— Își umflă burta ! I-am spus să plă-
tească, dar mi-a răspuns, că îmi dă cîțiva
pumni.

Căminul era, deci sortit pieirii. Cu o săp-
tămînă în urmă nu ar fi putut crede așa ceva.
Acum realiza, totuși, că timpul acestui cuib

al delicvenței, în care el se simțise ca peștele în apă, trecuse. Mark cheltuisese o sumă frumoasă pentru a-l pune pe picioare și a-l întreține. Acum, căminul nu mai corespundea intențiilor lui. Vorbise chiar cu o firmă imobiliară, să se ocupe de vinderea sa.

Tiser simțea cum îl cuprinde regretul. Traversă salonul de mese și ajunsese în separeul în care Sedeman trona în fața resturilor unui prînz copios.

— Mr. Sedeman, nu avem loc pentru dv. aici, îi spuse Tiser cu arțag.

— Doar nu vă închipuiți că aş vrea vreodată să înnoptez în spelunca asta. Un om cu poziția și cu relațiile mele nu se poate coborî la așa ceva.

— V-ați întîlnit cu mr. McGill ?

— Nu ! Nu am avut nevoie.

După plecarea lui Sedeman, Tiser se zbîrli la portar.

— Spuneți-i să nu mai calce pe aici. Instituția noastră s-a închis, concluzionă el. Se așeză la birou cu un pahar de whisky în față și începu să verifice un registru de socoteli. Voiajul la Bristol adusese cîștiguri serioase. Din fericire, sindicatul — așa numea el firma la care lucra împreună cu Mark — reușise să pînă la adăpost o cantitate importantă de cocaină, înainte ca situația să se complice. Ascunderea ei nu fusese o treabă simplă, iar cînd aranjă să o plaseze obțină și profit. În timp ce era cufundat în calcule, auzi sonoria de la intrare. Peste cîteva secunde, în fața lui se arătă Mark în persoană.

— E cineva în casă ? întrebă el.

— A fost Sedeman, dar a plecat.

— Bagă de seamă ! Este agentul lui Bradley. Nu-l mai primi pe aici.

Partenerul său îi întinse foaia cu primele calcule făcute, dar Mark nici măcar nu o privi.

— S-ar putea ca la noapte să avem ne-cazuri, spuse el. Am trimis-o pe Ann la Ashdown-Forst, să ridice un colet, parașutat acolo.

— Și l-a adus acasă, cumva ? sări Tiser.

— Nu mă întrerupe ! I-am spus să îl arunce. Așa a făcut, dar și-a oprit o oarecare cantitate. Ca o probă. Am fost cu ochii pe ea tot timpul ; nu mai prezintă încredere. E prietenă la cataramă cu Bradley. Deocamdată, cred că nu o să ne toarne. Și-a luat însă puțin praf acasă, ceea ce mă îngrijorază. Mai grav este faptul că fixase și întâlnire cu polițistul acolo.

— De unde știi ?

Spre surprinderea lui Tiser, Mark nu se enervă, ci îi întinse o scrisoare.

— Iată, vești de la Bradley. L-am întâlnit pe cel ce o aducea pe scări și i-am luat-o.

Pe o foaie de hîrtie era următorul text :

„Dragă Ann,

Trebuie să particip la o acțiune foarte importantă și azi nu pot să vin. Îmi dai voie să vin mâine seară ?“.

Tiser se lăsa pe spate ; era palid la față.

— Ce înseamnă asta ?

— Dacă nu faci apoplexie îți spun. A luat praful acasă, să i-l dea lui Bradley, ori ca să se convingă că nu a transportat zaharină, ci... Acum reprezintă un mare pericol pentru noi. Cineva trebuie să plece dis-de-dimineață la Paris și să trimită din Boulogne o telegramă de rămas bun în numele ei, pe adresa inspectorului.

— Adică... ce-o să se întâmple cu Ann ? întrebă Tiser neliniștit.

— Acum, căminul e gol, ar fi simplu să...

Sună telefonul. Partenerul lui Mark se îndreptă nervos spre aparat și ridică receptorul.

— Mr. Tiser ? Sînteți amabil. Aș vrea să vorbesc cu Mark.

Tiser scoase cîteva șoapte gătuite, punînd palma pe receptor.

— E Li ! Vrea cu tine..

Mark îi smulse receptorul.

— Ei ! Li, ce vrei ? De unde suni ?

— De la „Lady's Stairs“ în nici un caz. Casa aia nu are față să-i pun telefon. Ne întîlnim curînd, Mark.

— Unde ești ?

— Vino la „Lady's Stairs“, Mark. Poimîine și adu-o și pe tînăra doamnă, sora lui Ronnie. Ah, bietul băiat...

— La „Lady's Stairs“ ? Bine, am să vin !

— Să-l aduci și pe bunul Tiser. Să vii neapărat ! Mi-am adus aminte de tot.

Aceste ultime cuvinte sunau ca o amenințare. Mark înghiți în sec.

— Vineri, deci. La ce oră ?

Bătrînul nu răspunse. Puse receptorul jos.

— Ce vrea, Mark ? Ne-a pus gînd rău !

— A spus că își aduce amînte de tot. Dar cine are timp să-l creadă pe aiuritul ăsta bătrîn ? Luă telefonul și formă un număr.

— Ann ! Tu ești ? Aici Mark. Sînt la cămin. Bradley este aici. Vrea să vorbească cu tine în legătură cu marfa pe care ai adus-o de la Ashdown-Forst.

Ann scoase un strigăt :

— Marfa ?

— Știi doar ! Spune că ai adus-o într-o cutie mică... desigur, cocaină. Nu juca teatru. Știi doar ce e aia cocaină.

Tînăra îi recunoscuse stilul. Uneori, Mark juca tare. Era convinsă că spusese adevărul.

Bine ! Vin imediat !

— Ia un taxi, mai spuse el și puse receptorul jos.

— Ce-ai de gînd cu ea... aici ? sări Tiser speriat. McGill nu îl băgă în seamă. Își aprinse o țigară, sorbi cu nesaț și scoase un rotocol de fum, pe care îl urmări cu privirile.

— Îți mai aduci amînte de necazurile pe care le-am avut cu bețivii ăia care făcuseră scandal aici ? Ce-am făcut cu ei ?

Interlocutorul său oftă.

— Aha ! A fost ideea ta să-i vîrîm în camera cu numărul șase... Dar, n-am mai folosit-o de atunci.

— Așa ! O vîrîm în camera șase. Acolo poate să zbiere, să urle, cât poate. Nu aude nimeni. E goală camera ?

Da ! Dar nu e posibil ce spui... Mai întâi aici o vor căuta.

— Nu mai spune ! Dacă Bradley primește mâine dimineață o telegramă din care reiese că Ann a plecat, nu își mai pune alte probleme. Pun să îi elibereze și apartamentul.

Tiser începu să-și frîngă mâinile.

— Nu face asta, dragă Mark... biata fată...

— Dar la bietul Tiser nu te gîndești deloc ? replică Mark. Ți-ai închipuit vreodată cum sînt ultimele douăzeci și patru de ore petrecute în celula condamnatului la moarte ? Ce poate să-ți treacă prin minte în noaptea aia ? Dacă Li Joseph apare ca martor, ne vom legăna amîndoi în ștreang.

— Dar pe fată, doar n-ai de gînd s-o omori ? scînci el. Nu vreau să fiu de față la asta.

Tiser se ridică de pe scaun. Mark îi puse o mîină în piept și îl repezi înapoi.

— Dacă nu stai liniștit, am să fac eu ceea ce ar trebui să facă mr. Steen, șuieră el. Acum de ce ți-e frică, creatură jalnică ?

Se auziră bătăi în ușă. Mark deschise. În fața lui era Ann.

— Cum ai ajuns pînă aici ? o întrebă el.

— Ușa de la intrare e deschisă.

Mark trecu pîă lîngă ea și se duse să îl apostrofaze pe portar. Acesta, însă, dispăruse. Luase de prin camere și din hol niște caiete mai de valoare și plecase. Își imaginează că va fi concediat, așa că se hotărî cu un ceas mai devreme. Mark închise ușa și se întoarse la cei doi.

— Unde e mr. Bradley ? întrebă Ann.

— A ieșit puțin, dar revine. El a lăsat ușa deschisă, răspunse Mark. Stai jos, Ann. Ce înseamnă chestia asta ? De ce ai adus „praf“ la întoarcere, la Londra ?

Ea stătu cîteva clipe cu privirile plecate, apoi le ridică și îl fixă rece pe Mark.

— Da ! Am adus puțină cocaină. Tu m-ai mințit în permanentă. Bradley a avut dreptate.

— Ce ? A avut dreptate ? Bradley are întotdeauna dreptate. Ann, m-ai băgat într-o mare încurcătură, așa că tot tu trebuie să mă scoți. Bradley a găsit marfa aici și vrea să identifice pachetele pe care le-ai transportat tu.

Ea îl privi uluită.

— Cum să fac asta ? Nici nu le-am văzut.

Tiser era cenușiu la față. Privea fix în dușumea și părea absent, cu gîndurile aiurea.

— Identifică-le ! Haide ! Sînt în jur de cincizeci.

Mark deschise ușa și făcu un gest să îl urmeze. Ann urcă treptele în urma lui fără să șovăie. La etajul întîi, el deschise o ușă grea din tablă groasă. Încăperea ce li se înfățișă, era mobilată sumar ; un pat de fier cu o saltea veche, o cană de apă și un scaun.

— Aici e marfa, arătă Mark. Ann intră în cameră, fără să se gîndească la vreo primădie. El trînti ușa cu piciorul. Ea făcu ochii mari, intuind că bărbatul din fața ei nu mai era de mult un partener.

— Poți să strigi cît vrei. Spațiul a fost amenajat așa fel, încît locuitorii din cartierul Hammersmith să nu fie deranjați. Am „cazat“ aici și niște tipi loviți de delirium tremens.

Ea văzu pereții capîtonați, lipsa ferestrelor și un ventilator montat în plafon. Se făcu albă la față.

— Dă-mi drumul ! strigă ea.

— Vei sta aici o zi, două, pînă plec din țară. Iar dacă, după ce-ți dau drumul îmi faci necazuri, vei fi ucisă înainte să ajung la Southampton. Acum, Bradley poate să-și caute, unde o ști, porumbița.

Ann nu era ființa care să se sperie cu una cu două. Recunoștea, însă, că situația e gravă. Nici Bradley nu era la post, iar povestea cu pachetele de cocaină a fost pură invenție a unui experimentat traficant.

— Mark, te porți de-a dreptul melodramatic, începu ea cu voce calmă. Știi de ce am adus puțină cocaină la Londra. Am vrut să mă conving că nu m-am ocupat niciodată de zaharină.

— Ai dus „praful“ la vreo analiză undeva ?

— Nu a fost nevoie. Am pus puțin pe limbă și am simțit că e un stupefiant. Dacă aveam de gînd să te dau pe mîna poliției, aș fi adus întreg coletul la Londra ; nu l-aș fi aruncat în iaz.

— E un argument logic. Totuși, trebuie să stai două zile aici. Am să am grijă să nu îți lipsească nimic.

— De ce nu mă lași să plec la Paris ? În felul ăsta aş fi departe şi n-ai mai avea motive să te temi că m-aş putea întâlni cu Bradley.

— Peste două zile poţi să pleci unde vrei ! Pînă atunci trebuie să rămîi aici. Mîine dimineaţă, cînd ai să te trezeşti, ai să-mi fii recunoscătoare că eşti în viaţă.

El deschise uşa, vrînd să iasă. Dintr-un salt, Ann fu lîngă el, îl îmbrînci şi ieşi în hol. Mark îşi pierdu echilibrul şi vru să o apuce de braţ. Reuşi pentru o clipă, ea se smuci şi îi scăpă. Ann făcu cîţiva paşi. Înainte să poată coborî scara, însă, se simţi prinsă în braţe şi cu palma lui mare apăsată pe gură.

— Ce se întîmplă aici ?

Mark se răsuci în loc şi zări o apariţie ciudată. În lumina zgîrcită a unui bec de pe hol, îl văzu pe Sedeman. Era numai în pantaloni şi o cămaşă murdară. Barba nepieptănată şi chelia lucind palid, îi dădeau un aspect grotesc. Într-o mîină avea un baston greu din lemn de frasin, fără care nu făcea un pas.

— Ce înseamnă asta ?

Mark îl privi cu ură şi încerca să o tragă pe Ann înapoi în încăpere. Sedeman se dovedi însă mai iute. Făcu cîţiva paşi şi îi tăie calea.

— Daţi drumul fetei sau vă crăp capul cu bastonul.

Mark făcuse o dată cunoştinţă cu forţa bătrînului, aşa că o eliberă pe Ann. Ea se rezemă de perete, simţind că e gata să leşine.

— Scoate mîna din buzunar ! urlă Sedeman, dar imediat, Mark scoase revolverul.

— Dă-te la o parte ! strigă el.

Bătrînul nu păru intimidat.

— Nu mă dau la o parte și nici dv. nu veți trage, fiindcă orice polițist aflat la o jumătate de milă de aici, va auzi împușcătura. Lăsați pistolul jos ! Ultimele cuvinte le pronunță încet, apoi cu un gest iute repezi bastonul înainte. Mark simți o durere în încheietura mîinii și pistolul se rostogoli cu zgomot pe trepte.

— Acum scumpă doamnă, puteți pleca sau rămîne. Cum doriți.

— Plec, spuse Ann încet.

— Nu poți ieși în halul ăsta pe stradă, strigă Mark. Du-te înapoi în camera lui Tiser. Îți promit că nu mai încerc să te păcălesc. Sedeman vine și el. Poate vrea să bea ceva. Se duse după ea, continuînd să îi vorbească.

— Ann, regret ce-am făcut. Dar, știi că sînt disperat. Mi-a fost frică, de-am făcut gestul ăsta. Crede-mă, te rog, n-am vrut să-ți fac nici un rău.

Ann coborî treptele. Era epuizată. Nu putea să iasă pe stradă în starea în care era. Ar fi atras atenția și nu dorea acest lucru. Intră în camera lui Tiser. Sedeman o urmă. Cînd îl văzu, Tiser făcu o figură consternată.

— Nicăieri nu sînt mai moi paturile ca în această pensiune, Tiser, exclamă bătrînul și își turnă un whisky. Serviți și dv. un pahar, domnișoară.

Ann refuză, clătinînd din cap.

— O adevărată binecuvîntare că am fost aici la momentul potrivit. Onorabilul Mark și-a uitat manierele. Cîtă obraznicie ! exclamă Sedeman, strîngînd încă bastonul într-o mînă.

— Iartă-mă, te rog, Ann, spuse Mark, venind în urma ei.

— Bine ! Am să încerc. Acum aș vrea să plec acasă.

— Am să vă urmăresc cu privirea pînă la colț, domnișoară. De acolo puteți lua un taxi, spuse Sedeman.

Tiser îi aruncă o uitătură ostilă. Bătrînul ieși desculț în urma Annei și o petrecu cu privirile.

— V-am scos dintr-o mare încurcătură, îi spuse el lui Mark, cînd reveni în cămin. Nu mă credeți ? Oricum, la ora unsprezece am întîlnire cu Brădley ! Și unde credeți ? Aici !

Mark se uită la bătrîn cu o expresie indiferentă. Nimeni nu i-ar fi putut bănuî gîndurile ucigaşe, care îl stăpîneau acum.

— Doar dacă intră pe horn, poate să vă viziteze.

Sedeman zîmbi vesel.

— Dacă îi fixez o oră, vine precis sub fereastra mea şi voi sporovăi cu el, ca Romeo şi Julieta.

Mark închise uşa.

— Luaţi loc, mr. Sedeman. Vreau să lămurim povestea asta. Ce probleme deosebite cunoaşteţi ca să i le spuneţi lui Bradley ?

— Că totul este în regulă şi că noaptea dorm bine, replică bătrînul. E îngrijorat din cauza mea. E o situaţie nouă pentru mine. Numai ideea că cineva se gîndeşte la mine...

— Cu alte cuvinte, Bradley vă stipendiază ca să mă urmăriţi, nu ? se răsti Mark. Apoi, schimbă brusc subiectul.

— L-aţi văzut pe Li Joseph ?

— Numai zvonuri. Mortul nu învie.

— Nu a murit niciodată, strigă Mark. Nu-
mai s-a făcut...

— Mark !

McGill se întoarse. Tiser se uita pe fe-
reastră cu o figură descompusă de frică.

— Ce mai e ?

— Nu auzi ?

Tăcere. Cîteva secunde, Mark nu auzi ni-
mic, apoi ușor, ca o adiere, îi ajunse la ureche
o melodie cîntată la vioară. Sări și dintr-o
mișcare dădu perdelele la o parte.

— Deschide fereastra ! îi ordonă el lui
Tiser.

— Nu ! Pentru Dumnezeu ! Nu face lu-
cruri nesăbuite ! N-ar fi mai bine să trimitem
pe cineva la el ?

— Pe cine ? N-avem pe nimeni aici.
Deschide odată !

Tiser începu cu mîini tremurînde să apese
pe dispozitivul de deschidere al ferestrei. Nu
putea, nu voia sau amîndouă deodată. Mark
îl dădu nervos la o parte și dintr-o mișcare
deschise. Acum, vioara se auzea mai deslușit.
Se uită în susul străzii și văzu sub un felinar,
o siluetă pe trotuar.

Cîteva secunde mai tîrziu cîntecul încetă.
O voce gravă se auzi clar. Un polițist apăruse
din umbră și traversa strada, venind spre
muzicant.

— Stinge lumina ! porunci Mark. Tiser
se supuse.

Cei doi erau prea departe. Dialogul lor nu
se putea auzi. Dar, după un timp, cei doi în-

cepură să se apropie de cămin. Mark auzi vocea lui Li.

— Dragă prietene, cînt pentru micuții mei.

— Micuții dv ? Agentul se uită neîncrezător la interlocutorul său.

— Sînteți străin, nu-i așa ? La ora asta nu e voie să cîntați aici. Duceți-vă în altă parte.

Mark îi privi pe amîndoi pînă dispărură în întuneric.

— Dacă n-ar fi fost copoiul de față, aveam de gînd să-i fac o figură scîrnăviei.

— Li Joseph ! exclamă Sedeman perplex.

— L-ați văzut și dv., nu ? E viu sau e mort ?

— Scuzați-mă ! Cred că nu stau bine cu nervii.

Își umplu repede un pahar de apă cu whisky și turnă și puțin sifon. Sedeman nu era un tip emotiv, însă, scena de mai înainte o luase în serios, iar Tiser se uita cu părere de rău la sticla de whisky, din ce în ce mai goală.

— Așa ceva ! Bătrînul Li ! se miră Sedeman.

— Credeți că e o surpriză prea mare apariția lui ? îl întrebă Mark.

— Știați doar precis că trăiește. Unde locuiește ? Mr. Sedeman, nu mai încercați să mă duceți cu vorba. Nu are nici un sens să fim adversari. Ce se ascunde aici ? Sînteți omul lui Bradley sau nu ?

Cineva bătu la ușă.

— Acesta e Bradley ! Întrebați-l pe el, replică Sedeman.

Tiser se duse cu o figură contrariată și deschise. Într-adevăr era inspectorul în persoană.

— Bună seara, salută el. Am auzit că v-a făcut cineva o serenadă. Îl știam pe Li Joseph că este un om amabil, dar nu credeam că o să mai cînte pentru dv.

— Aici nu a fost, mirii Mark.

— Credeam că e locatarul pensiunii dv.

Fără ca gazda să îl invite, polițistul trase calm un scaun spre el și se așează. Îl privi țintă pe Mark și din buzunar scoase o cutie cu pilule. Nu vădi însă intenția de a-i scoate capacul.

— D-le Mc Gill, ați avut vreodată un revolver ? Mai mare și mai greu ca un Browning obișnuit ?

Mark tăcu. Bradley repetă întrebarea.

— Cum adică ? se miră Mark. Susține cumva bătrînul că aș fi tras în el ?

Tiser simți că îi îngheață sîngele în vine.

— Nu neapărat ! articulă rar polițistul. Dar la percheziția pe care am făcut-o în „vila” lui Li, am observat două găuri de glonț în dușumea. Să presupunem că gloanțele respective provin dintr-un pistol, care se afla la momentul respectiv în posesia dv. Așa e ?

— Da de unde ? Aș fi putut face exerciții de tragere în casa lui Li. Nu aș fi deranjat pe nimeni, dar nu-mi aduc aminte să-l fi vi-

zitat vreodată beat pe Li, sau să fi avut vreodată armă.

Bradley deschise cutia. În interior erau două cartușe așezate pe o bucată de vată. Unul era deformat. Arăta ca un semn de întrebare.

— Le-ați văzut vreodată ? întrebă inspectorul.

— Nu-mi amintesc.

— Uitați-vă bine ! Sint cumva din revolverul dv. ? sau dintr-un revolver de același calibru ?

— Nu am nici un revolver ! se răsti Mark. Și nu am purtat niciodată unul. Am mai spus, doar, dar sînteți extrem de neîncrezător.

— Neîncrederea face parte din meseria mea, ca și răbdarea... Unde purtați de obicei pistolul ? Ah ! Am uitat ! Nu folosiți așa ceva.

Bradley îi pipăi scurt în dreptul buzunarelor și al mijlocului. Nu găsi nimic.

— Mulțumit ? îl întrebă Mark, cu o ură nedisimulată în priviri.

Celălalt nu răspunse. Înșurubă capacul cutiei și o vîrî în buzunar.

— Ați cules cartușele din dușumea ? Ați crescut în ochii mei, se amză Mark.

— Nu am fost prea exact. Unul provine din casa lui Li, celălalt din trunchiul unui copac din Hyde Park. Experții noștri spun însă că provin din același tip de pistol, nu neapărat din același pistol. Cel strîmb provine de la „Lady's Stairs“, preciză el. L-am căutat un an de zile.

— V-a ajutat și Li să îl găsiți, nu ?

— Bineînțeles ! Și acum aş vrea să arunc o privire prin căminul dv. Pofțiți ! Așa arată un mandat de percheziție. Bradley scoase din buzunar împuternicirea respectivă și i-o arată !

— S-ar putea să găsec pistolul pe care îl caut, s-ar putea să mă înșel. Am să încep, însă, chiar de aici. Și nu vă uitați urît, mr ! McGill ! Nu sînt singur. Casa e înconjurată ! Sper că nu vă deranjează, dacă mai chem cîtiva colegi încoace.

Percheziția se desfășură ca la carte. Cău-
tară încăpere cu încăpere, cotlon cu cotlon !
Tiser ședea pe un taburet și tremura ca varga !

— Ei, Simmonds ? Nici o urmă de droguri ?

— Nu, sir !

— Atunci, poate vreo armă, făcu Mark pe nevinovatul.

Simmonds se uită urît la el. Ridică o poșelă, să o vadă și ceilalți și spuse :

— Asta am găsit-o într-o încăpere capitonată de la etajul întâi.

Bradley o luă imediat, o privi pe toate părțile, apoi se uită întrebător la McGill ! Acesta nu scoase un cuvînt. Polițistul deschise fermoarul. Din interior căzu o carte de vizită ! Era a lui miss Ann Perryman.

— Ce treabă are miss Ann aici ?

— Vine destul de des, minți Mark. Sîntem prieteni apropiați ; mai apropiați decît vă imaginați. Un gentleman nu trebuie să vorbească despre așa ceva, dar unui polițist trebuie să îi spui adevărul.

— Aha, aha, sînteți prieteni intimi, repeta Bradley, oarecum distrat. Cît de intimi ?

— Lăsați ! Sînteți un om de lume.

— McGill, nu vă văd bine ! Acum un an aș fi înghițit poate gălușca asta, acum nu mai merge, însă. Cînd am să mă întîlnesc diseară cu Li Joseph, am să-l sfătuiesc să se întoarcă la „Lady's Stairs“ ca să se bucure de ceea ce o să audă de la dv.

După plecarea polițiștilor, Mark rămase aproape un sfert de oră cu gura încleștată.

Sedeman dispăruse îndată ce Bradley începuse discuția cu McGill ! Tiser îl căută în camera lui, dar era goală. După încă un sfert de oră patronul lui spuse :

— Îmbracă-te și hai !

— Doar nu vrei să ies afară la ora asta.

— Mergi cu mine la „Lady's Stairs“. Am să-i spun un cuvîntel misteriosului Li Joseph.

Cînd ajunse acasă, Ann Perryman era la capătul puterilor. De îndată ce intră în casă, încuie uşa şi se trînti într-un fotoliu.

Acum ştia cine este McGill şi încercă să privească pentru prima dată în mod serios rolul josnic pe care îl avusese în afacerile necurate puse la cale de el. O trecură fiorii, gîndindu-se de cîte delictе se făcuse vinovată dintr-o uşurinţă condamabilă.

Auzi cîteva bătăi în uşă. Tresări.

— Cine e ? întrebă cu un glas sugrumat.

— Taximetristul care vă aşteaptă, vrea să ştie dacă mai aveţi nevoie de el.

Într-adevăr uitase complet de acesta. Îi dădu portarului banii cuveniţi şi îl rugă, să se ducă să îi plătească.

— Miss Perryman, trebuie să discut ceva cu dv.

Ea îl pofti în sufragerie.

— Miss, reluă el, sînt într-o mare încurcătură. Familia Findom s-a întors din Scoţia, Miss Findon va pleca însă curînd la Paris...

Cîntă destul de frumos la vioară... A observat că îi lipsește arcușul din cutie și cînd a plecat îl lăsase acolo. A reclamat lucrul ăsta administratorului imobilului, iar singurul care a avut cheia de la apartamentul lor, eu am fost și vă jur că nu am intrat acolo.

Ann se gîndi cîteva clipe și realizează cine, împrumutase arcușul.

— Îl cunoașteți cumva pe mr. Li Joseph ?
Îl întrebă ea pe cel mai natural ton.

— Nu ! Dar am văzut un bătrîn intrînd în casă, dar am presupus că e totul în ordine, mai ales că și unul de la poliție mi-a spus să îl las în pace... Portarul făcu o pauză. Vorbise mai mult decît ar fi trebuit.

— De la poliție ? Mr. Bradley ? Îl cunoașteți ?

— Da, domnișoară ! Încă foarte bine. L-am cunoscut și pe fratele dv.

Ann se uită uluită la el. Nu-i trecuse niciodată prin minte ideea că Ronnie ar fi frecventat imobilul acesta... ori, aici, doar, locuiește Mark... deci, Ronnie l-a vizitat.

— L-ați cunoscut pe fratele meu ?

— Desigur ! Înnopta la mr. McGill cînd...
Căuta cuvîntul potrivit și nu îl găsea.

— Bine, Ritchie — acesta era numele portarului — am să încerc să fac ceva pentru dumneata. Am să discut cu McGill.

— Nu ! Mai bine explicați-i lui mr. Bradley ce s-a întîmplat. Știu că sînteți în relații bune cu el. N-aș vrea să-mi pierd postul. Nu pot să spun nimănui de ce i-am permis bătrînului să intre în locuința lui sir Arthur.

— Bine ! Am să vorbesc cu mr. Bradley, dacă am să-l văd. Îmi pare rău că ați pățit acest necaz. Spuneți că mr. Bradley îl cunoștea pe fratele meu ?

— Da, erau în relații foarte bune. Uneori, seara, ieșeau împreună. Când fratele dv. a intrat în niște încurcături, mr. Bradley s-a străduit să îl ajute. A făcut tot ce a putut să îl salveze pe băiat.

Ultimele cuvinte ale lui Ritchie o făcură să vadă altfel împrejurările în care a murit fratele ei. Mark o minșise. Ronnie nu îl urîse pe Bradley. Mark în schimb, da. Și îi prezentase situația cum i-a convenit lui, ca să o facă și pe ea să îl urască. Poate că Ronnie fusese victima unui accident, poate a încercat să scape de urmăritori și a căzut din barcă. Totuși, concluziile cercetărilor întreprinse erau clare : omucidere comisă de un autor necunoscut. Citise atunci cu atenție toate actele ce i se prezentaseră, dar limbajul lor neutru nu avusese darul să o convingă. Bradley fusese scos din cauză. O altă alternativă nu i se păru atunci posibilă. Mark ? Imposibil. Îi cunoscuse acum lipsa de scrupule și sîngele rece, totuși... Joseph Li știa precis. Își aminti momentul cînd Mark îl determină să confirme varianta cu care el era de acord.

Auzi cîteva bătăi în ușă. Era Mark. Ea se apropie tiptil și puse picdica la încuietoare. Nu era sigură, dacă el avea vreo cheie de la apartamentul ei, dar pentru mai multă siguranță, procedă așa. El mai încercă o dată, apoi plecă.

Ann auzi ușa apartamentului lui trîntindu-se. Înțelese că era nervos ; ar fi vrut să-i vorbească. După cîteva minute răzbătură iarăși niște zgomote aîdoma pînă la ea. De data asta Mark nu mai urcă scara spre locuința ei. Îl văzu ieșind grăbit din imobil, traversînd piața și întreprîndu-se spre Regent Street.

Ar fi vrut să adoarmă, dar nu reuși. Rămase trează. Gîndurile apăsătoare și nedumeririle erau mai tari ca oboseala acumulată peste zi. Un impuls interior o îndemna să afle totul despre moartea fratelui ei și singurul om de la care putea afla lucrul ăsta era Li Joseph.

După miezul nopții luă o hotărîre. Se îmbracă cu pardesiul, își înfășură capul într-o glugă și ieși din casă. Plecă în aceeași direcție ca și Mark. Regent Street era goală. Ici colo cîte un pieton grăbit. Abia pe la jumătatea străzii găsi un taxi.

Șoferul ascultă dorința ei și nu-și stăpîni ulmirea.

— Zona aceea e pustie acum. Iar „Lady's Stairs“ e o șandrama în care nu mai locuiește nimeni de mult timp. A trăit acolo un evreu bătrîn, dar și el s-o fi adăpostit într-o casă mai bună. Șoferul locuise cîndva în apropiere.

Taxiul porni. După vreo două sute de metri de mers, văzu pe trotuar doi bărbați. Îl recunoscă pe Mark. Mai era însă cu un necunoscut. Probabil discutau la care club de noapte să meargă. Îl știa că este un jucător înrăit de cărți. Și foarte norocos. Din cauza cîștigurilor aproape sigure, patronii a două

asemenea stabilimente îl exclusură din rîndurile membrilor lor. Ann prinse curaj. Putea merge liniștită spre port. Știa cel puțin unde se afla acum omul cel mai primejdios pentru ea.

Ajunseră în fața unei construcții ciudate, cufundată în întuneric. Ann coborî din mașină și îi spuse șoferului să o aștepte. Făcu cîțiva pași și o trecură fiorii. Din spate, șoferul îi strigă :

— Casa e pustie, miss. Nu veți găsi pe nimeni. Cel mult vreun paznic de noapte prin apropiere.

— Mai bine așteptați-mă pe strada cealaltă, îi răspunse ea și îi dădu o bancnotă.

Traversă strada și ajunse în fața casei. Dibui cu mîna și găsi clanța. O apăsă. Stupoare. Ușa se deschise. Avea senzația că Li Joseph o așteaptă. Făcu cîțiva pași pe coridor. De sus se cernea o rază de lumină. Cu inima bătîndu-i la gît, începu să urce treptele. Ajungînd la capătul lor privi înăuntru. Ușa camerei lui Li era deschisă. La capătul unui fir ce cobora din tavan, atîrna becul chior care îi permitea să se orienteze cît de cît în interior. Nici urmă, însă de Li sau de altă ființă omească.

— E cineva aici ? rupse ea tăcerea.

Își auzi doar ecoul vocii. Observă că dezordinea era aceeași ca prima dată cînd intrase aici, doar că acum era mai curat. Pe mr. și mrs. Shiffan, care robotiseră zile în șir în bîrlogul lui Li, avea să îi cunoască ceva mai tîrziu.

Patul lui Li era răvășit și rece. Geamurile care dădeau spre fluviu erau destul de curate. Ann putu să vadă luminile de pe puntea unui cargou legat la chei pe malul celălalt.

— E cineva aici ? repetă ea întrebarea. Nu îi răspunse nimeni. Nu avea totuși curaj să păsească mai departe. Rămase pe loc. Brusc se stinse lumina. Bezna era acum deplină.

Niște scînduri începură să scîrîie. În mijlocul încăperii se căscă o gaură de formă pătrată. Imediat, Ann desluși într-o lumină bizară chipul unui bărbat. În razele felinarului pe care îl avea în mînă, Ann îl recunoscuse pe Li Joseph. Ar fi vrut să îi spună ceva. Înainte să poată deschide gura, o voce din altă cameră, parcă, șopti ceva... Lampa se stinse. Afară se auziră alți pași. Ann pricepu acum că nu e singură în șandramaua lui Li. Chepengul se închise încet. Li dispăruse. Peste cîteva secunde se aprinse lumina. Împrejurul ei era pustiu. Rămase nemișcată în cadrul ușii. Foșnetele pe care le percepușe veneau dinspre intrare ; niște pași grei. De data asta, intrusul era ceva mai vorbăreț.

— Ann ! Ce-i cu tine aici ?

Era Mark ; era singur. O prinse cu mîinile de umeri și o scutură aspru, privind-o neîncrezător.

— Cine te-a adus aici ?

— Un taxi !

— De ce-ai venit ? Te-a trimis Bradley ?

— Nu ! Am vrut să-l vizitez pe Li Joseph.

— De ce ? Vrei să mă îmbrobodești ? Să-mi spui că ai venit la el doar din curiozitate ?

— Mark nu sînt obligată să-ți dau socoteală, replică ea cu calm.

— L-ai văzut pe Li ?

O voce interioară o sfătui că e mult mai bine să nege.

— Nu ! Nu l-am văzut.

Mark trecu în cealaltă cameră. Il auzi căutînd, apoi mergînd mai departe în celelalte încăperi.

Peste cîteva minute se întoarse. Pe mîini și pe haine era murdar de praf.

— Nu e nimeni aici ! exclamă el cu siguranță în glas. Apoi ciuli urechile și păru a fi de altă părere.

— Dar asta ce a fost ?

Ann auzise și ea un chicotit ușor ce părea să răzbată dintr-o cameră aflată deasupra lor.

— Intr-adevăr, e cineva !întări ea.

— Parcă ar fi Li. Bătrînul ăsta nu e în toate mințile.

Mai rămaseră cîteva minute, uitîndu-se unul la altul și trăgînd nedumeriți cu urechea. Nu se mai auzi nimic.

— Stai aici ! spuse Mark plecînd spre ușă. Te duc eu acasă.

— Nu, mulțumesc ! Iau taxiul meu.

— Ah ! L-am văzut ! Am crezut că e o mașină a poliției.

Ieșiră amîrdoi din casă. Pe partea de vizavi a străzii apăruseră între timp trei mașini. El tresări. Acestea erau într-adevăr ale poliției. În interior se vedeau doar siluetele șoferilor. Membrii echipajelor lipseau.

— Poftim ! Vorbeam de lup și lupul la ușă, exclamă el. Ce-or fi căutînd aici ? O fi și amicul Bradley ?

Ann nu răspunse. Plecă repede spre taxiul care o aștepta. Mark ar fi vrut să mai discute cu ea. Figura lui exprima nedumerire și enervare. Ea deschise ușa mașinii se urcă și îi

spuse șoferului să pornească. Pe drum nu scoase o vorbă. Se simțea epuizată și săătulă de tot zbuciumul pe care îl trăia.

Cînd ajunse acasă, în hol dădu cu ochii de Tiser.

— L-ați văzut cumva pe Mark, miss Ann ? se repezi el.

— E la „Lady's Stairs“.

— Și dv. tot acolo ați fost ? Cum ? Nu v-a fost frică ?

Tînăra vru să îl ocolească, dar el îi ținu calea și continuă :

— Stați să discutăm. Ceea ce vreau să vă spun ne privește pe noi toți.

— Lăsați ! Discutăm mîine. Ann simți mirosul puternic de whisky, caracteristic, de altfel, la acest om.

Spre surprinderea ei, Tiser se întoarse brusc și plecă aproape în fugă. Apoi, se auziră frînele puternice ale unei mașini. Ieși în prag și se uită. Recunoscuse unul din autoturismele poliției staționate nu cu mult timp înainte în fața casei lui Li Joseph. Din ea coborî inspectorul Bradley.

— De ce nu intrați în apartament ? o întreabă el. Nu aveți cheie ?

— Ba da ! Dar m-a oprit Tiser. Cînd v-a văzut, a zbughit-o, însă.

— Ați fost la „Lady's Stairs“, nu-i așa ? Vă expuneți inutil unor pericole pe care, probabil, nu le bănuți. Nu mă invitați la dv., să stăm puțin de vorbă ?

Rugămintea lui nu i se păru ciudată. Annei, deși ceasul arăta aproape trei noaptea.

Porniră amîndoi pe scări. În fața ușii, Bradley luă cheia și deschise. Apoi îi făcu semn, că intră el primul. Ajuns în sufragerie, polițistul aprinse lumina. Într-un fotoliu părănd calm, ședea Mc Gill. Ann scoase un strigăt de surpriză.

— Vă simțiți ca la dv. acasă, nu ? îl persiflă inspectorul.

— M-da ! articolă cel în cauză.

— Și l-ați trimis pe Tiser să îi țină calea, ca să aveți timp să ajungeți aici înaintea domnișoarei.

— Admirabilă imaginație !

— Dacă aș da ascultare primului impuls, ar trebui să vă azvîrl pe geam, continuă Bradley. Aș putea la fel de bine să vă arestez...

— Pentru ce anume ? se răsti Mark, fără să pară speriat.

— Nu pot să vă spun decît la momentul potrivit. I-ați făcut o vizită lui Li Joseph. Bun ! Îl veți întîlni chiar săptămîna asta. Și veți auzi din gura lui o învinuire gravă...

— Vreți să îl folosiți ca martor împotriva mea ? Mr. Bradley, cu mine nu vă merge. Iar în ceea ce privește prezența mea aici, să știți că Ann mi-a dat cheia.

— Cum îndrăznești să insinuezi... !

Polițistul îi făcu semn să fie calmă.

— Pe mine vrea să mă scoată din sărite, nu pe dv., îi spuse el, apoi, făcu un gest cu capul, arătînd spre ușă.

— Afară, M. Gill !

Cel vizat se ridică din fotoliu, mai mult pregătit de atac, decît de plecare. O privi pe

Ann în ochi, așteptînd un semn de încurajare. Fata îl măsură din cap pînă în picioare cu dispreț. Ridicînd din umeri, Mark ieși legănîndu-se. Peste cîteva momente, se auzi zgomotul puternic cu care trîntise ușa de la apartamentul lui.

— Miss Ann, aveți rude sau cunostințe în Londra ? o întrebă Bradley.

Ea negă cu o mișcare a capului.

— Atunci de mîine dimineață trebuie să vă mutați la un hotel. Aici nu mai sînteți în siguranță.

— Cred că cel mai bine ar fi să plec la Paris, răspunse ea.

— Mie mi-ar conveni să mai rămîneți o vreme aici. Cu acest Mark McGill voi termina curînd, dar aș vrca să vă conving că Ronnie...

— Nu poartă nici o vină, nu ? continuă ea. Dacă pentru asta trebuie să mai rămîn, atunci plec imediat.

— Dar amintiți-vă ce ați spus cînd ne-am întîlnit prima dată la „Lady's Stairs“. Că nu veți avea liniște pînă cînd nu va fi prins asasinul lui.

Pe Ann o trecură fiorii.

— Nu cred că mai doresc așa ceva. Înțeleg altfel lucrurile... E altceva...

Făcură amîndoi o pauză și se priviră în ochi. El nu voia încă să plece, ea simțea că prezența lui îi face plăcere.

— Am o meserie neplăcută, nu-i așa ? îndrăzi el. Asta mi-ați reproșat-o și la tribunal. V-ar deranja să știți că v-ați putea căsă-

tori cu un polițist ? găsi el o formulă oarecum evazivă.

Ea nu răspunse. Bradley își făcu curaj.

— De fapt, la sfîrșitul anului ies din cadrul Scotland Yard-ului. Mi s-a oferit conducerea unei plantații de cafea în Brazilia. Probabil că nu știți că sînt expert în cultivarea cafelei.

Ea clătină din cap.

— Ar fi oricum mai plăcută o viață lîngă un cultivator de cafea decît lîngă un funcționar de poliție.

Ann nu îl privi în ochi.

— Cred că da, articulă ea. Vă gîndiți la căsătorie, mr. Bradley ?

— Da ! Mă bate gîndul de la un timp. Problema e ca nu cumva, femeia pe care mi-am ales-o, să leșine în momentul cînd îi voi face propunerea.

— E tîrziu ! Cred că trebuie să vă duceți acasă, mr. Bradle. La ora patru fără un sfert nu e cel mai potrivit moment pentru a discuta de căsătorie.

El mai zăbovi.

— Vă place cafeaua ?

Ea îl conduse spre ușă.

— De acum înainte nu o să mai beau altceva, îl ironiză Ann și închise ușa îndată ce polițistul ieși.

A doua zi dimineață, Mark bătu la ușa ei. Cînd îl văzu, îi veni să zîmbească ; îl pofti totuși înăuntru. El începu să se scuze pentru comportarea avută ; se gîndise și la cîteva explicații plauzibile, dar Ann îl întrerupse :

— Mark, prietenia noastră s-a sfîrșit ! De fapt se sfîrșise de cînd am înțeles în ce soi de afaceri m-ai atras.

— Din traficul ăsta se cîștigă o groază de bani și nu există nici concurență, răspunse el cu cinism. Am organizat totul, în cele mai mici amănunte și cînd treaba mergea perfect, a preluat acest Bradley compartimentul comerțului cu droguri. Nu-i nimic, de cînd am încetat eu, a apărut altcineva care aprovizionează piața.

Ea îl privi blocată.

— Nu-ți pare deloc ? Nu ai nici un fel de muștrări de cuget din cauza vieților pe care le-ai distrus, a tinerilor pe care i-ai corupt, ori care, sub influența drogurilor, au comis fapte îngrozitoare ? Ca cel de azi din Manchester, de exemplu.

— Nu bate cîmpul, Ann ! Ai devenit sentimentală. Nu-ți dai seama că nimeni nu poate trăi fără a incomoda pe altcineva ? Dacă tu te muți de aici, apare imediat în locul tău o familie, care pînă acum locuia într-o casă mai mică. Iar dacă urmărești acest lanț verigă cu verigă, ai să observi că la capătul lui există cineva care, din cauza ta, trebuie să trăiască într-un slums. Fiecare rochie scumpă pe care o îmbraci, se cuvenea poate altcuiva. Ideea asta nu-ți alungă somnul ?

— Nu ! Ceea ce mi-a alungat somnul a fost următoarea întrebare : Cum de am fost atît de naivă și să ascult de un om fățarnic care, pe baza inteligenței și destoiniciei mele, să devină peste noapte bogat ? Și pe lîngă asta să mai fiu urmărită și de poliție.

— Fii liniștită ! Nu au mare habar despre faptele tale. Numai eu știu cît de importantă ai fost. Fără tine aș fi fost un zero.

Complimentul făcut avu darul să o neli-niștească.

— Nu știu cît timp vei mai rămîne în țară, dar cred că înainte să pleci vor veni să îți ceară informații. Există curieri pe care, în afară de tine și de mine, nu îi cunoaște nimeni. Am avut o încredere oarbă în tine. Te rog, doar atît : să-mi spui cine vine la tine să te chestioneze.

— Voi părăsi Anglia imediat, spuse ea.

— Lucrul ăsta îl știu și ei. De aceea am venit așa devreme la tine. Cît de multe i-ai spus lui Bradley ?

Ea clătină din cap în sens negativ.

— Nici nu m-am așteptat la așa de mult din partea ta. Lui poți să-i dai numele tuturor curierilor. Îmi e indiferent dacă își vor petrece restul vieții la Dartmoor sau nu. Nu doresc ca altcineva să profite de pe urma organizației creată de mine.

Te uimea comportarea lui. Gîndea de parcă problemele în discuție ar fi avut doar un caracter economic, iar el ar fi fost un om de afaceri. Nu regreta nimic. Ba, din contră, era mîndru de flerul său care l-a ajutat să-și organizeze o rețea în toată țara.

După cum îi era obiceiul, schimbă brusc subiectul. Se ridică să plece, dar aduse vorba despre bătrînul evreu.

— Eh ! Acum nu știu la ce mă pot aștepta din partea lui Li. Înainte de dispariție era deja agentul poliției. Declarațiile lui sînt ținute la păstrare. Dacă poliția mai găsește pe încă unul dispus să vorbească, ajung rapid după gratii.

— Crezi că Joseph Li te va trăda ? întrebă Ann surprinsă.

— De ce nu ? Mai există încă cinci sute de inși în toată Anglia care mă pot trăda, dar nici unul nu poate aduce dovezi... Li însă...

În după-amiaza respectivă, Ann ieși la cumpărături. Pe o stradă apropiată îl văzu pe bătrînul Sedeman. Era beat și cînta în gura mare. Ca din pămînt apăru un polițist în uniformă și îl luă cu el.

Vitrinele și galantarele prezentau oferte cît se poate de ispititoare, dar ei plimbarea

prin magazine nu îi mai făcu plăcere ca altă dată. Era contrariată. Își spunea că urmează să plece la Paris, dar după mărfurile cumpărate era evident că se pregătea pentru o călătorie în sud, în Brazilia, probabil.

În timp ce era într-un mare magazin de pe Oxford Street, remarcă la câțiva metri de ea prezența lui Tiser. Acesta o văzuse mai înainte și aștepta să fie văzut. O salută cu o plecăciune exagerată și începu să își frece bucuros palmele. Nu părea mai speriat ca de obicei.

— Bună ziua, miss Ann. Sper să nu mi-o luați drept obrăznicie, dar v-aș invita la o ceașcă de ceai... la etajul patru există o braserie...

Primul impuls a fost să îl refuze, apoi, văzându-i privirile rugătoare, se înduplecă.

— Mă duc imediat să rezerv o masă, continuă el. Vă rog, fiți drăguță, să nu mă deceptionați.

Înainte ca Ann să poată spune ceva, Tiser dispăru în direcția anunțată. Ea mai zăbovi puțin uitându-se în jur, apoi luă liftul pînă la etajul patru. Îndată ce intră în braserie, îl văzu ridicîndu-se de la o masă de lîngă fereastră. Se ridică atît de brusc, încît era cît pe ce să răstoarne masa.

— Să știți că nu am nici o legătură cu incidentul din noaptea trecută, încercă el să se scuze, invitînd-o totodată cu gesturi slugarnice să ia loc.

— Să lăsăm asta, i-o tăie ea.

— Bine, bine...

— Spuneți, l-ați întâlnit cumva pe Li Joseph ?

Fața lui albă ca brînza mai oțărâie cu o nuanță.

— Nu ! Nu l-am văzut pe acest simpatic domn. Ce personalitate ! Parcă e desprins dintr-un roman de Dickens. Gîndiți-vă numai la fantomele lui... credeți că vorbește cu ele ? Dumneavoastră credeți în fantome ?

— Vede și fantoma lui Ronnie, nu ? o luă pe ea gura pe dinainte.

Întrebarea făcu asupra lui Tiser o impresie puternică. Crezu că va leșina acolo.

— Nu... nu... spuneți așa ceva... nu suport ! Sînteți crudă...

— Chiar credeți în spirite, încercă ea să fi liniștească.

— Nu... nu... e absurd, e neștiințific. Eu am studiat științele naturii... am însă nervii slabi.

Ann deveni mai sigură pe ea. Putea pronunța acum gînduri pe care săptămîni în șir nu îndrăznise nici să și le contureze.

— Li Joseph a văzut cum a fost ucis Ronnie, nu-i așa ?

Tiser privea fix la fața de masă. Pe față i se întipărise un rictus, ceva între zîmbet și rînjit. Ea repetă întrebarea.

— Nu știu... pentru Dumnezeu... haideți să vorbim despre altceva. Mai bine am merge la mine acasă să servim ceva. Nu la cămin sau azil, cum vreți să-i spuneți, ci la locuința mea, în apropiere de Bayswater Road. Să nu-i

spuneți nimic lui Mark despre asta. Am avut mare încredere în dumneavoastră întotdeauna.

Ea clătină din cap.

— Cu mr. McGill nu mai am ce discuta, și oftă adînc.

— E un om foarte ciudat. Mă tem că e terminat. Poliția e de mult pe urmele lui. Din mr. Bradley și-a făcut un dușman, ori omul ăsta e un geniu. E mult prea bun pentru Scotland Yard...

— Într-adevăr, Mark e un om terminat, repetă Ann.

— Cel mai bine ar face dacă s-ar pierde în ceață... E regretabil că din cauza lui alți oameni vor eșua. Și toate astea numai din cauza orgoliului lui. Își închipuie că el singur a reușit să organizeze întreaga rețea de curieri și distribuitori și e foarte mîndru de asta. De altfel, pe o parte din cei implicați în afaceri numai el îi cunoaște... Și pe unii și dumneavoastră, domnișoară. Ca, de exemplu, pe acel misterios om de la Cardiff.

Ea nu reacționează.

— Ce discretă sînteți ! Curînd veți pleca la Paris și veți începe altă viață. Vă va veni destul de greu, iar Mark nu cred că va fi deosebit de mărinimos cu dumneavoastră.

— Nu i-am dat ocazia să fie mărinimos, îl repezi ea.

— Absolut ! Nu ! De la un astfel de om nu e bine să primești nici cea mai mică atenție. De aceea, m-am gîndit că n-ar strica dacă v-aș oferi eu, să zicem, cinci sute de lire. Cu

o astfel de sumă în buzunar puteți începe o afacere frumoasă.

— E prețul pentru omul din Cardiff ? îl luă ea direct.

— Exact ! Sînteți un bun om de afaceri.

— Așadar, dumneavoastră sînteți omul din umbră ?

— Ce vreți să spuneți ?

— Cel care i-a „suflat“ lui Mark o mare parte din „mizerabilele afaceri“.

Tiser se sperie.

— Ce-a spus Mark ? Așa ? „Mizerabilele afaceri“ ?... Zaharina !

— Cocaină ! îl corectă ea. Mark știe că cineva profită de oamenii lui.

— Eu ? Nu ! protestă Tiser. Vă rog, miss Ann. V-am pus doar la încercare. Eu îi sînt credincios lui Mark.

Ea își turnă o ceașcă de cafea. Sorbi încet, apoi îl întrebă pe bicisnicul ei interlocutor :

— Cine l-a omorît pe fratele meu ?

Tiser rămase perplex ; îngăimă doar :

— Bradley ! Mark v-a spus...

— Cine l-a omorît ? Dumneavoastră ?

El aproape sări de pe scaun.

— Eu ? Dumnezeule ! Eu nu omor nici măcar o muscă... Nu știu... Poate a fost un accident.

— Atunci de ce îl amestecați pe Bradley. Nu cumva Mark ?

— Dragă miss Bradley... miss Ann, adică, de ce-mi puneți asemenea întrebări ? Nu pricep nimic. Nu am habar de nimic...

Îl fulgeră un gând care îi dădu fiori.

— Lucrați pentru mr. Bradley, miss Ann !
Ce om admirabil !

— Nu lucrez pentru nimeni ! Nici chiar pentru dumneavoastră ! Păstrați-vă banii ! Mai bine ați despăgubi cu ei cîțiva tineri pe care i-ați nenorocit.

Inspiră adînc, se ridică și plecă. Cînd ajunsese la parter observă că uitase poșeta. Vru să se întoarcă, dar deja veneau în urma ei Tiser și o ospătară care îi înapoie buclucașul obiect.

Era a doua oară, în cîteva zile, cînd își pierdea poșeta. Prima dată i-o adusesse înapoi Bradley. Își puse cureaua pe umăr și ieși din magazin. Tiser se uită lung după ea și făcu semn unui bărbat să se apropie :

— Asta e femeia ! N-o scăpa din ochi ! îi spuse el dubiosului individ. Vezi că prin apropiere sînt și vreo cîțiva copoi. Anunță-l pe cel mai apropiat.

Tiser făcu semn unui taxi să oprească. Se urcă în el și se făcu nevăzut într-o coloană de mașini.

Ann nu bănuia că e urmărită. Mai colindă prin magazine, amuzîndu-se ici-colo de unele lucruri. Se opri în fața unei vitrine și admiră o rochie potrivită ambianței de la tropice. Deodată, un bărbat bine îmbrăcat, cu ținută rigidă, militărească, se ciocni de ea. Se scuză ridicîndu-și pălăria și își continuă drumul.

Uitase deja incidentul, cînd un polițist veni la ea și o luă direct :

— Domnișoară, îl cunoașteți pe acest individ ? El arăta spre bărbatul care o urmărise din dispoziția lui Tiesr.

— Nu ! De ce ?

— I-ați oferit ceva ?

— Nu ! Nu am nimic de vânzare.

— Ați avut două plicuri cu cocaină și i le-ați dat lui ?

— Nu ! Nu am nimic în poșetă, se enervă ea.

Se uită la banalul obiect. Era deschis și gol. Din fericire, banii se aflau într-un buzunar lateral. Îi veni în minte incidentul cu bărbatul cu ținuta militărească.

— Am fost prădată, strigă ea. Un tip a dat peste mine...

Polițistul nu avu nici o îndoială că simpatica domnișoară din fața lui spune adevărul, dar o invită totuși la poliție. La fel procedă și cu următorul ei.

La secția de poliție, Ann află o poveste incredibilă. Dubiosul personaj reclamase polițistului că ea i-ar fi oferit pe stradă două plicuri cu cocaină, pe care le scosese din poșetă. În aproximativ o jumătate de oră, situația se lămură însă.

— Ne scuzați, domnișoară. Cred că individul ăsta a vrut să-și ridice de noi. În ceea ce-l privește pe cel cu care v-ați ciocnit, e un client mai vechi.

— Dar este absurd, începu ea

— Nu chiar. Mă întreb dacă nu cumva v-a introdus cineva vreo câteva pachetele cu

drog în poșetă ca, apoi, să vă denunțe. Ați lăsat poate poșeta undeva.

— Da, într-o braserie !

— Ați mai fost cu cineva ?

— Da ! Dar e un ins lipsit de interes.

Era vorba, desigur, despre Tiser. Atîta perfidie îi depășea imaginația.

Plecă de la secția de poliție meditînd neîntrerupt la ce i se întîmplase. Cînd ajunse acasă, ușa apartamentului lui Mark era larg deschisă. O aștepta.

— Intră o clipă, Ann ! îi strigă el. Am auzit că ai ajuns la poliție.

Ea nu se miră deloc de cele auzite. Știa că are fel de fel de relații. Îi istorisi exact cum se întîmplase totul.

— Nu pot să-mi imaginez că Tiser a fost capabil de așa ceva, conchise ea.

— Ba, de ce nu ? A vrut probabil să-mi plătească o poliță. E în stare de fapte și mai abjecte. A înscenat ceva ca să fii mîi întii tu arestată, fiindcă, bineînțeles, după tine urmam eu. Deci, Tiser e omul din umbră... Asta e concluzia. N-a încercat să afle de la tine numele omului meu de la Carriff ?

Ann oftă și răspunse în silă :

— Nu-mi dau seama ce a vrut. Tot ce vreau eu este să plec cît mai repede de aici.

— Deci, nu te-ai răzgîndit în legătură cu Parisul ?

— Nu !

— Ai simțit că nu mai e de trai aici. La Scotland Yard numele tău e deja cunoscut și ăsta nu e un motiv de mîndrie, iar dacă vrei

să te măriți cu Bradley, faima proastă nu e chiar un avantaj.

Ea nu răspunse. Știa că intenția lui era de a o enerva.

— Dar poate iese din poliție, continuă el.

— Mai devreme sau mai târziu toți ies, spuse ea, plictisită de stilul lui de om răutăcios.

McGill rîse tare. Așa făcea ori de cîte ori trebuia să-și recapete prezența de soirit.

— Ce final caraghios ! Ann măritată cu un copoi ! Puteai să faci o partidă mai bună.

— Sau una mai proastă, cu un traficant de droguri.

— Imposibil ! Eu sînt căsătorit. Te surprinde ?

— La tine nu mă mai surprinde nimic !

Ea se pregăti să plece.

— Fii pe pace ! N-am să te ucid, exclamă Mark, conducînd-o spre ușă. Cred însă că știi pe cine am să strîng la noapte de beregată ?

— Nu !

— Pe Tiser ! De ce îi e frică nu va scăpa ; de ștreang. Pe mine, ideea că aș putea fi spînzurat, nu mă sperie.

Ea se răsuci pe călcîie.

— Mark, tu ai omorît pe cineva ?

— Da, am omorît patru oameni ! afirmă el sec. De unul dintre ei îmi pare foarte rău... Ei, lasă ! Acum du-te !

Nici nu intră bine în apartament, cînd telefonul începu să sune.

— Ați fost reținută ? o întrebă Bradley.

— Da, dragă ! Dar nu a fost nimic grav, răspunse ea și simți că se îmbujorează la față.

— V-aș ruga să nu mai plecați de acasă sau să știu unde vă duceți. S-ar putea ca în curînd să am nevoie de dumneavoastră. De fantomele lui Li nu vă temeți, nu ?

— Nu ! M-ați mai întrebat o dată. Am fost ieri noapte la „Lady's Stairs“, nu știți ?

— Ba da ! Cînd s-a stins lumina nu v-a fost frică ?

— Nu ! exclamă ea. Era uimitor cît de repede afla Bradley tot ce făcea. În final, inspectorul o rugă să vină după-amiază la secția de poliție la care fusese, să recunoască obiectele ce îi fuseseră sustrate din poșetă. Bărbatul cu care se ciocnise în fața unei vitrine, era un hoț cunoscut și fusese prins.

Mark își cumpărase un autoturism nou. Îl văzu făcînd un drum de probă în jurul lui Cavendish Square, împreună cu un vînzător de la magazinul care i-l vînduse. Cînd Ann trecu pe lîngă el, acesta o salută vesel. Își imaginează că va folosi pretextul pentru a-i face o vizită, dar cînd reveni acasă, spre seară, nu o deranjă nimeni. Cînd era gata de culcare îi dădu însă un telefon.

— Am senzația că Tiser are undeva un culcuș de care habar n-am.

— Credeam că locuiește la cămin.

— Nu ! Și-a luat toate lucrurile de acolo și a dispărut.

— Dar ce aveai cu el ?

— Nimic deosebit. Este totuși partenerul meu, răspunse Mark și închise brusc telefonul.

Relațiile dintre ei se deterioraseră într-un mod ireversibil. Ann simțea doar nevoia de a-i pune întrebări incomode și de a-i face reproșuri. Mark nu mai putea să o mintă ca altă dată, fiindcă ea nu mai avea încredere în el.

Dimineața îl văzu pe geam, ieșind din imobil. Era îmbrăcat ca pentru o ceremonie. Se ducea la biroul de pașapoarte și știa că o ținută elegantă este în avantajul lui.

După-amiază asistă la o urmărire care o impresionează și îi prilejui și unele reflexii amare. Se afla pe Regent Street și văzu o mașină rulând încet. De pe trotuar se aproprie în fugă un bărbat, deschise portiera și sări înăuntru. Imediat, mașina accelerează. Un polițist care îl urmărise pe cel urcat în mașină începu să fluiera strident. Acesta scoase un pistol pe geam și trase câteva focuri în direcția polițistului. Mașina luă o curbă pe două roți și dispăru după colț. Păzitorul ordinii căzu în genunchi, apoi se lungi la pământ. Cîțiva trecători se apropiară să vadă dacă mai trăiește. Din fericire, gloanțele îi loviseră doar cascheta de metal ce o avea pe cap.

La auzul fluierului, alți polițiști aflați în zonă închiseră circulația. Tipătul unei sirene spintecă aerul. Era o mașină a poliției. Străbătu Regent Street în goană, luă curba cu roțile scrișnind, cu intenția vădită de a o ajunge din urmă pe prima.

Unul dintre trecători spuse că era un echipaj al unei secții speciale denumită „Comandoul de asalt”; cea mai rapidă formulă orga-

nizată de conducerea Scotland Yardului pentru a ajunge rapid la locul săvîrşirii unor delictelor grave. Apoi interveni altcineva şi spuse :

— V-aţi uitat bine la bărbatul care a tras ? Era alb la faţă ca varul. Dacă nu era drogat, atunci eu nu sînt medic !

Ann simţi că o ia ameţeala. Poate chiar ea mijlocise ca acel nenorocit să între în posesia blestematului „praf“. Dacă poliţistul ar fi fost împuşcat, l-ar fi avut pe conştiinţă toată viaţa.

Porni iute spre casă. Îi era silă de ea ! Nu-şi putea ierta tot ce făcuse timp de un an de zile la îndemnul lui McGill. Cînd ajunse lîngă Cavendish Square, văzu iar o mulţime de oameni strînşi în jurul a două maşini. Aici fusese un accident. Urcă în apartament şi putu să vadă totul foarte bine. Culmea a fost că recunoscă una dintre maşini. Era cea din care se trăsese focurile de pistol. Era răsturnată ! Alături, împinsă de-a curmezişul străzii, cealaltă. Evident, se tamponaseră puternic. Împrejur se vedeau pete de sînge.

Ritchie, portarul, bătu la uşa ei şi intră agitat.

— Aţi văzut, domnişoară ? Adică, n-aţi văzut cum a fost ! Doi au fost prinşi nevătămaţi, pe ceilalţi i-au dus la spital. Şoferul celeilalte maşini a murit pe loc, ca urmare a tamponării. Săracul ! S-au ciocnit, pur şi simplu, frontal. Cel care a produs accidentul era ameţit de droguri, spunea cineva...

Ann se enervă. Îl pofti pe portar afară ! Nu mai suporta să audă nici măcar aluzii pe

tema consumului de droguri. Acum avea chiar în fața ochilor comportarea lui Mark. O atrăsese treptat, dându-i la început sarcini mărunte, plătind-o bine și lăudând-o că se descurcă admirabil, în ciuda oricăror pierderi care apăreau. Ea se amuzase, închipuindu-și că îi păcălește pe polițiști. Nu-și imaginase că în voiajele ei ducea altora moartea, ascunsă perfid în niște inofensive pachetele cu praf alb.

Seara trebui să facă față vizitei lui Sedeman. Bătrînul veni îmbrăcat într-un costum ce îi venea impecabil. În mînă avea un joben alb, de-abia scos de la spălat. Nimeni nu știa ce vîrstă are și la cîți ani săvîrșise primul furt. Cunoștea toate pușcăriile din Anglia, din interior. Era un gen de om lăudăros, dar agreabil în discuții. Se exprima cursiv în limbile germană și franceză și nici cu spaniola, nu stătea rău. Aducea deseori vorba despre pățanii avute la diverse curți de duci și conți din Europa, pe care susținea că i-a cunoscut personal. Bineînțeles, toate isprăvile acestea se petrecuseră doar în mintea sa. Mai pomenise și de un grad academic obținut la o universitate din nordul Europei, merit pe care ținu să îl sublinieze și față de Ann. În starea de surescitare în care era, problemele lui Sedeman nu o impresionară deloc, dar se strădui să facă oficiul de gazdă.

— V-am văzut parcă și ieri, îi spune Ann la un moment dat.

— Da ! Însă eram cam amețit. A insistat să îi țin companie un ins care susține că este

adevăratul rege al Abisiniei. I-am împrumutat bani de timbre ; tocmai scrisese o scrisoare primului ministru. Dar scopul vizitei mele este altul. Faimosul nostru amic, Bradley, are de gînd să mă „cazeze“ într-o pensiune rău famată. La vîrsta mea nu se mai potrivește o astfel de viață. Aș vrea să insistăți, poate îl convingeți să-și schimbe intențiile. Dacă are răbdare, săptămîna viitoare iese de la Holloway o respectabilă doamnă care îmi va oferi locuința ei drept adăpost. Totodată, am imaginat un proiect pentru construirea unor vile cochete în zona Esher. Nu-mi lipsesc banii, restul este deja pus la punct. Cîțiva prieteni binevoitori mi-au promis că mă vor sprijini.

Ann înțelese aluzia. Scoase din poșetă o liră și i-o întinse bătrînului farsor.

— Veți primi de la trezorierul meu o chitanță pentru donația făcută, spuse cu un aer serios musafirul.

Ea zîmbi. Își aminti totuși că locuise un timp la „Lady's Stairs“ și ținu să îl întrebe :

— O cunoașteți pe mrs. Shiffan, menajera ? O femeie simpatcă, măritată cu un netrebnic cu același nume ?

— Vă rog, domnișoară. Pentru mine femeile simpatice sau frumoase, dacă doriți, sînt doar un obiect de admirație, ca un tablou de Leonardo sau un apus de soare pe un țărm italian...

Se întrerupse brusc și scoase un plic din buzunarul paltonului.

— Am o scrisoare pentru dumneavoastră, spuse el.

După semnătură, misiva era de la Bradley.

„Vă rog, astăzi să nu ieșiți din casă. În caz că primiți vești, indiferent de natura lor, să le verificați veridicitatea, telefonînd la ministerul de finanțe : telefon 5000, interior 49.“

— Vă rog, să nu-l puneți în temă pe prietenul nostru comun cu proiectele mele, spuse Sedeman, pregătindu-se să plece.

După plecarea lui Sedeman, în timp ce servea o cină frugală, Ann se pomeni la ușă cu un personaj necunoscut care îi aduse un mesaj. Era o invitație de a se urca în mașina care tocmai aștepta în fața imobilului. Antetul îi era cunoscut : „Scotland Yard“.

Ann telefonă imediat la numărul indicat de Bradley.

— Nu, domnișoară, nu am trimis pe nimeni, dar acum venim în trei minute. Dați-i de înțeles celui ce v-a adus invitația să vă aștepte.

Așa și făcu. Necunoscutul plecă. Privi pe geam și văzu un autoturism mare. Zăbovi circa două minute, apoi porni motorul și plecă. Echipajul poliției veni după un minut. Bradley urcă imediat la ea în apartament.

— Cine a fost și ce a vrut de la mine ? îl întrebă fata. Vă fac numai greutate.

— Ați fi fost o ostatică ideală, exclamă inspectorul. Cred că trebuie să vă trimit pe cineva de la Scotland Yard, să stea cu dumneavoastră în noaptea aceasta ; o femeie,

bineînțeleles.

Prezența agentei de poliție în apartament avu darul să o mai calmeze pe Ann. În timpul nopții însă aceasta sforăi atât de tare, încît nu putu să închidă un ochi.

Noaptea trecu fără incidente. Nici un semn de la Mark sau Tiser. Ultimul avea să treacă în cursul serii prin momente grele în imobilul său dintr-un rondou mic, situat în apropiere de Bayswater Road. La ora șase îi trimise acasă pe cei doi servitori. Cina și-o pregătea singur. În timp ce își făcea două ouă ochiuri, auzi soneria de la intrare. În fața ușii stătea omul pe care ar fi dorit cel mai puțin să îl vadă sau să îl audă.

— Ah ! Poftim, Mark ! spuse el cu glas gîtuit. Am vrut să-ți trimit o invitație prin poștă, să-mi faci o vizită în noua mea locuință.

— Așadar, acum ai făcut economie de timbre ! Ești singur sau mai e cineva pe aici ?

— Numai servitorii ; doi la număr și o menajeră, rînji Tiser. Urcă treptele scării interioare și strigă :

— Să nu fiu deranjat ! Domnul McGill este aici.

— Bietul de tine, îi spuse Mark cînd se întoarse. Știu că ești singur, dar fii liniștit, nu am de gînd să te omor.

În cursul convorbirii, de fapt un monolog al vizitatorului, Tiser a fost calificat cu cuvînte pe care hîrtia nu le suportă. Răbdă cu stoicism înjurăturile, fiind bucuros în sinea lui că scapă doar cu atît.

— Ai noroc, Tiser. Dacă aş fi prins de veste mai dinainte de lucrăturile tale, nu abia acum, cînd copoi sînt pe urmele mele, ți-ai fi primit răsplata.

— Eşti urmărit ? făcu el pe îngrijoratul.

— Da ! Şi nici nu eşti mai favorizat. Dacă eu voi atîrna în ştreang vei atîrna şi tu. N-am să-i permit lui Bradley să facă din tine martorul acuzării. Eşti băgat pînă la gît în toate afacerile. Singura dorinţă pe care o am e să nu-mi petrec ultimele zile în compania ta, şobolan puturos ce eşti. Deocamdată însă trebuie să mergem să ne socotim cu Li ; şi asta chiar mîine seară.

— Dar unde e ?

— A venit înapoi la „Lady's Stairs“ de două zile.

Mark scoase din buzunar un petic de hîrtie mototolită, pe care erau mîzgălite următoarele :

„Dragă Mark, vino mîine la ora unsprezece la Lady's Stairs. Am să-ţi arăt ceva“.

— Aşa că mergem împreună, conchise McGill.

— Exclus ! Eu nu merg. Nu mai calc acolo niciodată. E un truc al lui Bradley.

— Îi cunosc trucurile lui Bradley. Mergi cu mine sau te iau cu forţa. De ce ți-e frică ? Dacă Li ar fi vorbit, am fi fost de mult la răcoare. Nu mai spera că ai să scapi mai uşor. În cazul lui Ronnie eşti coautor.

— Nu-i adevărat ! Eu am încercat să-l salvez. Te-am implorat să nu-l omori. Ți-am spus...

— Nu mi-ai spus altceva, decît să îl înlătur. Tu îl urai, eu nu. Cînd am scos pistolul, a vrut să se apere, dar tu l-ai ținut de mînă.

Tiser se lăsă moale pe un scaun. Era paralizat de frică. Ideea că ar putea sfîrși la spînzurătoare, îl năucea.

— Fii atent, Tiser ! Pe drum am fost filat. Casa ta este, de asemenea, sub observație. Copoii pot să te umble cînd vor... Făcu semn că va pleca. Își puse mînușile în mîini și apăsă cu grijă butonii.

— Așadar, mîine seară la ora zece vei fi la mine. Singura scuză pe care ai putea-o avea, ar fi dec sul.

Mark ieși în lumina tulbure a nopții, lăsînd în urma lui un om distrus, o minte îngrozită ce croia febril cele mai irealizabile planuri de fugă, de ieșire din cercul mereu mai îngust ce se strîngea în jurul lui.

„Lady's Stairs“ căpătă o altă importanță. Bătrînul ei stăpîn se întorsese. Mrs. Shiffan îl văzuse în timpul nopții prin geamurile slab luminate. Un profil încovoiat umblînd încet dintr-o cameră în alta și, parcă, vorbind singur. Soțul ei urcă treptele vilei și îl întrebă pe bătrîn, dacă nu are nevoie de ceva. Nu primi nici un răspuns.

Sedeman apăruse și el în apropiere. Se mutase la o văduvă, mai tînără și destul de înstărită. Se simțea ca pește în apă. Își irosea zilele la bodega „Duck and Goose“, unde ținea mușteriilor de urît cu ispăvile lui imaginare. Mulți dintre clienții obișnuiți ai localului îl respectau pentru forța lui fizică. Odată îi aplică lui Harry-Măciucă o lovitură în stomac, încît îl scoase în brînci pe ușă.

Reamenajarea locuinței lui Li se dovedi a fi o treabă dificilă. Tot ce era de făcut căzuse pe umerii menajerei, mrs Shiffan ; bărbatul ei nu făcea altceva, decît să o cicălească toată ziua. Mîinile acestuia erau complet nepricepute. Toată viața lui nu făcuse altceva,

decît să fugă de muncă, bineînțeles, cu excepția perioadelor cînd stătuse în pușcărie și muncise de nevoie.

În timp ce femeia muncea și bărbatul ei făcea diverse observații, își făcu apariția Sedeman.

— Ia uită-te cine a venit ! exclamă mr. Shiffan. Bună dimineața, Sedeman.

— Pentru dv. sînt mr. Sedeman, îl repezi bătrînul. Ernie Shiffan își ceru imediat scuze.

— V-am văzut, totuși la Pentonville. Am fost vecini de celulă, insistă el, vrînd să îi intre în voie.

— Cred că faceți confuzie, mormăi noul venit. Ce e aia Pentonville ?

Deschise ușa unui dulap căutînd whisky.

— Nu este încă nimic înăuntru. Așteptați să vină mr. Li Joseph, îl povățui menajera. Apoi se întoarse spre bărbatu-său și îi zise încet :

— Asta se gîndește numai la gîtlejul lui.

— L-ai văzut cumva pe mr. Li ? îl întrebă Shiffan.

Sedeman nu păru să îl bage în seamă.

Se auziră pași pe scări. În ușa camerei apăru McGill. Shiffan vru să mai spună ceva, dar se răzgîndi. În fața unor afaceriști de așa calibru e mai bine să taci.

— Unde e bătrînul ? întrebă cel abia sosit. Tiser venea speriat în urma lui.

— Astăzi nu l-am văzut, răspunse mrs. Shiffan. Simțind că e în plus, îi făcu semn soțului ei și plecară amîndoi.

Sedeman cotrobăia mai departe după ceva de băut.

— Ei ! Ai venit călare pe mătură ? îl zeflemisi Mark pe Sedeman.

— Am fost aici la plecare, de ce să nu fiu și la întoarcere ? i-o întoarse acesta.

— Dacă revine, vă este clar că de la mine nu mai vedeți nici un ban. Am auzit că v-ați mutat pe undeva prin apropiere. De ce ?

Sedeman se uită ostentativ la ceas și spuse :

— Va trebui să mă scuzați. La ora asta, la restaurante tocmai se deschid porțile paradisului.

— Ți-aduci aminte, Mark ? îndrăzni Tisser, după plecarea bătrînului. Mai demult, cînd a apărut în Cavendish Square, nu a scos nici un cuvînt.

— Dacă te referi la Li, așa este.

— Poate nu-și mai aduce aminte nimic !

— E o minune că a scăpat ! De la distanța asta, nu puteam greși ținta.

Mark dădu la o parte covorul care acoperea chepengul și privi atent.

— Poftim ! Nici o urmă de glonț în dușumea. Nu înțeleg !

— Cu Ann e totul clar ? îl sîcîi partenerul lui. Nu bănuiește nimic în legătură cu dispariția lui Roniie ? Ar fi îngrozitor ! Cu cît pleacă mai repede din țară, cu atît mai bine.

McGill nu îi dădu nici o atenție. Ridică chepengul și se uită dedesupt. Doar apă și pilonii care susțin casa, năpădiți de mătasea broaștei.

— Cum de nu s-a lovit în cădere cu capul de scară ? Cum o fi înnotat după aia ?... Mi se pare că Bradley are de gînd să vină încoace. Mi-a zis cineva din anturajul lui.

— Și ? scînci Tiser.

— Nu-i așa că i se poate întîmpla și lui un accident ?

Tiser înțelese aluzia și scoase un țipăt.

— Nu vreau să știu de așa ceva ! Lui Bradley h-ai voie să-i faci de petrecanie ! Ai înnebunit ?

— Desigur ! Nu am voie să-i fac de petrecanie cu martori. Nici eu nici tu, nu avem vreun amestec în treaba asta. Isteață capcană !

Se ridică și acoperi cu covorul deschizătura chepengului.

— Ah ! De cîte ori am vrut să-l văd pierind, strigînd după ajutor.

Se auziră pași pe scară. Tiser bănuie că cine venea și vru să acționeze chepengul. Mark îl apucă, însă, de braț și îl aruncă în lături.

Intră Bradley.

— Bună dimineața, McGill ! Îl salută polițistul, bine dispus. Îl aștepti pe Li ? Va veni îndată. Tocmai bine ca să stăm la taifas cu toții.

— Aș prefera să stăm între patru ochi de vorbă, răspunse acesta. Se ascunde, dracul bătrîn ! Dv. știți asta și vă convine. Vreți să trageți toate foloasele posibile din cazul ăsta ; poate chiar o avansare.

Zîmbetul lui Bradley dispăru.

— Să nu mă iei peste picior, că nu știu ce îți fac !

Făcu cîțiva pași și se opri la marginea covorului. Tiser își înăbuși un țipăt.

— Îndrăzniți ! Aici nu sînteți la tribunal, îl ațiță McGill. Din cîțiva pași se plasă de partea cealaltă a covorului.

— Crezi că mi-e frică de un șobolan ca tine ?

— Nu știu ! Văd, totuși, că păstrați distanța. Probabil ca să nu vă îndoii mutra și să nu vă mai placă drăgălașa de Ann !

— N-o amesteca pe Ann aici !

Bradley se repezi înainte. Călcă chiar în mijlocul covorului. Dar, minune ! Covorul rămase nemișcat. Tiser holbă ochii. Mark păli ! Inspectorul observă expresiile stranii de pe fețele lor.

— Hei, ce s-a întîmplat ? Și-a permis cineva o glumă proastă ?

— Dv. v-ați permis o glumă pe seama mea, chemîndu-mă aici, replică Mark, după ce îi reveni glasul. Va trebui să-l aștept mult și bine pe Li. Îl țineți priponit și noi așteptăm ca proștii.

— S-ar putea să nu mai aibă chef să vă vadă. I-a ajuns ceea ce a pățit odată.

Inspectorul dădu covorul la o parte cu piciorul. Chepengul revenise fără zgomot la loc.

— Încă funcționează, exclamă Bradley. Scoase o cutie de medicamente din buzunar și i-o arătă interlocutorului său.

— Ia uite ce am aici !

— Nu mă interesează, îl respinse Mark. Mai bine arătați-mi-l pe Li. Credeți că mă tem cumva de o confruntare cu el ? Ori, că îmi pasă de ce va spune despre mine acest nebun ? Nici o curte cu juri din lumea asta nu mă va condamna pe baza declarațiilor unui om care vorbește cu fantomele. Cu un asemenea caz s-ar putea să vă faceți de rîs la tribunal, mr. Bradley

Mrs. Shiffan intră cu o scrisoare în mână. Se uită nehotărîtă, neştiind cui să o dea.

— A venit un băiat cu un mesaj de la Li Joseph, anunţă ea. A trimis vorbă că soseşte abia diseară la ora unsprezece.

Bradley luă plicul din mîna menajerei.

— Nu cumva asta este ora la care a fost împuşcat ? Şi Ronnie la fel ?

— Împuşcat ? Nu sînteţi în toate minţile ? Doar l-am văzut pe Li, în carne şi oase, accentuă Mark.

— Pe Ronnie Perryman, însă, nu !

Bradley se apropie de uşă.

— Deci, ne vedem la unsprezece ! Mr. Tisser, poate îmi spuneţi şi mie ce s-a petrecut aici pînă am venit eu.

Cel pomenit rămase stănă de piatră. Inspectorul coborî scările şi trînti uşa în urma lui.

La semnul lui Mark, menajera ieşi şi ea. Tiser privea buimac la covor.

— Ai mai văzut una ca asta, Mark ? A călcat chiar în mijloc şi nu a păţit nimic.

— Sigur, cineva a acţionat asupra trapei !

— Cine ?

— Tu, idiotule !

Ca o completare la disputa lor, de undeva, răsună sunetul abia perceptibil al unei viori. Melodia era „Chanson d'Adieu“

Mark McGill avea conturi la patru bănci. Din trei dintre ele scoase banii într-o singură zi. Al patrulea cont conținea o sumă neînsemnată pentru el, așa că nu se mai deranja, ca să îl lichideze și pe acesta. În noaptea imediat următoare, solicită la cinci firme de închirieri auto, să îi pună la dispoziție câte un autoturism gata de drum. La fiecare firmă se prezentase cu alt nume. Agenții săi din Manchester și Leeds îi procurară două pașapoarte turistice, bineînțeles, pe alte nume. Mai rămăsese doar să aleagă momentul cel mai potrivit, ca să dispară din Londra. Se hotărî și asupra acestuia. Imediat după obsedanta întâlnire de la „Lady's Stairs“. Prima etapă era o călătorie cu mașina pînă la Essex. La Burniam îl aștepta o șalupă pregătită cu tot ce era necesar pentru o călătorie de două zile pe mare. Punctul terminus al riscantului voiaj era portul Ostende. Șalupa era înregistrată în Belgia. Avea într-un dulap și un pavilion belgian, pentru orice eventualitate, cînd va intra în apele teritoriale ale acestei țări.

Pe Ann nu o mai căută. De la valetul său afluase că fata plecase încă de dimineață în oraș. Acum i se părea mai important Tiser decît ea. Ori în acesta nu mai avea demult încredere.

Subalternii lui Bradley supravegheau casa, fără să se mai ferească. În timp ce își făcu niște cumpărături pe Regent Street, doi agenți de poliție se ținură după el ca umbra. Se gîndi că este cît se poate de nimerit acum, să le dea puțin de furcă. Intră într-un magazin de mobilă și comandă o sufragerie. Într-un birou de voiaj plăti două locuri la expresul „Sud” de luna următoare. Plăti cu cec și pierdu o jumătate de oră ca să perfecteze formele pentru transferarea mașinii sale în Franța.

Nu voia să îi lase lui Bradley impresia că se ascunde, ci să îl inducă subtil în eroare.

În acest timp, inspectorul expedie pe adresa domnișoarei Perryman următorul mesaj :

„Vă rog, să-mi faceți o favoare. Oricît v-ar fi de neplăcut, diseară la ora unsprezece trebuie să fiți prezentă la 'Lady's Stairs'. În caz că nu puteți, comunicați-mi prin persoana care vă aduce scrisoarea. Mă voi strădui să înțeleg. Dacă dați curs invitației mele, voi trimite pe cineva cu un autoturism, să vă aducă.

Poate nu îmi veți ierta niciodată favoarea pe care v-o cer, dar o fac sub imperiul necesității. Pot să vă precizez de acum că nu

am intenția să vă folosesc ca momeală, ci pentru efectul psihologic pe care prezența dv. îl va avea asupra uneia dintre persoanele care vor fi de față“.

Ann citi scrisoarea, o vîrî în poșetă și se duse la ușă. Aici, mesagerul lui Bradley aștepta răspuns.

— Transmiteți-i lui mr. Bradley că răspunsul meu este pozitiv.

Tiser avu parte de o invitație mai puțin protocolară. După amiază, detectivul Simmonds se înființă la domiciliul său. La afirmația servitorului că mr. Tiser nu este acasă, acesta intră totuși înăuntru, se instalează pe un fotoliu din sufragerie și spuse :

— Am să-l aștept aici pînă vine.

Cel în cauză apărură însă după un sfert de oră.

— Nu mă simt bine. Nu pot să ies noaptea din casă, răspunse el.

— Atunci, am să vă trimit o salvare !

Pe Tiser îl cuprinse panica.

— Bunul meu domn, Simmonds, ce aveți cu mine ? De ce dați crezare intrigilor născocite de dușmanii mei. Vă rog, să fiți imparțial și veți înțelege că sînt un om cît se poate de corect.

Dintr-un singur gest, polițistul îl reduse la tăcere.

— Mr. Tiser, vă rămîne o singură șansă. Prea mare nu este și nici alte promisiuni nu pot să vă fac. De ce nu declarați totul din proprie inițiativă ?

— Cine eu ? Să dau informații poliției ? Despre ce, dragul meu ? Sînt un nimeni ! Spovedania mea nu v-ar fi de nici un folos.

— E totuși singura dv. șansă. Poate scăpați numai cu o condamnare pe viață. Nepepsit nu veți rămîne.

— Nu știu nimic... nimic... țipă Tiser, tremurînd din tot corpul. Și dv. și mr. Bradley greșiți profund. Ce credeți că știu eu în mod special despre bietul Ronnie ?

— Dar eu nu am pomenit numele lui Ronnie. Simmonds se ridică să plece. La ora zece și jumătate o să vină o mașină să vă ia. Dacă nu veți fi acasă, vă găsim noi ulterior. Doi agenți țin permanent casa sub observație.

Cînd Ann și însoțitorul ei ieșiră pe Cavendish Square, ploua cu găleata. Mașina care o aștepta avea o formă mai deosebită. Nu era dintre cele folosite de obicei de poliție.

— Cu cine mă voi întîlni acolo ? întrebă ea în timp ce se deplasau spre partea sudică a Londrei.

— Cu Tiser și cu McGill.

Vocea șoferului i se păru cunoscută.

— Sînteți cumva mr. Simmonds ? Dv. m-ați arestat atînci, nu ?

— Da ! Eu am îndrăznit...

— Puteți să-mi spuneți, de ce trebuie să fiu și eu prezentă la „Lady's Stairs“ în seara aceasta ? Este în legătură cu Ronnie ?

— Veți afla de la mr. Bradley, spuse polițistul.

Lui McGill, drumul spre locuința lui Li Joseph, nu i se păru tocmai o plăcere. Parte-

nerul lui i se păru însă o tortură. Intr-un acces de sinceritate îi confie lui Mark propunerea făcută de polițist.

— Bineînțeles că am refuzat, dragul meu. Am eu păcatele mele, îți sînt credincios.

— Dacă ai fi „cîntat“, ar fi fost vai de capul tău. Ți-au promis că te vor face martorul principal al acuzării și îți vor da drumul, ori că te va grația coroana ? E cea mai mare prostie...

— Dar dacă vorbește Li ?

— Ce-ar putea să spună ? Povești cu fantome și copii mici ? Nu fi credul, ești un om trecut prin minte. Li va „ciripi“ tot ce știe despre Ronnie și despre el însuși. Tu să nu te bagi. Stai deoparte și îți imaginezi că tot ce auzi nu sînt decît minciuni. Restul e floare la ureche ! E un nou truc al lui Bradley ; o confruntare în trei. După aceea însă am eu ac de jocul lui. Mîine am întîlnire cu un ziarist care vrea să facă un reportaj despre Bradley și metodele lui de lucru, despre prigoana pe care a dezlănțuit-o împotriva unor oameni nevinovați.

Mark tăcu. În Burnham-on-Crouch îl aștepta o șalupă. Timpul probabil transmis de postul de radio suna încurajator :

„Mare liniștită. Circulația navelor se desfășoară în condiții bune. Vizibilitate redusă“.

Presupunea că inspectorul pregătește o surpriză. În legătură cu apariția lui Li și posibilele declarații ale acestuia, calculase totul. Numai spusele bătrînului, sub jurămint sau nu, erau insuficiente pentru a fi pus sub acu-

zare. Singurul lucru pe care și-l reproșa, era felul cum procedase cu cadavrul lui Ronnie. Îl aruncase în fluviu prin fereastra dormitorului lui Li și probabil curenții îl duseseră departe. Ideea fusese a lui Tiser. Tot ce îi trece fricosului acesta prin cap iese prost.

Ajunseră la „Lady's Stairs“. Ușa era încuiată. Mark ciocăni de trei ori. Deschise Ernie Shiffan.

— E bine cînd mai apare cîte un om. Aici mișună numai șobolanii, spuse el tare.

— E acasă bătrînul ? îl întrebă Mark.

— Nu a venit încă, șefu' ! Și sincer să fiu, acum regret că am acceptat să dorm în noaptea asta aici. Peste tot numai scîrțîieli și pîrîturi. Numai două nopți îți trebuie în lădoiul ăsta și o iei din loc.

— A mai fost cineva aici înaintea mea ?

— Numai un copoi.

— Bradley ?

Ernie dădu afirmativ din cap.

— A venit acum cîteva ore și a umblat prin toată casa. Intră și iese de aici de parcă ar fi la el acasă. Și nu spune deloc ce are de gînd.

Interiorul era cufundat în semiîntuneric. Doar un bec slab ardea în sufragerie.

— Ați văzut astea, șefu' ? Ernie arătă spre o plăcuță aplicată pe ușă, pe care erau montate șase becuțe verzi.

— Da ! Sînt în legătură cu treptele scării. Semnalizează cînd vine cineva.

— Hm ! Bine că știu ! Am tras o sperietură mare aseară, cînd a urcat nevastă-mea.

Se auziră bătăi în ușa de la intrare. Mark deschise și o văzu pe Ann. Era neînsoțită.

— Poftim ! Vino sus ! o invită el. Ce cauți aici ? Asta e ideea lui Bradley ! Ai venit singură ?

Ann nu scoase o vorbă. Urcă treptele și intră în casă. Văzînd-o Tiser se înveseli brusc.

— Scumpa mea, Ann ! Cît mă bucur că vă văd ! Deci, v-au tîrît încoace. Ce rușine !

— Taci, Tiser ! se răsti Mark la el, apoi se adresă fetei :

— Ce înseamnă asta ?

— Habar nu am !

— Bradley te-a trimis, nu ?

Ea încuviință cu un gest.

— Mr. Joseph este aici ?

— Nu ! interveni Ernie Shiffan. Intîi a trimis vorbă că vine după amiază. Îl mai așteaptă și alții. Vecinii sînt și ei curoși, fiindcă le era simpatic.

— Vine și mr. Bradley ? vru ea să știe.

— Nu cred, răspunse Shiffan. Mi-a spus să sun la Yard, dacă se întîmplă ceva. Mi-a dat numărul ăsta de telefon.

— Sînteți sigur că Li Joseph nu a fost aici ieri dimineață ? întrebă Mark.

— Nu șefu' ! Cel puțin, așa știu eu.

— Mi s-a părut că l-am auzit cîntînd la vioară.

Acum află Ann că Mark mai fusese și cu o zi înainte aici.

— Am auzit deseori vioara aia, dar nu mi-am bătut capul cu ea. Sînt altele mai rele care se aud în casa asta.

— Sînteți sigur, domnule Shiffan că nu există o altă cameră în care bătrînul domn s-ar putea ascunde ?

— Sînt șase camere, dar toate sînt încuiate. Le-a deschis poliția cu forța după dispariția lui, dar n-a găsit decît mizerie. Ei, dacă nu mai aveți nevoie de mine, mă duc în bucătărie să fac focul.

După plecarea lui Ernie se lăsă o tăcere apăsătoare. În cele din urmă, Mark spuse :

— Nu înțeleg ce cauți tu aici, Ann ?

— Și de ce n-aș căuta ? replică ea pe un ton provocator.

— Chiar așa ! De ce nu ? Ce ți-a vîrît Bradley în cap la ultima întîlnire ?

Ea tăcu.

— Te întîlnești des cu el, nu ? Ce-o fi avînd oare de sporovăit, caraghiosul ?

Nu reuși să o provoace nici acum. Mai repetă odată, dar pe un ton răutăcios.

— Nu mi-a spus nimic nou. Știu și eu destule.

— Ești însă foarte bine dispusă în ultima vreme. Ieri te-am auzit cîntînd. E cumva în legătură cu Bradley ?

— Și eu m-am întrebat.

Se lăsă iarăși o liniște apăsătoare. Tiser părea că vrea să spună ceva, dar nu știa cu ce să înceapă. Mark își continuă cu voce tare un gînd mai vechi :

— În cele din urmă vei pleca la Paris, nu ? A fost o greșeală că te-am reținut atîta timp. Ai atras deja atenția asupra ta.

Ann nu răspunse. Tiser se uită pe geam.

— Mark, vino încoace ! Ce este cu șalupele astea ?

— Sînt șalupele poliției. Se duc spre ecluză. Acolo sînt întotdeauna două șalupe care supraveghează zona.

— Dar parcă se întorc. Supraveghează malul... Mark... cu... n-ar mai avea rost să stau aici. Nu e nevoie de mine... Miss Perryman, vă rog, să mă scuzați...

— Nu pleci nicăieri ! porunci partenerul său.

Intră Ernie. Mark îi făcu semn să se apropie.

— Nu e nimic de băut în casa asta ?

În bucătărie era o sticlă de whisky, dar Ernie nu știa cine o pusese acolo.

— Vino Tiser ! Îți trebuie un pahar de whisky. Ne scuzați, domnișoară.

Rămasă singură, Ann își spuse că era de preferat pînă și prezența unui ins ca Mark, decît tăcerea sinistă care se lăsase. Doar șuieratul vîntului se auzea din cînd în cînd. Deodată, lumina se stinse. Ann simți că i se urcă un nod în gît. Auzi un scîrțîit ușor. Din podea răzbătu raza de lumină a unei lanterne. Un chepeng se dădu la o parte. Încet, încet, prin deschizătură apăru capul, apei corpul lui Li Joseph. Ann se lipi de perete. Li puse piciorul pe podea. Închise chepengul și făcu cîțiva pași, dispărînd în nișă. Lumina se aprinse. În cameră intră Mark.

— Nu găsim un tirbușon, spuse el, apoi băgă de seamă figura ei îngrozită.

— Ce s-a întîmplat ?

— A venit Li Joseph.
El arată spre chepeng.

— De acolo ?

— Da ! Acum e în nișă.

Mark făcu cîțiva pași în direcția respectivă. Tiser apăru și el.

— Sînteți sigură ? se amestecă acesta în discuție. Poate vi s-a părut. Ce rost avea să vină de jos, de sub casă ?

— Ah ! Aici e o ușă ! exclamă Mark. Chiar în spatele patului. Cum de n-am observat-o pînă acum ?

Sunetele unei viori îi făcu pe toți trei să încremenească. Parcă se apropia. Imediat în lumina chioară a camerei apăru Li Joseph. Se duse cu pași mărunți la fereastră, continuînd să cînte.

— Dumnezeu mare ! țipă Tiser. El este, Mark !

— Liniște ! porunci McGill. Ți-e frică, Ann ? Întrebarea era de prisos. Tinăra era paralizată de spaimă.

Melodia încetă.

— Li, sînt eu, Mark ! Cum te simți ?

Bătrînul, evreu puse scripca jos și se apropie de el, fixîndu-l cu ochii lui miopi.

— Ce întrebare ? rîse el. Cum mă simt ? Dragă Mark, întotdeauna te-ai gîndit la bătrînul Li. Apoi coborî vocea și se adresa unor însoțitori nevăzuți.

— Haideți ! Heinrich, Hans și Peter, la culcare acum ! E prea tîrziu pentru copii !

Hai... hai... Somn ușor ! Le trimise bezele, apoi se uită la cei prezenți.

— Bătrîn cu sticleți la cap ! exclamă Mark aproape în șoaptă. Este miss Perryman aici, sora lui Ronnie.

— O văd foarte bine. Nu-i este frică de mine ?

— Sînt și eu aici, Li ! își făcu Tiser curaj. Mă cunoști, doar. Am fost prieteni buni.

Bătrînul nu îi dădu nici o atenție. Se duse la un dulap, îl deschise și scoase o sticlă și un pahar. Le puse atent pe un butoi ce servea drept masă.

— De ce ai trimis vorbă să venim aici la ora unsprezece ? E Bradley aici ? Pentru cine e vinul ?

— Pentru el, replică Li, dînd din cap.

— Pentru el ? Pentru cine ? Pentru cine, mr. Joseph ? îl întrebă Ann, sugrumată de emoție.

Bătrînul se uită la ea. În lumea tulbure, ochii lui exprimau o durere ascunsă.

— Nu vreau să vă fac să suferiți, miss ! Dacă vă spun...

— Este pentru Ronnie ?

Li încuviință.

— Ce înseamnă maimuțările asta ? se amestecă grosolan, Mark.

— Pentru Ronnie, spuse Li. Vine în fiecare noapte !

— În fiecare noapte ? rîse Mark. Nu ai mai fost aici de un an.

Li zîmbi strîmb.

— Așa crezi tu. Am fost tot timpul aici.

Tiser se pierduse complet.

— Nu mai suport, Dumnezeu ! Ronnie e mort, Li. Nu poate să vină.

— În fiecare noapte, la unsprzece și un sfert, accentuă bătrînul. Urcă scara, intră în cameră, se duce la masă, apucă sticla de vin, dar nu bea niciodată. În noaptea aceea a vrut să bea, Mark... știi, nu ? Dar...

— Gura ! urlă acesta. Nu vezi că ai băgat groaza în miss Perryman ?

— Din punctul meu de vedere, cred că e bine să nu omiteți nimic. Nu mi-e teamă de Ronnie, fie viu, fie mort.

— În felul ăsta nu ai să afli mare lucru. Tot ce auzi acum e numai rodul unei minți bolnave.

Drept orice alt răspuns, Li spuse :

— Așa Ronnie ! Poftim ! E vinul tău !

— Și ce se întîmplă apoi ? vru Mark să știe.

— Cade jos ! Scaunul se răstoarnă și este iarăși mort.

Ann se uită la McGill cu ochii leșiți din orbite.

— Ce spune ? Ronnie a murit în camera asta ?

Simți o durere ascuțită în braț. Ii veni să țipe. Tiser o strîngea înnebunit de spaimă.

— Nu-l mai ascultați ! Trebuie să ieșim de aici ! Spune bazaconii. Uitați-vă la el !

Cu un oarecare efort, Ann se smulse din strînsoarea lui.

— Deci, Ronnie, aici a fost omorît ! strigă ea pe un ton provocator.

— Ești la fel de nebună ca și Li ! urlă Mark.

Era exact ora unsprezece. Se făcu tăcere. Toți așteptau să vadă ce se întâmplă. Nici un zgomot.

— Acum ! spuse Mark.

La ușa de la intrare se auziră câteva bătăi. Toți amuțiseră. Ușa se deschise. Tiser scoase un șipăt ca un scîrțîit ușor. Beculețele verzi montate în plăcuța de pe ușă se aprindeau pe rînd. Cineva urca treptele una cîte una. Acum toate beculțele ardeau... Ușa se deschise încet. Nimeni nu văzu cine o deschise. Nimeni în afară de Li. Făcu cîțiva pași. Pentru el oaspetele părea real.

— Ai venit, Ronnie ? Da ? Vrei să vorbești cu Li ? Uite, vinul e aici. Nu vrei să te așezi ?

În cameră nu intră nimeni, totuși ușa se închise. Li se apropie de masă și de musafirul său invizibil.

— Bun vin, nu ? Ronnie ! Cel mai bun pentru tine !

În acea clipă, scaunul se răsturnă. Se auzi un strigăt de groază.

— Nu mai suport ! Tu l-ai ucis, Mark ! Mă duc la poliție și spun tot. Tu l-ai omorît, criminalule... cu sînge rece. Nu mai pot ! Trebuie să spun tot !

Mark îi sări în față, îl apucă de gît și îl aruncă de perete.

— Ce-s aiureliile astea ?

Acum însă Ann știa precis.

— Tu l-ai omorît ! Tiser spune adevărul !

— Puțin îmi pasă de ce crezi tu ! De aici nu mai ieși decît ca Ronnie ! Apoi se repezi la cel care îl făcuse pe Tiser să mărturisească.

— De data asta nu mai greșese ținta ! Scoase iute pistolul din buzunar, dar pumnul lui Li se dovedi mai rapid. Îi aplică o lovitură peste încheietura mîinii. Pistolul zbură la po-dea. Mark sări ca un arc, vrînd să îl strîngă pe bătrîn de gît. Două brațe de oțel îl apucară însă de umeri și îl proiectară drept în brațele a doi polițiști care intraseră fără să facă nici cel mai mic zgomot.

— Cine sînteți, de fapt ? gîfii McGill.

Bărbatul din fața lui făcu o mișcare. Fața gălbejită, bărbia ascuțită și nasul coroiat dispărură. În fața lui Mark stătea inspectorul Bradley.

— Ah ! Dv. ! gemu el.

— Da ! Cadavrul lui Li Joseph l-am găsit mai demult, aici, dedesuptul casei. Cele două cartușe pe care vi le-am arătat provin din corpul lui. Dv. l-ați trimis pe lumea cealaltă. A durat ceva timp pînă am răscolit tot nămolul din jur ca să-l găsim. Într-o zi mi-a venit o idee. Ce-ar fi să-l sperii pe Tiser în așa hal, încît să nu mai suporte tăinuirea crimei și să mărturisească ? Eu am cîntat la vioară, iar la conformația corpului, Li nu era de parte de mine.

Calmul lui Mark nu se dezminți nici acum. Izbucni într-un rîs dezinvolt.

— Conform legii aveți nevoie de doi martori. Ann nu cred că va accepta. Unde este al doilea ?

Bradley arată la butoiul care servea drept masă.

— Înăuntru se află un domn bătrîn. El a răsturnat scaunul.

Inspectorul ridică butoiul. În fața asistenței uluite se înfățișă Sedeman. Era treaz. Una dintre cele mai dificile condiții ale combinației a fost menținerea bătrînului chefliu în această stare.

Bradley avea motivele lui să o trimită pe Ann într-un voiaj pe mare.

— Vreau să te obișnuiești cu clima din Brazilia și să nu citești nici un ziar. Nu va dura mult și vin și eu, draga mea. Procesul se va desfășura și fără depozitia ta. A făcut Tiser una amănunțită în scris.

Astfel se îmbarcă Ann pe un vas de lux și nu citi nimic în legătură cu procesul. Nici despre scena de pe banca acuzării, cînd Tiser încercase să îl sugrume pe McGill, omul care i-a distrus viața, nici despre execuția lor.

În ziua în care Mark McGill a fost spînzurat, „Comandoul de asalt“ pierdu pe cel mai valoros membru al său.

CAPODOPERE ALE GĂNULUI POLIŢIST

„COMANDOUL DE ASALT” al scriitorului englez EDGAR WALLACE deschide seria unor romane celebre de acţiune şi suspans pe care editura noastră doreşte să le prezinte cititorilor.

Romanele SERIEI „AMPRENTA” se află la prima lor apariţie în limba română.

„Cînd Mark scoase pistolul şi îl ochi pe bătrînul Li, acesta spuse încet:

– Pe mine nu poţi să mă omori!

Urmă ră două împuşcături. Corpul bătrînului căzu în fluviu.

Un an mai tîrziu, Mark află că Li îşi făcuse apariţia în Londra. De acum înainte, viaţa lui va fi un infern.”

Cu cele 173 de romane ale sale, EDGAR WALLACE este autorul de cărţi poliţiste cel mai citit de pe toate meridianele lumii.

„COMANDOUL DE ASALT”, un roman captivant despre viaţa pe muchie de cuţit a unei organizaţii de traficanţi de droguri.

CITIŢI ROMANELE SERIEI „AMPRENTA”